

Thiên Long Hãm Tình

Contents

Thiên Long Hãm Tình	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	17
5. Chương 4	24
6. Chương 5	31
7. Chương 6	38
8. Chương 7	51
9. Chương 8	62
10. Chương 9	75
11. Chương 10	86

Thiên Long Hãm Tình

Giới thiệu

Edit: TechanjJBeta: SecretwindThể loại: băng lãnh ôn nhu công vs xinh đẹp ngạo mạn thụ, công sủng thụ, 1×1, sinh tử

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-long-ham-tinh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Rồng – uy phong trong thiên địa, là sinh vật tôn quý nhất, có khả năng đi mây về gió, lặn sâu khắp tứ hải vượt qua mọi cơn sóng dữ, có khả năng hàng phục yêu quái, đánh bại mọi yêu tà, muôn vạn thần thông biến hóa.

Nhân gian luôn hình dung rồng như thế này: sừng như hươu, đầu như đà (lạc đà), mắt giống như hổ, thân hình tựa như xà, bụng giống như thận, lân giống như lí, móng vuốt như chim ưng, tay chân giống như hổ, tai giống như ngựa, bên mép có râu, hàm dưới có minh châu, dưới cổ có vảy.

Vua của rồng là Long Vương, thiên hạ đại dương mệnh mông chia làm tứ phương, Long Vương cũng chia làm đông, tây, nam, bắc.

Mà trong tứ hải long vương, Đông hải long vương Ngao Quảng chính là chí tôn.

Đông hải long vương Ngao Quảng, thống trị hàng triệu hải tộc trong thiên hạ, vung tay lên một lần thì mặt đất nứt ra, chân giẫm một cái thì đất rừng rung núi chuyển, dung mạo lại tuyệt đối không như người trần trần hay tướng tượng, góc cạnh hoặc uy vũ lẫn lộn.

Hắn có một khuôn mặt tuấn mỹ mà con người không thể hình dung, mũi thẳng tắp, khóe mắt cùng hai hàng lông mày đều nhếch lên, môi mỏng mà vô tình.

Trên người mặc cũng không phải là long bào, đội cũng không phải là long mào, mà là tóc dài ở phía sau đầu, áo màu xanh ngọc, thân hình cao lớn thẳng tắp tựa như mũi thương, cả người tỏa ra một cỗ hàn khí.

Hắn là người đứng đầu biển cả, hải đế, nhưng ai khi nhìn thấy hắn đều không nghĩ là vua của biển cả, mà là thiên thiên vạn vạn năm hàn băng tinh.

Hàn khí của hắn ... không chỉ là khí thể trên người, mà còn là ở thân mình hắn.

Ngao Quảng trầm lặng ít nói, ánh mắt lạnh như băng, chỉ cần bị ánh mắt ấy nhẹ nhàng đảo qua, bất luận tâm của kẻ nào cũng phải gắt gao mà co rúm lại. Cho nên, đại bộ phận tiên gia trên trời đều đã tận lực không xuất hiện ở trước mặt hắn. Thế nhưng hiện tại, nguyệt lão không chỉ tâm đang gắt gao co rút lại, mà cả người đều lạnh muốn chết, bởi vì lão không chỉ đứng ở trước mặt Ngao Quảng, mà còn nói một câu:

“Đây tơ hồng của Quảng Vương đã dao động rồi!”

Một cái chớp mắt, băng lãnh hơn, Ngao Quảng không nhìn lão, nhưng trên người tỏa ra cỗ hàn khí đã làm nguyệt lão thực hồi hận muốn chết!

Hôm nay quả là đáng thương mà! Lão nguyện ý dùng ngàn năm đạo hạnh của mình để thu lại được câu nói kia.

Đáng tiếc, một lời nói ra liền giống như tên bắn, ai cũng không thể thu hồi, cho nên, nguyệt lão đành phải kiên trì nói cho hết, “Hôm qua, tiểu thần coi một quẻ, biết được bầu trời có tinh tú chuyển dời, ngôi sao của Quảng vương phát sáng mãnh liệt, sắp tới ắt có nhân duyên. Chính là nhân duyên của Quảng Vương không phải tiên gia trên trời hay trong hải tộc, mà là một người bình thường, một nam nhân.”

Nguyệt lão đột nhiên cảm thấy, không phải bởi vì lão muốn thừa nước đục thả câu, mà là do cảm thấy mình rốt cuộc nói không được nữa, bởi vì đối tượng nói chuyện thủy chung không thêm để mắt nhìn lão, chẳng những không thêm nhìn, còn quay người tránh ra chỗ khác

“Quảng Vương, người hãy nghe ta nói hết..... Quảng Vương.....” Nguyệt lão không ngừng kêu to, đáng tiếc, Ngao Quảng mắt liếc tai ngơ, cười mây đi xa.

“Ôi!” Nguyệt lão thở dài, nặng nề thở ra một hơi, thì thào tự nói, “A~! Làm ơn mắc oán mà! Vốn nghĩ muốn nói cho người biết, người yêu trúng không chỉ là một nam nhân, mà còn là nam nhân có chút không bình thường, chỉ sợ người không hiểu được.”

Đồng thời, hắn cũng lú lười không thôi, Đông hải long vương Ngao Quảng gần ngàn năm nay chưa bao giờ bước ra thủy tinh cung nửa bước, vừa rồi chẳng qua là vì Vương mẫu nương nương mời dự hội bàn đảo mà hắn dùng phép thuật làm ra một phân thân, hơi thở cũng đã lãnh khốc kinh khủng như thế, nếu đối mặt là Long vương thật..... Chỉ nghĩ thôi, nguyệt lão đã thấy lạnh run cả người!

2. Chương 1-2

“Nói nhảm!” Thấp giọng mắng một tiếng, Long vương Ngao Quảng thu hồi thuật phân thân, gương mặt lạnh lùng phản chiếu qua lớp thủy tinh để lộ ra một vẻ âm trầm lãnh khốc.

Thủy tinh cung không chỗ nào không trong suốt, ngàn vạn cột trụ bằng đá thủy tinh lục giác ánh ra màu xanh lam của nước biển, thủy tinh trong suốt làm cho cung điện muôn đời vĩnh tồn dưới biển sâu càng lộ vẻ huy hoàng rực rỡ, cũng càng thêm phần tịch mịch.

Ngao Quảng chính nghiêng người ngồi trên tọa thượng thật to dành cho Vương của thủy tinh cung, dùng ánh mắt đen nhánh lạnh băng chăm chú nhìn những người cá đang đi lại bên ngoài kia, nga cả khi thuộc hạ đi tới, hắn một chút cũng không nhúc nhích.

Một hắc y nam tử tiến tới, quỳ một gối xuống đất, “Vương, thần có việc cần bẩm báo.”

Ngao Quảng vẫn như cũ ngồi bất động trên ghế, thần tử của hắn dù sao cũng đã quen với việc đó, chờ đợi một lát sau, liền tự động nói tiếp, “Hành tung của Bắc Uyên Hà Long vương đã điều tra được, hiện hắn đang tạm lánh trong vùng núi Yến sơn, gần một nhánh sông nhỏ.”

Âm thanh của Hắc y nam tử vừa dứt, bên cạnh hắn có hai người khác liền cao giọng nói:

“Bạch long Tiễn Vũ quân tả lĩnh Long vương cho tiên phong đi giết tội phạm!”

“Hồng long Thuần Xuy quân hữu lĩnh Long vương cho tiên phong đi giết tội phạm!”

Hai người thân mặc lân giáp, một trắng như tuyết, một đỏ như lửa, cả hai đều có bộ dáng cao lớn anh tuấn, không thể so xem ai hơn ai kém ai. Bọn họ chính là hai cánh quân tả hữu của Long Vương, từ trước đến nay luôn tranh nhau lập công trạng, không ai nhường ai.

Lúc này gặp đối phương cùng chính mình thỉnh cầu nhận lấy nhiệm vụ, liền xoay qua trừng mắt nhìn nhau, hận không thể lập tức rút kiếm ra mà phân tài cao thấp.

Bất luận ai có hai vị thần tử lúc nào cũng đòi tranh đấu phân tài cao thấp thế này, chỉ sợ tâm trí sớm sẽ bị hao tổn mất, bất quá, bất luận ai nhưng lại không bao gồm Ngao Quảng.

Hắn vẫn không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng mà lắc đầu.

“Vương?”

Mọi người đều không thể hiểu ý đồ của hắn, chỉ có thể nghi vấn hỏi, đáp lại chỉ vờn vờn hai từ

“Ta đi.” Thanh âm lạnh lùng, trầm ấm mà lại hơi khàn.

“Vương, sao có thể được?”

“Chỉ là một việc nhỏ, sao có thể phiền người đại giá? Vương, điều này tuyệt đối không thể, thỉnh người hãy nghĩ lại...”

Khắp đại điện nổi lên những tiếng than phiền la hét ầm ĩ đến đình tai nhức óc, Ngao Quảng ngửa đầu, ánh mắt sắc lạnh nhìn hướng chảy của dòng nước trước mắt.

Nhân gian, dù sao cũng đã một ngàn tám trăm bốn mươi sáu năm chưa từng đi qua, không biết thanh sơn có còn như trước?

Ngao Quảng không nói đối hắn nói muốn đi, liền thật sự đi, không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, cũng không thay chiến giáp, thân chỉ mặc một chiếc thanh bào, đai lưng có gắn ngọc bội, nhìn không khác nào một vương hầu công tử.

Bắc Uyên Hà Long Vương thân là một tội phạm, bị hải tộc truy nã, hiện tại đang trốn ở Yến Sơn để phòng kỹ càng.

Một tầng, lại một tầng kết giới vô hình được dựng lên vây xung quanh khu vực Yến Sơn trong phạm vi trăm dặm, đủ để ngăn cản tất cả những kẻ đến bắt hắn.

Đáng tiếc, người đến bắt hắn lại là Ngao Quảng!

Muốn đánh phá hết kết giới bốn phía, Ngao Quảng thậm chí không cần động đến một đầu ngón tay.

Nhìn thấy thân ảnh áo xanh cao ngạo đứng bên bờ sông, Bắc Uyên Hà Long vương sợ tới mức mắt trợn lên, thanh âm run rẩy mà nói

“Long vương Ngao..... Ngao Quảng?”

Bắc Uyên Hà Long vương là một nam nhân mặt đỏ râu quai nón, tính tình hung ác bạo tàn nổi tiếng trong long tộc, hai tuần liền, gã đã làm nước sông dâng lên khiến hai trăm nông dân chết đuối, bất quá chỉ vì tâm tình của gã lúc đó không được tốt mà thôi.

Nhưng mà, hiện tại mặt đỏ đã chuyển thành mặt trắng, râu quai nón dưới cằm hiện đã hơi run run...

Hắn quả thực là khó tin, băng hàn lãnh ngạo Đông hải Long vương Ngao Quảng, thế nhưng chỉ vì hai trăm tính mạng tiện dân mà không tiếc bước ra khỏi thủy cung để tìm gã.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Ngao Quảng, gã thậm chí không lấy đầu ra nổi dũng khí chỉ để hỏi một câu < vì= ” cái= ” gì= ” >?

Cho dù có hỏi, Ngao Quảng cũng không có ý trả lời, hẳn tới đây mục đích chỉ có một, mà điều này cũng không cần được giải thích.

Nuốt xuống một trận nước bọt khan. Bắc Uyên hà Long vương cố lấy ra dũng khí muốn giải thích “Vương...”

Một chữ mới được mở ra, Ngao Quảng đã lạnh lùng mở miệng, “Để xem khả năng của ngươi!”

Từ trên người Ngao Quảng phát ra hơi thở lãnh khốc giống như một mảnh thủy tinh sắc bén, quả thật nói cho Bắc Uyên Hà Long vương biết hẳn tuyệt đối không để gã có đường trốn thoát. Gã biến sắc, cuối cùng quyết định.

“A!” Theo một tiếng rống to, bốn phía bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, mây đen kéo đến che kín bầu trời, gió lướt qua, nhưng thấy kẻ mặt đỏ râu nón tức Bắc Uyên Hà Long vương lúc này đã hóa thân thành một con rồng đỏ với bốn móng vuốt sắc nhọn, mồm to mở rộng hướng Ngao Quảng mà tấn công!

Bắc Uyên Hà Long vương thân dài chừng trăm thước, răng nanh sắc nhọn đầy lợi hại, miệng khổng lồ hé ra, khí thế mãnh liệt như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Để mặc gió quất vào mặt, Ngao Quảng vẫn bình tĩnh không chút lay động, thanh bào theo gió khẽ lay động, lạnh nhạt vô tình.

Cho đến khi răng nanh đã gần đến gang tấc, mới thấy khóe miệng hắn nhẹ nhàng cong lên...

Đang lúc tấn công, Bắc Uyên Hà Long vương bỗng nhiên phát hiện ra chuyện khủng bố nhất thiên hạ — không phải bởi vì gã là thân phạm tội lớn bị tam giới đuổi bắt, cũng không phải vì hành tung giấu kín bị bại lộ, mà là do trước mắt chính là Ngao Quảng!

Ánh mắt lạnh lùng như mũi tên nhọn vô hình bắn thẳng tâm của Bắc Uyên Hà Long vương, một đợt mồ hôi lạnh điên cuồng chảy xuống, gã nhất định là điên rồi! Căn bản là không nên ra tay với Ngao Quảng mà!

Hối hận cũng đã muộn, Bắc Uyên Hà Long vương rõ ràng thấy cánh tay Ngao Quảng chậm rãi giơ lên, dùng một ngón tay chỉ đúng ngay tâm mi của gã.

Đau đớn tột độ từ tâm mi mà khuếch tán ra, Bắc Uyên Hà Long vương hiểu được chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo, một đóa hoa tuyết từ không trung tản ra, lửa đỏ cực nóng làm lan tỏa trong không khí một mảng lớn khói trắng.

Tử vong gần kề, ngay cả kêu thảm một tiếng cũng không kịp, Bắc Uyên Hà Long vương hung hăng tàn bạo nay chỉ còn lại một thân thể vĩnh viễn lạnh như băng.

Nhìn thân rồng cuộn lại ở bờ sông, trên mặt Ngao Quảng lộ ra biểu tình chán ghét, tay phải giơ lên, búng tay vài cái.

“Ba! Đát!” Hai tiếng, hai bóng dáng mạnh mẽ không biết từ đâu hiện lên, cũng không hỏi thêm nhiều về mệnh lệnh, liền thu thập gọn gàng hài cốt trên mặt đất.

Ngao Quảng không có ý nhìn về phía bọn họ, xoay người chậm rãi đi về phía chân núi.

Lúc này đang là đầu mùa xuân, tuyết mịn đầy trời, giá lạnh xuyên thấu xương cốt, đi tới dưới tàng cây mai, mùi hương nhàn nhạt, màu hoa phấn hồng, cho dù lạnh lùng như Ngao Quảng cũng không thể không dừng chân ngắm nhìn.

Tuyết trắng, mai hồng, áo xanh, nhìn lên một mảnh cảnh hoa theo gió rơi xuống, gương mặt lãnh khốc tuần mỹ nháy mắt trở nên tiêu điều.

Sinh mạng của hắn là muôn đời vĩnh hằng, hẳn không có gì là làm không được, không như hết thảy vạn vật nơi đây, đều có vẻ yếu ớt, nhỏ bé.

Hoàn toàn xuất thần, không tự giác mà tháo bỏ tầng tầng kết giới quanh mình.

Buông lỏng hết mọi đề phòng và sức mạnh, linh cảm và tâm linh cùng vạn vật hòa hợp.

Bỗng nhiên, sau lưng chợt có cảm giác khác thường.

Ngao Quảng đột nhiên xoay người, không kịp ngưng tụ thần lực, cái gáy đã đau nhức không chịu nổi, kêu lên một tiếng đau đớn, liền ngã gục.

Một đứa trẻ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, tay cầm một cây gỗ lớn run run rẩy rẩy, hướng về phía bằng hữu kể bên nói, “Sao..... Làm sao bây giờ? Tiểu Tả, có phải là đánh chết hắn rồi không?”

Tiểu Tả tuổi so với hắn hơi lớn hơn, ngồi xổm người xuống, ở trên người Ngao Quảng sờ hai cái, nói, “Tiểu Hữu đốt nát! Lo lắng cái gì, mau mang hắn về đi!”

“Sợ..... Có đáng sợ không?”

Tiểu Tả khinh thường dẫu môi, mắng, “Sợ cái gì mà sợ? Lúc này không phải nói đem hắn về sao? Gặp phải chúng ta, là hắn xui xẻo thôi! Bất quá, thiếu gia của chúng ta bộ dạng đẹp như vậy..... Như vậy thì hắn lời rồi!”

Nói xong, hai người cùng nhau nâng Ngao Quảng đang bất tỉnh dậy, kéo lê trên mặt lớp tuyết mà đi.

Một căn phòng ẩm áp được bao phủ bởi hương thơm, ánh nến lập lòe, Ngao Quảng đã tỉnh lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đang ngồi ở trên người hắn.

Ngồi trên người hắn chính là một nam nhân, mày hơi nhíu lên, mắt phượng long lanh, đôi môi đỏ mọng, tóc dài như mây, y chính là có mị lực của yêu tinh, khiến người ta không thể không nhìn, nhất là, y hiện tại cả người trần trụi, không ngừng mà vận vận mà thở.

“A..... A.....” Đôi môi phả ra từng hơi thở nóng rực, tiếng rên rỉ phun ra làm lòng người say mê, tóc dài buông xõa, một vài lọn tóc dính trên thân, đôi chân tuyết trắng mà rắn chắc chống đỡ thân trên hơi gầy gò, không ngừng lay động ở trên “dục vọng” thật lớn của hắn.

Nhìn người đang điên cuồng vận vận, vẻ mặt Ngao Quảng vẫn cứ giống như là tử lạnh, không có nửa điểm sung sướng. Vô luận là ai, trước thì bị vô cớ đánh lén, sau đó tỉnh lại, lại phát hiện mình bị trói hai tay hai chân, để cho một sinh vật cùng “giống” thực hiện hành vi giao cấu [cưỡng đoạt!!!!], thì tâm tình cũng sẽ không thể khoái hoạt được.

Hắn là Long vương Ngao Quảng, lại bị sinh vật hạ đẳng ở nhân gian vậy bản!

Ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sát khí thoáng hiện lên, thậm chí không cần động thủ, chỉ cần một ý niệm trong đầu, Ngao Quảng có thể bóp nát trái tim của người trước mắt, dạy y biết thế nào là trả giá cho sự vô lễ với đại tiên.

Niệm lực mới vừa thành, nam nhân kia đột nhiên dừng lại mọi động tác, đem ánh mắt dừng lại trên người hắn, trong mắt dường như có nước.

Ngao Quảng thực không có nhìn lầm, nước mắt theo hốc mắt lăn xuống, giống như trân châu, một viên, một viên lại một viên nữa, cứ như vậy tuôn rơi trên ngực hắn.

Có người từng nói: nước mắt chính là vũ khí tốt nhất do trời đất ban cho nữ nhân để đối phó với nam nhân, hắn sao có thể quên được, thì ra, nước mắt của nam nhân cũng lợi hại như vậy.

Lợi hại đến nỗi cả Long vương Ngao Quảng cũng phải tim đập loạn đến mấy nhịp, ngơ ngác nhìn đôi mắt đen nhánh ướt sũng nước của nam tử, nước mắt cứ như vậy thấm ướt hết cả gương mặt y.

Ngao Quảng bị nước mắt của y khiến cho ngực trái bỗng nhiên đau nhức, tâm hồn lạnh như băng lần nữa bị lay động, mang đến trong lòng một cảm giác rực lửa đã lâu không cảm nhận được.

Nhìn nam tử lấy tay lau nước mắt, lại vận vận thân mình, dùng dùng đạo chặt hẹp cắn nuốt lửa nóng thật lớn, nhìn biểu hiện trên gương mặt xa lạ kia vừa thống khổ lại vừa dâm dăng, sát khí trên mặt Ngao Quảng cũng đã biến mất không còn thấy tăm hơi, hồi phục về lạnh như băng.

Tóc dài theo nhịp lay động mà càng thêm tán loạn, dục vọng ở trong cơ thể cũng bùng bùng phần chấn, hơn nữa cũng không ngừng to thêm, nam tử hơi hoảng hốt, vài lần muốn dứt ra, nhưng hai chân đều đột nhiên như nhũn ra, ngược lại đem dục vọng chôn càng sâu trong địa phương bên dưới.

Không thể đào thoát, lại bị cọ xát đến trướng đau, rốt cục nam tử lại rơi nước mắt, Ngao Quảng lạnh lùng nhìn, đem vọng trong cơ thể hắt rút ra, phun ra một hơi tinh nguyên.

“Ngô.....” Phát ra âm thanh dài nho nhỏ, nam tử gian nan từ trên người Ngao Quảng leo xuống, mặc thêm quần áo, tập tễnh đi về phía cửa phòng.

Đẩy cửa, bên ngoài mặt trời đã lên cao, nam tử thấp giọng hướng Tiểu Tả, Tiểu Hữu ở bên ngoài dặn dò vài câu, liền đi khỏi.

Tiểu Hữu mặc áo màu nâu từ bên ngoài ghĩa vào trong vài lần, mới bẻ chậu nước rón ra rón rén đi vào trong phòng, vừa vào liền hoảng sợ.

“Người..... Người tỉnh rồi?” Nó buông chậu nước, nơm nớp lo sợ đến gần bên giường, không dám nhìn thẳng vào nửa thân trên trần trụi của Ngao Quảng đang ngồi trên giường, chỉ đem ánh mắt đặt ở trên đầu giường.

Sợi dây dùng để trói hắt được đặt ở đầu giường, hai tay của hắt cũng đã tự do.

Hắt làm thế nào mà tự cởi trói a? Tiểu Hữu âm thầm kinh hãi, đầu càng cúi thấp hơn.

“Đầu của ngươi còn đau không? Ta gọi là Tiểu Hữu.... Ta..... Ta giúp ngươi rửa mặt chải đầu.”

Ngao Quảng không mở miệng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nó, vừa khó dò vừa sắc bén, Tiểu Hữu chỉ cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên trở nên thực trầm trọng, lồng ngực của mình tựa như bị ngàn tảng đá lớn đè lên, không thể hô hấp nổi.

“A ...” cho đến khi đôi má nhỏ chuyển sang màu trắng bệch, hai tay thống khổ ôm lấy ngực, Ngao Quảng mới dời ánh mắt, không nói lời nào mà chỉ phẩy tay.

Tiểu Hữu lập tức như trút được gánh nặng, thở dốc đứng lên, dùng hết sức bình sinh mà hít lấy không khí.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Hai mắt mở thật lớn, lo sợ không yên mà nhìn chung quanh, tới khi Ngao Quảng không kiên nhẫn mà vung tay lên, Tiểu Hữu mới như từ trong mộng tỉnh lại, cầm lấy khăn mặt, tiến lên hầu hạ hắt.

Lúc này, phanh một tiếng, cửa phòng bị đá văng ra, Tiểu Tả mặc áo bông lớn màu đỏ sậm hấp tấp đi tới, “Này! Ấn điểm tâm thôi!”

Dùng sức đem khay, mâm đặt lên bàn, sau đó nhìn lại tình huống trên phòng, hắt lại cao giọng quát: “Đốt nát tiểu tử! Ngươi sao lại thả hắt ra?”

Xông lên trước, cầm lấy cổ tay Tiểu Tả, lui ra xa xa một chút.

Tiểu Hữu ủy khuất đứng đó mếu máo.

< ta= ” ” thực= ” ” sự= ” ” không= ” ” có= ” ” thả= ” ” hắt= ” ” mà!= ” ” > bất quá, ngay cả hắt cũng không biết Ngao Quảng làm như thế nào mà tháo gỡ dây thừng, nhưng cũng chỉ dám ở trong lòng thầm oán trách

Đem Tiểu Hữu đẩy ra phía sau, Tiểu Tả thần sắc hung ác chỉ vào Ngao Quảng lớn tiếng nói: “Này! Ngươi đừng mơ tưởng muốn chạy trốn nha, bên ngoài cửa luôn có người canh chừng cẩn mật! Ngươi mà dám đi, ta liền kêu bọn họ cho thêm vài cái lỗ thủng ở trên người của ngươi a!”

“Tiểu Tả..... Đừng hù dọa người ta như vậy, dù sao chân của hắt vẫn là đã bị khóa rồi.... ” Tiểu Hữu lén lút lôi kéo ống tay áo của hắt, chỉ vào cái xích thật dài ở chân Ngao Quảng.

Vừa rồi Tiểu Tả do quá mức bối rối, thế nên không có chú ý tới điều đó!

Tiểu Tả mặt đỏ lên, sĩ diện chữa lời “Tóm lại ngươi đừng vọng tưởng đào tẩu! Thiếu gia của chúng ta nói có nói trước, ngươi dám bước ra gian phòng kia nửa bước, liền giết ngươi!”

Ngao Quảng không nói gì, chỉ là dùng khóe mắt đảo qua.

Tiểu Tả lá gan rõ ràng so với Tiểu Hữu lớn hơn, mắt lạnh phóng tới, vẫn như cũ nghênh ngang tự đắc mà hếch mặt la lên, “Trừng cái gì mà trừng? Con chừng ta đem mắt của ngươi móc ra đó!”

Lớn tiếng đe dọa cách mấy, Ngao Quảng vẫn là không nói, khoe môi lại nhẹ nhàng mà gợi lên một nụ cười, nhưng mà nụ cười này so với không cười còn có phần lạnh lẽo hơn.

Hơi lạnh thấu xương tỏa ra tràn ngập không khí từ ý cười của Ngao Quảng, Tiểu Tả đột nhiên cảm thấy hai vai bị một lực vô hình mạnh mẽ đè nặng, hai đầu gối trở nên mềm nhũn, cả người chịu không được liền quỳ trên mặt đất.

Trong lòng nó giãy giụa muốn đứng lên, lại phát hiện một đầu ngón tay cũng không thể cử động, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Tiểu Hữu kéo thân thể Tiểu Tả đứng dậy, lại phát giác thân thể nó giống có ngàn cân đang đè nặng lên, dừng nói là kéo lên, cho dù là hướng về phía trước cũng không thể.

Ngao Quảng ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn bộ dáng thất kinh của hai tiểu tử một hồi lâu, sau đó mới thản nhiên hỏi, “Tại sao bắt ta?”

Về vấn đề này, không phải vì Tiểu Tả hiện tại bối rối mà không rảnh trả lời, cho dù có rảnh, nó cũng sẽ không trả lời a.

Bất quá, người hỏi là Ngao Quảng, hẳn rất ít chủ động nói chuyện, nguyên nhân chính là như thế, nếu hẳn hỏi, thì không cho phép người khác không trả lời.

“Bởi vì thiếu gia muốn chúng ta tìm nam nhân về.” Thanh âm cứng nhắc theo cổ họng phun ra, hoàn toàn không theo ý của Tiểu Tả.

Nghe cái dạng trả lời này, người khác nhất định khinh thường bĩu bĩu môi, tiếp tục hỏi: vì cái gì thiếu gia nhà ngươi muốn tìm nam nhân về làm loại sự tình này?

Bất quá, người hỏi không phải người khác, là Ngao Quảng, đối Ngao Quảng mà nói, một đáp án này đã đủ rồi.

Chính là, còn có một việc, hẳn còn muốn hỏi một câu.

“Người thứ mấy rồi?”

Vấn đề này tuy rằng hỏi không đầu không đuôi, nhưng mà, vẫn như cũ được trả lời đến nơi đến chốn.

“Người là nam nhân đầu tiên mà chúng ta bắt về.” Nghe giọng nói của mình, rồi lại không khống chế được mà khiến lời nói phát ra, Tiểu Tả mặt trắng xanh một mảnh, nhưng bản thân lại không có biện pháp để thay đổi.

Ngao Quảng gạt đầu, không khí “tử lạnh” tràn ngập ở trong phòng thoáng vơi đi, Tiểu Tả cảm thấy người mình dần thả lỏng, thân thể lại một lần nữa có thể cử động.

Đứng lên, vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn Ngao Quảng đang ngồi trên giường, Ngao Quảng không có nhìn hẳn, một tay đặt lên chỗ vừa rồi Tiểu Hữu đặt chiếc áo xanh ở trên giường, chuẩn bị mặc vào cho hẳn, nhìn đến dưới chân phải, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Màu xanh.”

“Vâng! Vâng!” Tiểu Hữu run run rẩy rẩy nhặt cái áo lên, vội vàng xoay người trốn đi thật nhanh.

Tiểu Tả hướng hai mắt dò xét nhìn Ngao Quảng, chỉ cảm thấy gương mặt kia quả nhiên rất tuấn mỹ, tuy nhiên lại lạnh lùng như băng thật đáng sợ, quan há hẳn mà cả người thấy rét run, cũng không dám ở lâu, vội vàng theo sau Tiểu Hữu rời khỏi.

Nhìn hai thân ảnh đang bỏ chạy trốn chết kia, trong lòng không khỏi khẽ cười nhạo, Ngao Quảng tùy ý nằm ở trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cái khóa sắt trên chân có thể trói một người bình thường, nhưng tuyệt đối khóa không được Long vương Ngao Quảng.

Hẳn có thể tùy ý mà thoát đi, tuy nhiên suy nghĩ như thế nào mà lại tạm thời lại không muốn.

Đêm qua, giọt lệ trong phút dục vọng dâng trào của nam tử kia gây cho hẳn một loại cảm giác thật kỳ diệu, kỳ diệu giống như là..... Xuân phong thổi qua trong lòng, mưa phùn lạc đến trong tim.

Đêm đến, một nam tử thân tuyết trắng thon dài khác áo lông cừu tay cầm nến mà đến.

Đẩy cửa, bức rèm che khẽ run, ánh nến chiếu rọi lên gương mặt nam tử dường như thật trong sáng, càng thêm phần mỹ hoặc.

Đem ánh nến đặt lên bàn, bàn tay trắng nõn phỉa rót vạt áo, lông cừu liền theo thân hình bóng loáng rơi xuống tới gót hài xanh biếc.

Thân mình quang lõa cứ như vậy đến bên giường, gần sát Ngao Quảng.

Cho dù nhắm mắt lại ngồi xếp bằng ở trên giường, Ngao Quảng cũng sớm cảm thấy có người bước vào, Cho đến khi một đôi tay lạnh lẽo thò vào trong vạt áo hắn, vẫn là không tỏ thái độ gì.

Nửa canh giờ trước, khi hai đứa nhỏ run rẩy tới cầm dây thừng cột tay hắn, hắn biết người này muốn tới.

Bàn tay nam tử phần khởi như chim ưng, trong ngực hắn mà làm càn, tiếp theo, càng tham nhập vào trong đũng quần, cầm lấy phân thân thật lớn vẫn đang yên lặng.

Thân thể nhân loại so với hải tộc hơi lạnh, hướng chi hiện tại thời tiết mùa đông, đầu ngón tay mang theo giá chạy trên da thịt nóng cháy, nam tử thoải mái “ưm” một tiếng, càng đem thân hình xích lỏa dán chặt trên người Ngao Quảng.

Chính là, mặc cho y nhu lộng chà xát, vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì, tức giận, y dùng lực thêm một chút.

Càng ngày càng dùng sức vỗ về chơi đùa làm Ngao Quảng phải mở mắt ra, nhìn y.

Không biết vì cái gì, khi biết y sẽ xuất hiện thì trong lòng phần khởi, hiện tại người thật sự đến đây, lại tỉnh táo.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua đôi mày nhíu lên của nam tử nọ, hai mắt câu nhân, đôi môi dày, ngũ quan chỉnh tề, gương mặt tương xứng đầy mê ly, ở nhân gian mà nói, y xem như là ngoại hình không tồi.

Hơn nữa, y thuộc loại giống đực thân hình cứng nhắc rắn chắc, không giống như giống cái mềm mại đầy đà!

Đêm qua tìm đập nhanh, quả nhiên là ảo giác rồi.

Kể đang dán trên người hắn tận lực mà cọ xát, phân thân dần đứng lên, rồi xuất ra một dòng dịch, đem nửa người trên đặt lên cái bàn tròn trước giường, nâng cao hông lên.

Đầu ngón tay dính chút mật dịch trong suốt, bài khai hai cánh hông trắng nõn, giấu ở giữa chính là một nụ hoa hồng nhạt.

Ngón tay thon dài trắng trẻo chậm rãi xâm nhập vào trong nụ hoa, đem nụ hoa chặt chẽ nói ra, vì khẩn trương thả lỏng cơ thể, mà xoa nắn chỉ phúc ở lõi tâm [cái ấy a~], dần dần buông ra phân thân đã phiếm đỏ, hai cánh hông trắng trong hết sức loá mắt, đầu ngón tay ra vào phát ra tiếng kêu, nam tử nhỏ giọng rên rỉ, không tự chủ được vận vẹo thắt lưng mà lắc lắc thân dưới, cực kỳ dâm dục, cực kỳ phóng dăng.

Hình ảnh gợi tình này, đủ để khiến bất cứ kẻ nào huyết mạch sôi trào, bất quá, Ngao Quảng không phải người, hắn là thần, tinh thần tự chủ của hắn cũng không như người thường.

Sức quyến rũ của nam tử kia chỉ có thể đổi lấy một cái nhìn không có cảm giác, cho nên hắn khẳng định trong đầu.

– đêm qua nhất định là hắn hồ đồ!

Hắn vậy mà từng cho là mình bởi vì một nhân loại nam tử vô sỉ phóng dăng mà rung động.

Nam tử tuần mỹ trên mặt vẫn là không chút biểu tình, chỉ có một đôi mắt lạnh lộ ra phong duệ sát khí.

Trong đêm yên tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng hét “trong trẻo”.

“NGƯỜI LÀ NGƯỜI CHẾT SAO?” Nhân loại nam tử đã ngưng tự an ủi bản thân, quay đầu hung tợn trừng mắt với hắn.

Không biết là bởi vì ngượng ngùng, hay là tức giận, mà mặt y đỏ bừng, đôi mắt phượng đã ầng ậng nước.

Nhìn khuôn mặt kia chực khóc đến nơi, tâm Ngao Quảng có một chút mềm, mí mắt rũ xuống, che đầy đi tia sáng giết chóc lóe lên trong mắt.

Nhìn gương mặt hần dờ ra, nam tử thấp giọng mắng một câu, lại khó chịu đem thân mình áp lên trên người Ngao Quảng.

Từng dòng hương thơm truyền vào chóp mũi, khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn chạm vào bên mạng sườn, mang đến cảm giác giống như chạm vào tơ lụa thượng hạng.

Nâng mắt lên, nhìn thấy y bị tình dục làm nhiễm hồng gương mặt, thản nhiên mà trìu mến, khiến băng sơn trong lòng Ngao Quảng thoáng tan chảy, mà tay của nam tử nọ, lại đụng đến khối hạ của hần, dục vọng ngũ say rốt cục cũng tỉnh dậy.

Nhìn nam tử mở chân ra, đem dục vọng nuốt đến chỗ sâu nhất trong thân thể, nhìn y mảnh mai dập dềnh, tóc dài tán loạn.

“Ngô nha..... Ngô ngô.....”

Ngọc thể xinh đẹp lắc lư, nội bích chặt chẽ bị ma sát, đôi môi phiếm hồng từng đợt từng đợt thở dốc.

Ngao Quảng nheo mắt nhìn mỗi một động tác của hần, tứ chi của nhân loại, nét mặt, còn có nước mắt ở cực lạc và đau đớn, trong mắt hần đều là yếu ớt, tựa như đóa hoa mùa thu rụng xuống, nhưng mà yếu ớt mới càng làm người ta yêu thương.

Sự tình vẫn cứ như vậy đến khi Ngao Quảng cảm thấy xem đủ rồi mới nhìn xuống dưới, nhìn thấy nam tử bị trêu chọc mà toàn thân run rẩy, Ngao Quảng đem dục vọng từ trong mị bích ấm áp chậm rãi rút ra.

Nam tử đã bị giày vò đến mức đổ mồ hôi đầm đìa, chỉ có thể nằm ở trên ngực hần.

Chóp mũi phì phò thở dốc, đôi mắt khép hờ, môi đỏ bừng như tô son, mái tóc dài ướt đầm dán tại hai gò má, vẻ biếng nhác làm y càng thêm mị hoặc.

Sau khi hơi thở bình tĩnh trở lại, nam tử đem tóc dài vén ra sau tai, ngẩn đầu, khoe mắt nhìn về phía Ngao Quảng.

“Hôm nay giữa trưa, Tiểu Tả, Tiểu Hữu bọn họ tới tìm ta, nói trong phòng này có quỷ, còn nói người thật sự kì quái, xem ra cũng không có gì.”

Đầu ngón tay vô thức vẽ vờ trên ngực Ngao Quảng, nam tử kia ngay cả giọng nói cũng trở nên biếng nhác.

“Ta vốn bảo bọn hần tùy tiện mang một tên ăn mày về thì tốt rồi, không thể tưởng được lại có thể đẹp trai như vậy..... Đúng rồi, người tên là gì?”

Ngao Quảng không có phản ứng, hần nghĩ: trước kia hần cho rằng nhân gian tất cả đều là sinh vật bình thường giống như con kiến, có thể sai lầm rồi.

Ít nhất, hiện tại gối trên người hần là một nam nhân tuyệt không bình thường, y to gan lớn mật, da mặt cũng không phải dày như người thường — người bình thường không có khả năng nói chuyện phiếm với tù nhân mình bắt về, hơn nữa, đem người bắt về làm chuyện phòng the thì không phải là chuyện một người bình thường làm được.

Nam tử đó thực sự không thể chịu nổi sự im lặng của Ngao Quảng, y dương tay, dùng hết sức mà đánh Ngao Quảng hai cái, la lên:

“Vì sao không nói lời nào?”

Ngao Quảng vẫn là không lên tiếng, ánh mắt nam tử lúc này thực mãnh liệt, nắm bàn tay lại đánh vào người hần một cái thật mạnh, Ngao Quảng biểu tình vẫn là không thay đổi, ngược lại khiến tay y đau đến mức nhăn cả mặt.

Đánh đến mệt mỏi, nam tử dựa theo thân hình rắn chắc của Ngao Quảng mà bò lên, ngồi ở trên giường, mười ngón tay khẽ vuốt mái tóc, thì thào tự nói.

“Vì cái gì không nói lời nào... Người không để ý tới ta! Vì cái gì lại không để ý tới ta, ta có cái gì không tốt a... Nàng có cái gì hơn ta chứ? Người tên hỗn đản này! Đúng là phé vật mà... ta không tin người không để ý ta... Ta không cho người đối xử với nàng tốt như vậy!”

Thanh âm của y lúc cao lúc thấp, hai mắt sáng lên, ẩn chứa mang theo cảm xúc điên cuồng.

Ngao Quảng vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này đây nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

“Ngao Quảng.”

Thanh âm trầm ấm hơi khàn, im lặng nhưng vang dội, từng chữ liên mạch mà chui vào trong tai của nam tử, y ngẩn ngơ, tiếp theo tinh thần liền phục hồi, vẻ điên loạn trên mặt phúc chốc tan đi mất, cứ như vậy lại dựa trên người Ngao Quảng.

“Người tên Ngao Quảng?” Trong lòng y cao hứng, giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn.

Ngao Quảng không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu.

“Ôm ta.”

“Hôn tai ta đi.”

“Sờ đầu của ta nữa.”

Mỗi một khẩu hiệu vang lên là một động tác làm theo, nam tử vẫn là không bằng lòng, tựa đầu trong ngực hắn mà cọ tới cọ lui.

“Kêu ta là Thanh Cuồng, nói người thích ta.”

Ánh mắt vô tình chăm chú lãnh đạm nhìn người đó một lúc, Ngao Quảng mới mở miệng

“Thanh Cuồng, ta thích người.”

Thanh âm trầm ấm vang lên, ánh mắt nam tử bỗng chốc sáng lên, đôi môi khép lại, yên lặng gất gao ôm lấy Ngao Quảng, đầu ngón tay bám chặt vào cơ thể rắn chắc.

Tùy ý y muốn làm gì thì làm, Ngao Quảng nhắm mắt lại, trầm nghĩ trong đầu: hắn thật sự là điên mất rồi!

3. Chương 2

Sáng sớm hôm đó, bầu trời không gợn một bóng mây, núi non yên bình thanh tĩnh.

Kéo kéo sợi dây xích dài, Ngao Quảng ngồi dựa lưng trên ghế bành màu hồng phía sau cửa sổ, theo khe hở từ cửa sổ nhìn ra người bên ngoài hoa viên, mái tóc buộc ngân quang, mặc trường bào hoa màu tím, trông mắt nhìn nam tử mang giày xanh.

Tuyết trắng mịn màng, y đứng dưới cây đào, ngẩng đầu, nhìn tàn cây trơ trụi, hướng người hầu bên cạnh chỉ trỏ, ánh mắt đầy tức giận.

Ở lại nơi này cũng đã được năm, sáu ngày, Ngao Quảng rốt cuộc cũng biết được tên của người kia, y gọi là Thanh Cuồng, chính xác mà nói là Hoàng Phủ Thanh Cuồng, ông cố của y từng vì triều đình mà lập nên nhiều chiến công hiển hách nên được ban chức Hầu Gia. Hào Tiêu Dao Hầu, tới đời của hắn, mặc dù vẫn mang hầu tước như trước, nhưng đã không còn giữ chức quan gì, ngày thường đều cùng các sĩ tử nhâm nhi chút rượu, cùng nhau đối thơ, lâu lâu lại nổi hứng ca hát luận cổ kim.

Những điều này biết được là do lúc ở trên giường, sau khi triền miên Hoàng Phủ Thanh Cuồng tự nói ra, y tuy nhìn như thế nhưng thật ra rất lợi hại. Cho dù Ngao Quảng không có ý hưởng ứng, y cũng tự quyết, ngồi đó mà huyền thuyên, có nhiều lần nói cũng phải tới một, hai canh giờ mới xong.

Lạnh lùng nhìn thân ảnh đứng giữa hoa viên, trải qua vài ngày quan sát, đại khái hắn đã hiểu được Hoàng Phủ Thanh Cuồng là một người như thế nào.

Thời điểm y nói chuyện ai cũng phải lắng nghe, y nói người ta phải làm thế nào, người đó nhất nhất phải làm theo.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn còn trong độ tuổi thiếu niên, xinh đẹp, giàu có, cậy tài quyền mà khinh người, thậm chí bản chất có phần nông cuồng.

Đối với loại người xa lạ ở chung vài ngày như vậy, hiểu biết như thế kỳ thật đã đủ.

Bất quá, Ngao Quảng vẫn cảm thấy có điểm thiếu sót, ít nhất, hắn vẫn chưa biết được Hoàng Phủ Thanh Cuồng vì lý do gì mà lại bắt người.

Cho dù có thể tùy ý dùng pháp thuật liền biết được đáp án mình muốn, Ngao Quảng vẫn là khinh thường không muốn dùng đến.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng mỗi đêm đều đến tìm hắn, chủ động đem thân mình hiến dâng cho hắn, phóng đảng cầu hoan, còn hắn thì luôn dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát y thật kỹ, cảm giác mới mẻ mà kỳ diệu.

Ánh mắt như có hào quang lóe sáng, một mực đứng nhìn cây anh đào trước mặt, tâm tình của y dường như càng lúc càng kém đi, hướng tới cây anh đào mà ra sức đá cho vài phát, dùng dùng tức giận bỏ đi, để lại hai người hầu đầy sợ hãi đứng cách xa phía sau.

Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu sau khi đi vòng quanh cây đào một hồi lâu, nhịn không được đành ủ rũ đi về hướng hành lang dài.

Bước gần đến phía trước cửa sổ, Ngao Quảng nghe được cuộc nói chuyện của hai người bọn họ.

“Thiếu gia khiến chúng ta thật khó xử nha.”

“Loại thời tiết này mà muốn cây đào nở hoa. Ai! Làm sao có thể chứ?”

“Người đã thấy thiếu gia nổi giận rồi đó, cho dù không có khả năng cũng phải nghĩ tìm ra biện pháp đi!”

Ngao Quảng nghe thấy, gọi hắn lại.

“Bể một cảnh cho ta.”

Tiểu Tả, Tiểu Hữu thực hoảng sợ, lập tức quan sát xung quanh hồi lâu, mới phát hiện ra âm thanh là từ hành lang dài bên cạnh phát ra, chính là từ trong phòng của thiếu gia.

Thời điểm gót chân vừa cất bước, vừa nhìn thấy gương mặt Ngao Quảng gần trong gang tấc, Tiểu Hữu nhất gan sợ tới mức lập tức chạy nấp sau lưng Tiểu Tả. Tiểu Tả so với hắn cũng không khá hơn bao nhiêu, lại nghe được âm thanh của Ngao Quảng, sắc mặt đã muốn trắng hơn phân nửa, thật vất vả mới nói ra được một câu.

“Người..... Người nói cái gì?”

Ngao Quảng vẫn là không mở miệng, chỉ dương tay, chỉ về cây đào phía xa nơi hoa viên.

Ách..... Sợi dây thừng trên tay hắn làm thế nào lại biến mất!

Gương mặt not nốt tuần tú của Tiểu Tả cuối cùng cất không còn một giọt máu, mấy ngày qua, cho dù có trói buộc nam nhân đó như thế nào, đến sáng hôm sau, sau khi thiếu gia rời đi, dây thừng trên tay hắn lại tự động được cởi bỏ.

Đây nếu không phải là quỷ thì là cái gì a?

Lặng lẽ đánh giá gương mặt tuần mỹ vượt xa người thường của Ngao Quảng, Tiểu Tả sợ hãi vô cùng, đành cứng ngắc đi đến cây đào duy nhất ở trung tâm hoa viên mà bể một cảnh, đặt trên tay Ngao Quảng.

Cũng không dám mở miệng hỏi Ngao Quảng khúc gỗ đó để làm gì, vừa lúc Ngao Quảng tiếp nhận, hắn liền lôi kéo Tiểu Hữu nhanh như chớp bỏ chạy.

Hay là đêm nay, thay khóa sắt thử xem, ít nhất khóa sắt trên chân hắn vẫn nguyên vẹn như cũ.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng bảo phủ khắp nơi, vừa đặt chân bước vào phòng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng liền ngửi thấy một hương thơm ngào ngạt lan tỏa.

Trên cái bàn tròn, trong ấm trà trắng tinh cắm một nhành hoa đào đang nở.

“Hoa đào?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi ngạc nhiên khi ánh mắt nhìn tới cây đào ngoài cửa sổ vốn trụi lủi không một bông, nay lại nở rộ lên đầy sức sống, cuối cùng liền phóng tới trên người Ngao Quảng hỏi

“Người như thế nào lại làm cho nó nở hoa được?”

Liếc nửa con mắt,ngồi ngay ngắn trên ghế, Ngao Quảng theo thường lệ không nói gì.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng một mình hướng đến bàn, tay sờ sờ cánh hoa đào, quả nhiên mềm mại, cảm xúc rõ ràng là hoa đào thực sự đang tồn tại, chần chừ hỏi “Cái này... thực không dễ dàng đi.”

Ngồi trên ghế, đầu ngón tay khẽ gõ vài nhịp, lần này Ngao Quảng trả lời một câu.

“Cũng không khó.” Niệm một câu pháp chú thôi, không thể nói là nan giải.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghiêng nghiêng đầu hỏi.

”Người biết cách trồng hoa sao?”

Ngao Quảng chậm rãi lắc đầu, hẳn từ lúc sinh ra đến nay đã ba nghìn năm trăm năm, cho tới bây giờ thực chưa biết trồng hoa là như thế nào.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng thất vọng rũ mi mắt xuống, tiếp theo, lại ngẩng đầu chỉ vào cây đào ngoài cửa sổ nói:

“Người làm được hay không cũng không thành vấn đề, quan trọng là.... Người có thể khiến cho tất cả hoa đào ngoài kia đều sống lại sao?”

Ngao Quảng lại lắc đầu,lần này hẳn thực sự dao động quá nhanh, cơ hồ không muốn nghĩ ngợi nhiều liền phun ra hai chữ. “Không thể.”

“Không thể?” giọng nói của Hoàng Phủ Thanh Cuồng lập tức trở nên the thé “Vì cái gì?”

Y trừng đôi mắt to của mình lên,nếu Ngao Quảng trả lời không rõ ràng,y sẽ liều mình với hắn.

Ánh mắt của y làm Ngao Quảng liên tưởng tới một con rồng nhỏ đang giương nanh múa vuốt, khẽ mỉm cười, hẳn giờ tay lên, chỉ về hướng dưới chân của mình.

Dây xích khẽ rung, gương mặt trắng nõn của Hoàng Phủ Thanh Cuồng thoáng hồng, cái này có thể vì lên giường hướng nam nhân xa lạ cầu hoan, thể nhưng hiện tại, lại vì sự trói buộc trên người Ngao Quảng mà khiến cho ngượng ngùng.

“Ta..... Ta lập tức sẽ kêu người đến thả người!”

Tiếp theo, liền xoay người, vội vàng đi ra phía ngoài, Ngao Quảng nhanh chóng giữ chặt hắn lại.

“Không cần phải gấp gáp.”

“Tại sao?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng kinh ngạc mở to hai mắt không hiểu rõ nguyên do, trông mắt lúc này tựa như hai viên minh châu dưới đáy biển cả sâu lắng.

“Trước mắt có chuyện cần làm.”

Thanh âm trầm thấp càng thêm trầm thấp, gương mặt đáng yêu của Hoàng Phủ Thanh Cuồng hiện rõ sự thẹn thùng, chính vì từ trước tới nay chỉ thấy Ngao Quảng băng lãnh quái gở, hôm nay lại hưng phấn chủ động như vậy.

“Chuyện gì nên làm chứ?” Âm thanh từ cổ họng phát ra mềm mại, Hoàng Phủ Thanh Cuồng xoay người, cánh tay thon dài câu lấy cổ Ngao Quảng, hai gò má đỏ hồng khiến bản thân càng trở nên phong tình.

Ngao Quảng không nói gì, chỉ lạnh lùng dùng ánh mắt chăm chú nhìn y, kết quả ngược lại khiến y chịu không nổi ánh mắt như vậy mà đỏ mặt, đem ngực dựa sát lại, kéo rộng thanh sam, lòng bàn tay đặt trong lồng ngực nóng bỏng,dùng sức đẩy Ngao Quảng ngã trên ghế,cả hai cùng nhau dây dưa.

Chính là, Ngao Quảng để ý Hoàng Phủ Thanh Cuồng có phần không chuyên tâm, con mắt sáng liên tục quay lại nhìn cảnh đào cắm ở ẩm trà.

Ngao Quảng ngày hôm qua còn cảm thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng như một con rồng nhỏ thích giương nanh múa vuốt, hôm nay như thế nào lại như một con cún đáng yêu.

Hắn đem thân mình đặt lên bàn, đôi mắt phượng mở to, con ngươi đen nhánh như có ánh sáng phản chiếu, nhìn Ngao Quảng chờ đợi.

Nguyên lai con mắt này lại xinh đẹp như vậy, Ngao Quảng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn đưa tay lấy bánh bao xé thành nhiều miếng nhỏ, chậm rãi cho vào trong miệng nhai.

Động tác chậm chạp kia làm Hoàng Phủ Thanh Cuồng sốt ruột gấp bội, đôi môi cánh hoa khép mở vài lần, ý muốn thúc giục, nhưng cuối cùng đều nhịn xuống.

Không vội, không vội! Cũng không phải là cả đêm mà!

Lời nói thì thảo từ đôi môi đỏ mọng truyền đến tai Ngao Quảng. gương mặt băng lãnh vô tình gợi lên ý cười, hắn nhẹ nhàng mà buông bánh bao trong tay.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không thể tiếp tục đợi liền hỏi, “Ăn xong rồi sao?” Nói thực ra, cho dù Ngao Quảng chưa ăn hết, y cũng không cho hắn tiếp tục ăn nữa.

Ngao Quảng gật đầu, thức ăn trong nhân gian đối với hắn mà nói không phải tất yếu, có ăn hay không cũng không sao.

Đầu của hắn mới vừa gật một cái, Hoàng Phủ Thanh Cuồng liền giương giọng kêu to, “Tiểu Tả, mau vào!”

Tiểu Tả mặc trường bào màu xanh, vẻ mặt không tình nguyện từ bên ngoài đi tới, bên hông treo một chùm chìa khóa.

“Thiếu gia, thật sao..... Thật sự phải thả hắn sao.” Cầm lấy cái chìa khóa mà toàn thân run rẩy không ngừng, chính là không muốn tra chìa khóa vào ổ.

Vuốt vuốt mái tóc dài, Hoàng Phủ Thanh Cuồng buồn cười gợi lên khóe môi, nói, “Ta còn không sợ, người sợ cái gì?”

“Nếu hắn đào tẩu, thì phải làm sao?” Tiểu Tả mở to mắt chớp chớp vài lần hỏi.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng dẫu môi nói “Trốn? Ngoài cửa có cảnh vệ trông coi, nơi này cũng không phải trong thành, người sợ hắn sẽ chạy đi đâu?”

Kỳ thật nếu chạy thoát thì sao? Y căn bản nửa điểm cũng không để ý, tùy tiện ra ngoài bắt kẻ khác về là được, quan trọng nhất là trước khi hắn đào tẩu, đừng quên làm cây hoa đào nở hoa.

Gương mặt đáng yêu Hoàng Phủ Thanh Cuồng lúc này tràn ngập nét cười vui vẻ, con mắt y cứ hướng ra ngoài cửa sổ nhìn thân cây đào đang trụi lủi ngoài kia, đôi mắt Hoàng Phủ Thanh Cuồng ánh lên vẻ mong chờ, y lúc này thực chỉ muốn chờ mong để nhảy nhót dưới cây hoa đào sẽ nở rộ...

“Nhưng mà.....” Tiểu Tả vẫn như cũ cau mày, ý nghĩ không muốn mở khóa cho Ngao Quảng.

Đào tẩu cũng không sao! Hắn sợ nhất chính là chuyện khác a!

Cẩn cẩn môi, muốn nói lại thôi, mấy ngày qua phát sinh những sự kiện thực quái dị, nó cùng Tiểu Hữu đã vài lần nói qua với Hoàng Phủ Thanh Cuồng, chính là, Hoàng Phủ Thanh Cuồng trời sanh tính tình cuồng vọng, tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, ghét nhất là nhắc tới thần thánh ma quỷ, ngược lại còn quở trách bọn họ.

“Đừng dong dài! Mau cởi trói cho hắn.” Cho dù nó không nói ra miệng, y cũng biết nó đang nghĩ gì, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhượng mày, Tiểu Tả chỉ có thể dùng sức mà tự gõ đầu mình hai cái.

Tiểu Tả rốt cục run rẩy bắt tay vào làm, đem chìa khóa tra vào ổ, răng rắc hai tiếng, ổ khóa đã được khai thông, Tiểu Tả lại quỳ đến trên mặt đất tháo bỏ xiềng xích trên chân Ngao Quảng.

Xích vừa được mở, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngay lập tức lôi lôi kéo kéo Ngao Quảng ra ngoài.

Tay y vừa chạm đến, phản ứng đầu tiên của Ngao Quảng là phúi đi, dù sao lòng bàn tay lạnh lẽo của mình vừa tiếp xúc với hơi ấm từ lòng bàn tay kia, một cảm giác không thể hiểu nổi bất chợt xẹt nhanh qua đầu như tia chớp.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng tràn trề sinh khí, đôi tay tự nhiên nắm tay hắn dẫn đi, trắng mịn mềm mại, ngay cả những đốt xương như thế nào sờ lên cảm giác cũng thực thoải mái.

Trong giây phút ngắn ngủi đó, Ngao Quảng cảm giác được chính mình đã yêu thích loại xúc cảm mới này.

Bước theo cái nắm tay của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, cả hai cùng đến nơi cây đào ngoài hoa viên.

Nhìn sơ qua cũng thấy được khoảng 98 gốc cây, đợi tới tháng 3 xuân ấm áp chúng nhất định sẽ nở rộ, đáng tiếc bây giờ chính là gió lạnh ngày đêm thổi mạnh mẽ, hoa mai nở rộ, mỗi người đều vội vàng ngắm mai, vịnh mai (làm thơ về mai), tại sao nơi đây lại tự nhiên xuất hiện một quái nhân không muốn ngắm mai, mà lại muốn xem hoa đào đây.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không hiểu nổi ánh mắt lợi hại của Ngao Quảng dành một tay lôi kéo hắn, một tay chỉ vào cây đào.

“Rốt cuộc được hay không?” Thật lâu sau vẫn không thấy được phản ứng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không kiên nhẫn lắc lắc tay hắn.

Ngao Quảng phục hồi tinh thần, đem ánh mắt đặt trên người Hoàng Phủ Thanh Cuồng thu hồi, ngửa đầu nhìn về phía cây đào.

Cách dùng mệnh lệnh bắt hoa nở, hay là nên dùng cách khác che giấu?

Hơi do dự, khóe mắt lơ đãng hướng tới Tiểu Tả đang ở xa xa mà nhìn hắn, Tiểu Tả đang dùng ánh mắt sợ sệt như thấy yêu ma chúc quý mà nhìn Ngao Quảng đánh giá cao thấp.

Thấy vậy, khóe môi lạnh lẽo của Ngao Quảng âm trầm tạo nên một đường cong, chậm rãi nói

“Thủy, nước ấm.”

“Thủy, nước ấm.”

Chính là bởi vì ba cái từ đơn giản đó, Tiểu Tả cùng Tiểu Tửu trong cái ngày giá rét này phải ở trong vườn mà chắt củi, đun nước ấm. Hơn nữa, không chỉ là đun một một lò nước, mà là chín mười tám cái – cứ mỗi cây là một lò nước ấm.

Tiểu Hữu phụ trách thêm củi, còn Tiểu Tả thì vội vàng dùng xiềng xích tuyết cho vào nồi nước đang sôi trào.

Bốn phía gió lạnh ào ào, hai người bọn họ khắp người mồ hôi liều mạng mà đổ xuống, người cùng cây đào cứ như thế bị bao phủ trong hơi khói trắng đầy nhiệt.

“Con mẹ nó! Hồn dân!”

Tiểu Tả đè nặng âm thanh trong cổ họng không ngừng mắng lời thô tục, điều khiến nó cảm phần nhất chính là cách đó không xa, tại một nơi mát mẻ bình yên hơn, chính là Ngao Quảng hắn đang thoải mái ngồi ôm Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Một câu chuyện ma quỷ vớ vẩn lại khiến nó một múôn chết, cũng không biết phải đun nước ấm tới khi nào, chẳng lẽ cứ như vậy mà làm mãi sao?

Hơn nữa, cũng không biết nấu nước, làm sao mà hoa nở được!

Tiểu Tả chỉ dám phát ra những âm thanh cực nhỏ từ yết hầu, thế nhưng ngồi ở chòi nghỉ mát, Ngao Quảng đều nhất nhất nghe được từng lời nói chửi rủa kia, trên mặt liền lộ vẻ cười lạnh.

“Về mặt không cần đáng sợ như vậy.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng vươn ngón giữa, nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm trên trán hắn.

Ngao Quảng ôm Hoàng Phủ Thanh Cuồng, chính xác mà nói, phải là Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngồi ở trong lòng Ngao Quảng, tay vòng quanh lấy cổ hắn.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng hoàn toàn không nhìn gương mặt lạnh của Ngao Quảng, ngược lại lấy đầu ngón tay xoa xoa ở mi tâm hắn.

Ngao Quảng cũng theo y cọ cọ, vuốt ve y, một lát sau mới thản nhiên nói

“Nơi này rất vắng lạnh.”

Vừa rồi Hoàng Phủ Thanh Cuồng có lời kéo hắn dạo một vòng quanh khuôn viên, không khí dường như có vẻ quá tĩnh lặng. Dọc theo đường đi, ngay cả một bóng người cũng không có, như vậy quả thật rất bất thường đi.

“Đúng vậy. Nơi này chỉ có ta, Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu, hai hộ viện cùng hai vú già.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng khinh bỉ, khoé mắt gian tà nhìn Ngao Quảng,thầm nghĩ: nhanh như vậy liền tìm hiểu tin tức, vội vã muốn chạy trốn sao?

Ngao Quảng hơi kinh ngạc, nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng, một người như vậy, sao lại thích yên tĩnh?

“Người nhà?”

“Đã chết.” Đáp án Hoàng Phủ Thanh Cuồng đưa ra quả ngắn gọn, sau khi xoa mi tâm của Ngao Quảng thỏa thích rồi, y vươn tay tóm lấy một lọn tóc của hắn, lấy đuôi tóc cọ cọ lòng bàn tay mình, sau đó tiếp tục nói, “Mẹ ta chết trước, cha ta liền tự sát theo.”

Im lặng không hỏi gì thêm, cho dù loài rồng có máu lạnh như thế nào, Vương Ngao Quảng cũng biết đối với con người, mất đi song thân chính là đau buồn nhất.

Ngược lại Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhìn nhìn, đánh giá sắc mặt của hắn,cười khanh khách, “Yên tâm. Bọn họ đã chết nhiều năm, ta thực ra không còn có cảm giác đau khổ. Mẫu thân tự tìm lấy cái chết, mà cha..... Mẫu thân ta là do chính ông ấy giết, cái chết đó coi như là chuộc tội, giúp bản thân tự giải thoát.”

Lời nói phát ra hơi ngập ngừng, dường như ẩn chứa tâm tư, nhưng cũng chỉ là xúc cảm chợt lóe qua, y lập tứcgiữ vững tinh thần, kéo tóc Ngao Quảng, chỉ cây đào phía xa hỏi.

“Chờng nào mới có hoa?”

Yên lặng nhìn y, Ngao Quảng hỏi, “Sao không chờ hai tháng nữa?”

Đợi cho xuân ấm áp, hoa đào tự nhiên sẽ nở rộ, không phải thuận theo tự nhiên sao?

“Không được! Nhất định chỉ trong vòng một tháng thôi!” Hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, run run không thôi, gương mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng lộ vẻ nôn nóng

“Xuân ấm cũng phải ba tháng sau, ta sợ.....Đợi không kịp.”

Khoé môi lạnh lùng cong lên, Ngao Quảng nghĩ: con người, một luôn nôn nóng, hơn nữa là một sinh vật có thể thỏa mãn.

Tựa hồ nhìn thấy gương mặt lạnh băng của Ngao Quảng đang nhìn mình đánh giá từng chút một, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhướn mày, phóng ánh mắt về phía xa, ánh mắt xa xăm tưởng nhớ về những ký ức ngày trước

“Người không biết..... Chín mươi tám cây đào kia đều là của ông cố ta, khi sinh thành người luôn tự tay chăm sóc, tên bà cố ta lại gần gũi với hoa đào, bọn họ thực sự là một đôi vợ chồng rất ân ái. Ta còn nhớ rõ khi còn bé, mỗi khi hoa đào nở, cả nhà ta sẽ đem đồ ăn ra gốc cây ngồi, nhìn hoa đào dùng bữa, mẫu thân còn dùng hoa đào làm hoa đào cao, còn dùng đoá hoa pha trà, ủ rượu, chờ hoa ra quả, cha ôm ta, cho ta hái quả đào,còn có biểu ca sẽ vì ta lột vỏ đào, cắt thành những miếng nho nhỏ, giúp ta ăn.”

Ngao Quảng im lặng lắng nghe, trên mặt không có nửa phần cảm động.Dù sao, cái gọi là luyện ái trong nhân gian, với hắn mà nói quả là một thứ xa vời.

Tuy nhiên, hắn cũng không có cảm giác mất kiên nhẫn, ngồi đó lắng nghe âm thanh êm ái của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, tựa như đang nghe gió thổi nước chảy, cảm giác thực thoải mái. Trong đầu tự nhiên sinh ra một loại cảm giác – hy vọng y vẫn cứ như vậy tiếp tục nói cho hắn nghe.

Ý nghĩ đó chợt xuất hiện, khiến cho Ngao Quảng cảm thấy thật kỳ diệu.

“Đến sau này khi ta lớn lên, hàng năm vào mùa xuân, lúc hoa đào khai sắc đẹp nhất, rực rỡ nhất, chúng ta sẽ ở trong rừng đào tổ chức tiệc rượu, mời bạn bè từ trong thành cùng đến chia vui.... Mọi người sẽ cùng nhau uống rượu, đối thơ...”

Nhìn xa xăm phía trước đang bị bao phủ bởi một tầng khói trắng, đôi mắt Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng như vậy dày đặc một lớp sương mù mờ ảo.

Hoa đào nở rộ như nước, gió xuân thổi nhẹ, tàn cây cả một màu hồng, mùi hoa xông vào mũi như rượu ngon.

Ăn uống linh đình...

– Hoàng Phủ Thanh Cuồng huynh, mau đến đây cùng uống một ly!

– Tiểu Hầu gia quả nhiên tửu lượng tốt! Chúng ta cùng cạn thêm chén nữa!

– hoa đào dưới tàng cây hoa đào rượu..... Mỹ nhân..... Mỹ nhân trên người.....Ta đối không nổi nữa, tiểu đệ tự phạt một ly!

– Thanh Cuồng..... Thanh cuồng biểu đệ, người say rồi! Đừng uống nữa đi, ta giúp người trở về phòng....

– Ta muốn..... biểu ca ôm ta trở về.....

Hoa đào vườn quanh, hương thơm bốn phía, cảnh vật như vườn đào trên tiên giới, khiến cho lòng người lay động.

Mãi hoài niệm, trong lòng Hoàng Phủ Thanh Cuồng lại nổi lên một trận đau đớn.

Ngao Quảng không biết hiện Hoàng Phủ Thanh Cuồng đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì, lại nhìn đến y thì phát hiện đôi mắt phượng như đang tan vào không khí, con ngươi đen nhánh ẩn chứa vô vàn buồn bã ai oán.

Bị ánh mắt xinh đẹp thống khổ ấy thu hút, Ngao Quảng chỉ cảm thấy tim mình phút chốc đã bị một đôi tay vô hình nào đó xiết chặt

Hoàng Phủ Thanh Cuồng tử tử tỉnh táo lại, bỗng nhiên ôm lấy cổ Ngao Quảng, dùng sức đưa hân hướng về phía mình.

“Đáp ứng ta, đừng gạt ta. Nhiều nhất mười lăm ngày, người nhất định phải khiến hoa đào nở rộ....”

Hai người gương mặt sát nhau đến đụng cả chóp mũi, Ngao Quảng nhìn ra y dùng cuồng vọng để che dấu đi u buồn, một cổ loại xúc động cổ quái lần đầu tiên xuất hiện, khiến Ngao Quảng vươn tay, lần đầu tiên quay về ôm y.

Nhiệt độ cơ thể của Ngao Quảng cực nóng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên được hơi ấm bao phủ, tựa sát đầu vào lòng ngực của hân, nhỏ nhẹ thì thào: “Thực ấm...”

Đã bao lâu không có cảm giác thân thể ấm áp? Bản thân y cũng nghĩ, có lẽ do chính mình trước đây đều cô độc băng lãnh mà ra.

Nhiệt độ ấm áp tỏa ra từ Ngao Quảng khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng cảm thấy thật thoải mái.

Nhìn người đang dựa trong lòng ngực mình, nháy mắt gương mặt đã trở nên như một đứa trẻ còn khờ dại, Ngao Quảng dùng ánh mắt nhẹ nhàng mà thu hút, thấp giọng nói.

“Sẽ không lừa người.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không biết, y đã có được lời hứa hẹn đáng giá nhất trên trời đất.

4. Chương 3

Mặt trời lên cao đã ba sào rồi, Tiểu Hữu đẩy cửa phòng, vén tấm màn tơ tằm thêu phượng che phủ cái giường lên, nhẹ giọng gọi, “Thiếu gia, dậy đi.”

Màn bị vén lên, khí lạnh liền ủa vào giường, cánh tay Hoàng Phủ Thanh Cuồng run nhẹ, nửa mê nửa tỉnh rên hai tiếng.

“Lạnh, lạnh.”

Y rút cổ, hướng tới “nguồn nhiệt” bên dưới mà ra sức cọ tới cọ lui.

Dưới thân là cái đệm thịt rắn chắc lại cực nóng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng thỏa mãn “ưm” một tiếng, con người nhắm lại càng chặt hơn.

Tiểu Hữu bất đắc dĩ gãi gãi đầu, đang muốn gọi nữa, mắt nó trùng hợp nhìn tới một đôi tinh quang sáng ngời.

Tiểu Hữu run rẩy nói, “Ngao công tử..... Sớm vậy!”

Xưng hô này là do Hoàng Phủ Thanh Cuồng đặc biệt dặn dò, nói bọn họ dù sao cũng là danh môn, luôn kêu “Ngươi! Ngươi! Ngươi!”, rất không có thể thống.

Lúc y dặn dò hai đứa nhỏ, hình như đã quên mất, trong phủ này ai mới là kẻ không có thể thống nhất.

Ngao Quảng vẫn như bình thường không đếm xỉa tới nó, ánh mắt dán trên người Hoàng Phủ Thanh Cuồng, tay sờ tới sờ lui.

Không ngừng quan sát động tĩnh của hắn, Tiểu Hữu thầm nghĩ: khó trách Tiểu Tả cả ngày bảo hắn không phải người bình thường, mấy ngày nay khi sáng sớm tới đánh thức thiếu gia, Ngao Quảng tuy rằng bị thiếu gia “mây mưa”, nhưng lại luôn có bộ dạng chỉnh tề thanh tỉnh.

Nhìn ánh mắt, vẻ mặt hắn như vậy, làm sao có thể nói là mới vừa tỉnh ngủ? Giống như là hắn không hề ngủ a!

Dùng sức lắc lắc cái đầu, bắt mình đừng miên man suy nghĩ nữa, Tiểu Hữu lại kêu Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Thiếu gia, dậy dùng điểm tâm, thiếu gia..... Thiếu gia.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng tham ngủ đưa tay che lỗ tai, cũng vui đùa vào chăn càng sâu, haizzz Tiểu Hữu nghĩ, cố gắng của nó là vô ích, bèn to gan đối với Ngao Quảng nói, “Ngao công tử, phiền ngươi kêu thiếu gia dậy đi..... Ngủ nhiều quá đối với thân thể không tốt, hơn nữa không ăn điểm tâm cũng đau dạ dày.”

Ngao Quảng sớm đã bị nó làm cho mất kiên nhẫn, nghe vậy, mặt không biến sắc giơ tay lên, đang muốn khiến nó đi ra ngoài mà không gây tiếng động, nghe được hai câu nói cuối cùng, lại hơi do dự một chút.

Nhân loại yếu ớt! Ngao Quảng hơi cảm thấy phiền chán ở trong lòng mà nghĩ.

Giơ tay lên, khoát tay một cái, chỉ về hướng cái bàn tròn.

Tiểu hữu ngây người một lát, mới hiểu được ý tứ của hắn, vội đem thức ăn đặt lên bàn.

“Đi ra ngoài.” Ngao Quảng chỉ một ngón tay ra hướng cửa.

“Vậy..... Phiền Ngao công tử.” Tiểu Hữu chỉ có thể không yên lòng mà thôi lui.

Cửa phòng vừa đóng, Ngao Quảng nhanh nhẹn vỗ vài cái trên mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Đáng ghét..... Ngô..... Vương bát đản.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng giống như đuổi ruồi muỗi giơ tay lên quơ quào loạn xạ, đầu cũng lắc tới lắc lui, nhưng mà mắt thì vẫn nhắm.

“Dậy mau!” Ngao Quảng vẫn dùng giọng lạnh lùng, nhưng mà động tác trên tay lại không thô bạo, liên tục vỗ nhẹ khắp nơi trên mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng, lại cầm lấy khăn mặt Tiểu Hữu để bên giường, lau mặt cho y.

Hoàng Phủ Thanh Cường rốt cục cũng khuất phục sự kiên trì của hắn, thoát cái đã mở ra đôi mắt phượng xinh đẹp, oán hận trừng trừng nhìn hắn.

Ngao Quảng nâng bát cháo hoa, đưa tới trước mặt hắn.

“Người uy ta!” Ngắc càm, trên mặt Hoàng Phủ Thanh Cường lộ vẻ bừa bãi, đủ để người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi mà dạy dỗ.

Mặt không chút nào biến sắc, Ngao Quảng bế cả người y lên, dựa vào đầu giường, cẩn thận cầm lấy thìa, múc cháo hoa, một muỗng một muỗng đưa vào miệng y.

Hoàng Phủ Thanh Cường cũng không thể tưởng tượng được Ngao Quảng sẽ uy hắn thật, nhìn thìa cháo đưa tới bên miệng, y giật mình, tiếp theo, nở nụ cười, mở môi cánh hoa ra, cứ như vậy dựa vào Ngao Quảng, để cho hắn uy.

Cháo vẫn rất nóng, trước khi uy, Ngao Quảng đều đã để bên môi thổi lạnh.

Ánh mắt thật chăm chú, nhìn động tác hắn ôn nhu như vậy, Hoàng Phủ Thanh Cường trong lòng vô cùng ngọt ngào, nói không nên lời.

Người này mặc dù mặt lạnh, thể xác và tinh thần lại đều là nóng, chẳng biết tại sao bị người ta bắt về làm đủ thứ chuyện, còn đối xử với y tốt như vậy.

Y xuất thân nhà đại phú, thuở nhỏ được sủng ái chăm sóc, làm việc chỉ theo tâm tình, cũng không suy nghĩ trước sau, lúc này vì hành vi tùy hứng của mình mà cảm thấy có chút bất an, nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Thanh Cường cắn môi nói, “Người thật là một người tốt.....”

Lời nói tử tế này làm cho Ngao Quảng một lát sau mới hiểu được.

Người tốt? Nhận thức kỳ diệu như vậy.

Nhìn Hoàng Phủ Thanh Cường lóe ra ánh mắt bất an, Ngao Quảng mặt vẫn lạnh như cũ nhưng lại nổi lên ý cười, giống như trào phúng.

Nếu không phải mình chẳng biết tại sao lại đối với y sinh ra hứng thú, Hoàng Phủ Thanh Cường sợ đã chết không dưới trăm lần, chính là những lời này không cần phải nói ra.

“Ăn đi! Đừng nói nữa.”

Ấm điếu mặc dù lạnh lùng, nhưng Hoàng Phủ Thanh Cường lại ngọt ngào cười, ngoan ngoãn đem chén cháo ăn sạch sẽ, tiếp theo, lại nhận lấy bánh bao chạy trên tay Ngao Quảng.

Cắn một hơi, rồi tiến vào ổ chăn lẩn lộn qua lại.

Ngao Quảng nhăn mày, nói, “Đứng lên.”

Hoàng Phủ Thanh Cường không quan tâm, khuôn mặt lộ ra vẻ cho dù trời sập, hắn cũng không muốn rời giường. Lăn vài cái, cái đầu gác trên chân Ngao Quảng, thở dài nói, “Như vậy thật tốt.....”

Đôi mày anh tuấn ôn nhu hướng về một mắt đen nhánh đẹp đẽ, mà đôi mắt đẹp lại yên lặng nhìn cây đào vẫn trụi lủi ngoài cửa sổ, ánh mắt chán nản, u ám.

Không biết làm gì nữa, Ngao Quảng không tiếp tục ngăn cản y, chỉ lạnh lùng nhìn.

Từ ngày đó ở chòi nghỉ mát không tự giác ôm hắn một chút, Hoàng Phủ Thanh Cường mỗi ngày đều tiến vào ổ chăn của hắn, không phải vì cầu hoan, chỉ đơn thuần là ngủ, ôm hắn, dùng người hắn làm gối đầu.

Ngao Quảng không có cự tuyệt, đối với thân thể long tộc ấm áp mãnh liệt, thân thể nhân loại nhiệt độ thấp khi ôm lấy cảm giác thực thoải mái.

Hơn nữa, mấy ngày nay ban đêm nhìn thấy Hoàng Phủ Thanh Cường dù đang ngủ vẫn gắt gao ôm hắn, Ngao Quảng đều nhớ tới hai từ “cô độc”, “tịch mịch”

Cảm giác mà hắn có ở cái sinh mệnh tồn tại ngàn vạn năm này, hình như cũng tồn tại trên người Hoàng Phủ Thanh Cường.

Ngao Quảng tò mò.

Sinh mệnh của nhân loại ở trong mắt hắc chính là hoa, mặc dù thu hút, nhưng mà đều giống nhau không dài lâu — hoa nở, hoa tàn, ngắn ngủi như một cái chớp mắt.

Tánh mạng con người ngắn ngủi như thế, căn bản không thể cảm thấy cô độc, tịch mịch.

Nói cách khác, con kiến trên mặt đất vì ăn no mà phải lao碌 cả đời, căn bản không có thời gian, cũng không có trí năng đi cảm thụ cái khác.

Ngao Quảng tò mò, lý do làm cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng cô độc, tịch mịch, nhưng mà, hắc không hỏi, cũng không muốn hỏi.

Ngao Quảng là long vương, lực lượng của hắc đủ để bề nghệ chúng sinh, vô luận bị thương mà Hoàng Phủ Thanh Cuồng cất giấu là cái gì, trong mắt hắc đều chỉ là lo sợ không đâu, không đáng nhắc đến.

Nhưng mà, mỗi khi nhìn thấy đôi mày dù đang ngủ cũng nhíu lại, hay đôi mắt đen nhánh khi thanh tỉnh gổ lên lòng ngực hắc bị thương mà nhìn cây đào bên ngoài, Ngao Quảng trong lòng đều có một loại cảm giác — một cảm giác không thể miêu tả nổi.

Cho nên, hắc chưa bao giờ đẩy Hoàng Phủ Thanh Cuồng đang dựa trên người mình ra, không có ngăn cản hành động làm càn của y, càng không có truy vấn lý do.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng lại đang ngủ, lông mi nồng đậm ở trên mặt nhẹ nhàng run run, chớp mũi phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng. Một trận gió lạnh thổi vào bên trong, làm rung chuyển vài sợi tóc.

Gió lạnh làm cho mi tâm Hoàn Phủ Thanh Cuồng cau lại, trước khi lý trí lên tiếng, đầu ngón tay Ngao Quảng đã không tự chủ được mà vuốt ve gương mặt y.

Cuộc sống an nhàn sung sướng khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng da thịt bóng loáng đến nỗi có thể so với tơ lụa tốt nhất, mặc dù là nam tử, nhưng khéo mắt dài cùng đôi môi căng mọng lại có vẻ mị hoặc.

Ngao Quảng nhìn khuôn mặt đang ngủ của y đến không chớp mắt, nhìn đến ngây ngốc.

Cho đến khi gió lại thổi vào, Hoàng Phủ Thanh Cuồng hơi hơi run lên, hắc mới hồi phục tinh thần lại.

Tay phải vung lên, đầu ngón tay rắc pháp chú vàng óng ánh khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngủ càng sâu, nhẹ nhàng kéo chăn lên tận cổ y.

Đứng lên, Ngao Quảng trong lòng khó chịu — vì hành động thất thổ của mình.

Hắc không phải là như vậy..... Bất quá! Dù sao mấy ngày qua, hay làm việc lạ lùng, hành động kia cũng không mấy lạ lắm.

Là bởi vì nhầm chán lâu rồi? Hay là, Hoàng Phủ Thanh Cuồng thật đã làm xúc động trái tim của hắc?

Ngao Quảng trong đầu mơ hồ đã có đáp án.

Lắc đầu, đi đến phía trước cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua Tiểu Tả đang bận tối mày tối mắt dưới tàng cây, sau đó, lướt qua nhánh đào trĩu trĩu.

Không sao, cũng đừng làm cho y quá mức sốt ruột.....

Ngao Quảng quay đầu lại, đặt ở trên gương mặt tuần mỹ là một đôi mắt không hề là băng tiền kì hàn vô tình, mà là nước gợn ôn nhu nhất thiên hạ.

Về mặt giờ khắc này nếu ai nhìn thấy, có chết cũng sẽ không tin hắc là người đứng đầu hải tộc, long vương.

Sáng ngày hôm sau, sắc trời chưa sáng.

“Lộc cộc lộc cộc!” Một trận tiếng bước chân vội vàng ở hành lang dài vang lên.

“Thiếu gia! Thiếu gia!” Tiểu Tả kêu to, dùng sức đẩy cửa phòng ra.

Tiếng la hét ầm ĩ khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng chịu không nổi đem chân kéo lên cao, cầu nhàu mắng mỗ vài tiếng, nhưng mà mặt của y vẫn chôn ở trước ngực Ngao Quảng, ai cũng nghe không được y rốt cuộc đang mắng cái gì.

Cho dù nghe thấy, Tiểu Tả cũng sẽ tiếp tục kêu to, thậm chí kêu càng lớn hơn nữa, bởi vì nó đã phát hiện một sự thật quá mức kinh người.

“Thiếu gia, mau dậy! Hoa nở! Cây đào bên ngoài đều nở đầy hoa!”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng đột nhiên nhảy lên, ánh mắt trừng lớn, nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa ửng hồng phấn, làm y cả người đều tỉnh táo lại.

Y không chút nghĩ ngợi, lập tức nhảy xuống giường, hướng ra phía ngoài mà phóng đi.

Ngao Quảng liền đưa tay, giữ chặt y từ phía sau, Hoàng Phủ Thanh Cuồng lúc này mới lưu ý đến trên người mình không một mảnh vải, lập tức đỏ cả mặt.

Tiểu Tả vội vã giúp y mặc áo, mang giày, lại lấy áo lông cừu ở đầu giường đưa tới.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng vội vàng mặc thêm, liền khẩn cấp chạy ra bên ngoài.

Vừa chạy tới, cách mười bước đã có hương hoa đào xông vào mũi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn đi đến dưới tàng cây, nhưng lại ngậy người, chỉ ngẩng đầu, trừng lớn con mắt nhìn lên nhành hoa.

Cho đến khi một bóng đen bao phủ toàn thân mình, y ngửa đầu, nhìn đến Ngao Quảng ở phía sau, hơi thở băng hàn thâm trầm làm hẩn bừng tỉnh, tất cả đều không phải là ảo giác.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhận không được hưng phấn mà kêu to lên, “Hoa nở! Hoa nở!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng chạy trốn quanh gốc cây đào.

Lúc này trời đầy phấn hồng, còn có má lúm đồng tiền, da trắng tuyết, môi đỏ mọng, tóc dài như mây, khiến nam tử tuấn mỹ này có thể so với bầu trời Loạn Phượng chi tư.

Tay áo phiêu phiêu bay trong gió, nụ cười như hoa cùng tiếng cười như chuông bạc hòa vào màu tuyết, khiến người nhìn cũng tâm thần nhộn nhạo.

Chạy đủ chơi đủ rồi, y lại nhào vào lòng Ngao Quảng kêu la.

“Nở rồi! Nở rồi! Hoa thật sự đều nở!”

Ngao Quảng không nói, đợi y bình tĩnh lại, mới thản nhiên nói, “Người vốn không tin hoa nở trước xuân?”

Lè lưỡi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng tinh nghịch đáp, “Hiện tại hoàn toàn tin tưởng.”

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin hoa đào nở vào ngày lạnh chứ, còn nở rộ như vậy nữa?

Đưa mắt nhìn lại, một tàng hoa nở như nước, hoa theo gió mà nhẹ nhàng rung rinh.

Chín mươi tám cây đào nở hoa, chỗ đậm chỗ nhạt, bóng cây in trên mặt đất trắng như tuyết thành những đốm nhỏ, khiến cho lòng người thêm xuân ý.

Xem đến hoa mắt, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bỗng nhiên ngửa đầu, nói với Ngao Quảng: “Ôm ta!”

Cảnh đẹp như tranh vẽ, cùng với ái nhân đang cùng mình thân mật, lại có thêm một câu nói ngọt ngào: “ôm ta”, tin rằng trong thiên hạ bất cứ kẻ nào cũng không thể cự tuyệt.

Tuy rằng Ngao Quảng không phải người, nhưng hẩn cũng không có cự tuyệt, bắt quá, nguyên nhân chính là vì hẩn không phải người, cho nên ý niệm trong đầu hẩn so với người phải sạch sẽ hơn nhiều.

Hẩn chính là chỉ đơn thuần ôm lấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng, sau đó nâng lên cao.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười hì hì, cười ở trên vai hẩn, đưa tay sờ vào cành hoa tươi nhất trên cao.

Bàn tay trắng nõn ngắt cánh hoa, để sát vào chóp mũi xinh đẹp, mùi thơm hoa quện cùng tiếng cười trong trẻo.

Cảnh đẹp như vậy, ngay cả mặt lạnh như Ngao Quảng cũng cũng phải nhu hòa hơn, tay hấn ôm y hạ thấp xuống một chút, mặt đối mặt, hỏi, “Vui không?”

Trả lời hấn chính là một tiếng cười êm tai, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ôm lấy đầu hấn, hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt.

Nụ hôn cuồng dã kịch liệt, cũng giống như tâm tình hấn lúc bấy giờ.

Ngao Quảng trầm mặc, thuận theo y.

Hấn không cần biết lý do Hoàng Phủ Thanh Cuồng muốn hoa đào nở, cũng không muốn đoán.

Nguyên nhân đơn thuần chỉ vì người khác vui vẻ nên hấn cũng vui vẻ – điều này rất có tình ý.

Ngày tốt trong lành, không mây, hai, ba ngày qua, thời tiết ấm dần, tuy rằng mọi người vẫn như trước mặc áo bông lớn, nhưng mà, tuyết đọng trên mặt đất từ đầu xuân đã dần tan thành nước.

Tiểu Tả, Tiểu Hữu tinh thần phấn khởi, dưới sự trợ giúp của hai gã hộ vệ, mang bàn ghế trong nhà kho ra sân lau chùi.

Hai bà vú già hơn bốn mươi tuổi, một người lau đi tuyết tan dưới mặt đất, người còn lại ngồi chồm hổm dưới đất nhẩm đếm lại các vật trang trí trong nhà

Tiểu Tả đang bận đến đen cả mặt bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng bà vú già đang ngồi chồm hổm nói:

“Ngọc Tẩu, lát nữa đừng quên đi mua đèn lồng, mấy cái treo ngoài cửa đều đã cũ, nên đổi cái mới đi.”

Bà vú già kêu là Ngọc Tẩu, cũng không ngẩng đầu lên liền đáp, “Ta chốc lát còn phải đem song sa trong phủ đi giặt, ai có rảnh thì vào thành đi!”

Tiểu Tả nghĩ nghĩ, lại quay sang bà vú già còn lại, còn chưa mở miệng, người kia đã nói, “Ta phải làm cơm trưa, sau đó, còn phải làm bánh hoa đào mà thiếu gia thích ăn nhất.”

Nàng dừng một chút rồi nói, “Nói thực ra, mấy ngày nữa sẽ mở tiệc chiêu đãi khách, chúng ta có năm người, sao có thể làm nhiều chuyện như vậy? Người lập tức nói với thiếu gia, vào trong thành mượn vài người đến hỗ trợ đi! Thiết yếu cũng phải có nha hoàn phụ trách mang thức ăn lên mà?”

“Mượn người cũng được, chính là.....” Lắc đầu, Tiểu Tả cười khổ hỏi lại, “Lâm Tẩu, người nghĩ muốn, là có người đồng ý tới sao?”

Từ khi lão gia, phu nhân qua đời, những năm gần đây, người trong phủ càng ngày càng ít, lấy thanh danh Hầu phủ ở bên ngoài, trừ vài người thuở nhỏ ở trong phủ lớn lên như nó, chịu quá nhiều ân huệ của Hầu gia, cho dù cho tiền công nhiều hơn nữa, chắc gì có ai chịu đến?

Vú già kia ngẩn người, tiếp theo, thở dài một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa.

Nhưng lại có một giọng nam trầm thấp chen vào nói.

“Tại sao?”

Lui mạnh hai bước, Tiểu Tả quay đầu lại, quả nhiên là Ngao Quảng đang đứng ở phía sau nó cách đó không xa.

Hấn mặc áo lụa xanh, đai lưng thêu chỉ bạc, mang giày da, mái tóc đen dài dùng thùng bằng sợi bông buộc hờ hững, khoát lên vai trái, tư thái thoải mái, lại toát ra vẻ uy nghiêm cao ngất vô hình.

Nhìn hấn, Tiểu Tả chỉ cảm thấy kinh hoảng, bất an, tuy nói tuyết đã tan, nhưng mà thời tiết lại vẫn lạnh như cũ, không thể không mặc nhiều áo dày a.

Chỉ có người nam nhân trước mắt này, dường như không có cảm giác, chỉ mặc một lớp khinh bạc tơ lụa, từ trong phòng đi tới đi lui.

Hấn rốt cuộc là không sợ lạnh sao? Hay là căn bản không phải người? Tiểu Tả không thể không nghĩ như vậy.

Thấy nó nghĩ đến xuất thần, Ngao Quảng lạnh lùng mà hỏi lại một lần.

“Tại sao?”

Tiểu Tả ngẩn ngơ, lập tức liền hiểu được, Ngao Quảng là hỏi vì cái gì mà không ai dám đến.

Chính là, việc này là việc riêng tư trong phủ, Tiểu Tả đương nhiên không thể tùy tiện nói huyên thuyên, bất quá, nó nghĩ tới Ngao Quảng này cổ cổ quái quái, trong lòng lại sợ, chần chờ một hồi lâu sau, mới cắn chặt răng, nói, “Không liên quan tới người!”

Con người lạnh như băng tiền của Ngao Quảng nheo lại, thần lực sắp sửa phát ra hết sức, chợt nghe Tiểu Tả thì thảo tự nói, “Ta cho người biết, thiếu gia nhất định là không vui.”

Ngao Quảng sau khi nghe xong, tâm bỗng dao động, nghĩ nghĩ, tinh quang trong mắt chậm rãi thu hồi, không nói lời nào mà xoay người rời đi.

Sau đó, Tiểu Tả vẫn sợ hãi mà cúi thấp đầu, thẳng đến khi những người khác gọi nó, mới dám ngẩng đầu lên, ngơ ngác mà nhìn đằng trước không một bóng người, nghi hoặc không thôi.

Như vậy mà đi? Sẽ không kiếm nó mà tính toán sao?

Thảm! Thảm! Hắn sẽ không chờ đêm nay đến bóp chết nó chứ? Ô..... Thực đáng sợ!

Bên kia, Tiểu Tả miên man suy nghĩ; bên này, Ngao Quảng cũng tư tưởng hỗn loạn.

Trên thực tế, từ lúc quyết định tạm thời ở lại chỗ này, không có ngày nào mà tư tưởng của hắn không bị nhiễu loạn, mà nhiễu loạn hắn, chính là nam tử đang ngồi sau án thư kia.

Bước vào thư phòng, thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng mặc áo trong vàng rực, áo khác màu nâu, đầu mũ vàng điểm hạt phỉ thúy, môi dưới hơi vểnh lên, bàn tay phải trắng nõn nà đang cầm bút viết chữ, Ngao Quảng bỗng nhiên mặt đỏ tim đập.

Hơi hơi xoa xoa mi tâm, Ngao Quảng nghĩ: Đông Hải Long Vương nổi tiếng quái gở vô tình thế nhưng vì một con người nhỏ nhỏ mà rối loạn tâm tình, chuyện này nếu bị thần khác biết, hoặc là quấy tộc của hắn biết, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu kẻ ngạc nhiên?

Tự cười mình, cước bộ vào phòng càng nhanh.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngẩng đầu, hướng về phía hắn cong môi cười tươi như hoa.

“Người xem chữ ta viết như thế nào?”.

Tháng giêng gặp hoa đào,

Xuân sắc ánh hai gò má.

Mười tám ngày buổi trưa,

Vi quân bị rượu nhạt.

Khóe mắt đảo qua, Ngao Quảng hồ hững gật đầu, “Hoàn hảo.”

Chữ của nhân gian, dù cho màu sắc đẹp đẽ, trong mắt hắn cũng như là hoa trong gương, trăng trong nước, vô luận truyền lại cho đời sau trăm lần, ngàn lần, còn có ai nhớ rõ? Vậy thì có gì đáng khen?

Nếu không phải của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hắn ngay cả một câu “hoàn hảo” cũng sẽ không nói.

Ngữ khí có lệ khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Y xuất thân quyền quý, dĩ nhiên có tính kiêu ngạo của nhà giàu, kẻ bề tôi đều theo nịnh hót.

Nếu là những người khác thấy sắc mặt của y, lập tức nói vài lời hay, liền tường an vô sự, Nhưng mà Ngao Quảng ở long cung, cũng là chủ tử có ngàn vạn hải tộc sùng kính ngưỡng, loại ăn nói phải nhìn thái độ của người khác này tất nhiên không can hệ tới hắn.

Cho dù dựa vào thiên tư thông minh, biết Hoàng Phủ Thanh Cuồng hờn giận, hắn cũng chỉ lạnh lùng mà nhìn.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất thời chán nản, đưa tay cầm bút lông sói hung hăng ném đi.

Ngồi bút vừa ném đi thì Tiểu Hữu đi tới cùng một người mặc áo xanh, nó sợ tới mức cuống quýt lui về phía sau.

Tiểu Hữu mới vừa mở miệng kêu một tiếng, “Thiếu gia!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không liếc mắt một cái, liền mắng, “Biến!”

“Biểu thiếu gia đến!”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cả người run lên, không thể tin mà ngẩng đầu, trừng lớn mắt.

Nhìn nho sinh kia anh tuấn nam tử khí chất tao nhã, Hoàng Phủ Thanh Cuồng miệng khép mở vài lần, thật vất vả mới kêu được một tiếng.

“Biểu ca.....”

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, biểu đệ tốt của ta, là ai chọc giận làm ngươi không vui rồi?” Thanh âm của hắn rất tự tin mềm nhẹ.

Đó là Phong Chi Dương, trang chủ của nhà tơ lụa lớn nhất phương Bắc, là anh em bà con của Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Thanh Cuồng biểu đệ, gần đây thân thể khỏe không?”

“Hoàn hảo, biểu ca hiếm khi ghé thăm, có chuyện gì sao?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng trả lời mang theo âm thanh cố ý lãnh đạm, chỉ có Ngao Quảng đứng bên cạnh y mới thấy rõ, tay hắn ở dưới bàn đang nắm chặt, run run rẩy rẩy.

Hơi hơi nhíu mi, Phong Chi Dương nói, “Nghe nói, trong phủ ngươi có thêm người ngoài, ta đặc biệt đến xem, chính là vị công tử này sao? Xin hỏi thanh danh quý tính?”

Lời vừa nói ra, một đôi mắt lợi hại nhìn về phía Ngao Quảng.

Ngao Quảng tất nhiên không để ý tới, thậm chí ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên một chút, trên mặt vẫn là một mảnh lạnh như băng vô tình.

Bị hắn coi thường, Phong Chi Dương nhăn mặt, hướng Hoàng Phủ Thanh Cuồng nói.

“Thanh Cuồng biểu đệ, ta có mấy câu muốn nói, kêu người ngoài đi ra ngoài đi.”

Vì Tiểu Hữu đã sớm lặng lẽ rời khỏi, lúc này trong phòng trừ Phong Chi Dương cùng với Hoàng Phủ Thanh Cuồng ra, cũng chỉ có Ngao Quảng là người ngoài.

Phong Chi Dương là có ý vũ nhục Ngao Quảng, chính là, Phong Chi Dương không tưởng tượng được, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không có kêu Ngao Quảng rời đi, ngược lại còn hôn nhẹ rồi kéo tay Ngao Quảng đặt ở trên eo mình, nói, “Dựa vào quan hệ của hắn với ta, có cái gì mà hắn nghe không được chứ?”

Phong Chi Dương trên mặt một trận xanh một trận trắng, tiếp theo, lại nhịn xuống, không cố ý thở dài.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, ngươi sao lại dùng người ngoài chọc tức ta..... Người trong lòng nghĩ cái gì, biểu ca còn không biết sao?”

Ngao Quảng liền cảm thấy người trong lòng mình run rẩy, tựa hồ đang xúc động đến cực điểm.

Trong lòng cảm thấy có chút thương tiếc, lại nghe Hoàng Phủ Thanh Cuồng nói, “Ngao Quảng, người đi ra ngoài.”

Ngao Quảng cười lạnh, không nhúc nhích, ngược lại siết chặt vòng tay ôm y thêm một chút.

Hắn là Long Vương, không phải heo chó cho người sai khiến!

Thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngẩng đầu lên, đảo mắt, mà trong ánh mắt có chứa vài phần cầu xin thương xót.

Ngao Quảng trong lòng khẽ run, nghĩ nghĩ, lại đứng lên đi ra ngoài.

Đi ra khỏi thư phòng, cũng chưa đi xa, mà là nghỉ chân ở cạnh ao nước trước thư phòng

Ao xây bằng đá màu, không có nuôi cá, chỉ có một làn nước trong vắt, Ngao Quảng nhấc tay phải, ngón giữa hơ không một chút, nước trong nháy mắt nổi lên một ánh sáng màu bạc, hào quang qua đi, chuyển hóa thành một mặt thủy kính, cảnh vật trong thư phòng hiện ra.

Rình rập — vô luận trời, đất, người, trong tam giới, rình rập đều là một loại hành vi đáng khinh, nhưng mà, trong lòng Ngao Quảng không có nửa phần bất an.

Hắn không phải tò mò, chỉ là muốn biết mà thôi..... Muốn biết hai người kia ở trong phòng lâu như vậy, rốt cuộc là có quan hệ gì?

5. Chương 4

Ngao Quảng vừa đi khuất, Phong Phi Dương liền nhanh chóng ôm Hoàng Phủ Thanh Cuồng vào lòng.

“Biểu đệ..... Hoàng Phủ Thanh Cuồng.....”

“Tránh ra.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng mặc dù tay thì đẩy ra, nhưng thanh âm lại có vẻ mềm yếu vô lực.

“Biểu đệ ngoan, Hoàng Phủ Thanh Cuồng của ta, đừng giận biểu ca, ba tháng nay, biểu ca cả ngày lẫn đêm đều nhớ tới người.”

Hàm răng cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng gằn giọng, “Hừ! Người đã sắp cưới vợ..... Nghĩ tới ta làm chi?”

“Hảo biểu đệ, nàng sao có thể so với người được?” Về mặt tràn đầy tình ý, Phong Phi Dương ôm chặt lấy y, trên mặt y hôn nhẹ hai cái.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cắn cắn môi, quay mặt đi nói, “Nếu không hơn ta, người vì cái gì muốn kết hôn với nàng?”

Phong Phi Dương xấu hổ ngừng lại một chút, sau đó, dường như không có việc gì mà chuyển đề tài.

“Nam nhân kia rốt cuộc là ai? Người vì sao giữ hắn trong nhà?”

“Hắn là ai quan trọng lắm sao? Mà ta..... Vì cái gì giữ hắn ở chỗ này, người thật sự muốn biết sao?” Nhướn mày, Hoàng Phủ Thanh Cuồng liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt vừa mang vẻ mặt mỉa mai hoặc vừa pha chút đùa cợt.

Không thể tin mà lui ra phía sau vài bước, Phong Phi Dương giơ tay lên, run rẩy chỉ vào y, “Người..... Chẳng lẽ..... Người cùng hắn.....”

Về mặt khiếp sợ kia khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng thực muốn cười, cười đến nghiêng ngả, cười như điên.

“Hảo biểu ca của ta! Người có nữ nhân bên cạnh, chẳng lẽ ta lại không thể tìm nam nhân cho ta sao? Người ở sau lưng ta tìm nữ nhân, ở sau lưng ta chuẩn bị hôn sự, ta hết lần này tới lần khác sẽ quang minh chính đại mà đi tìm nam nhân cho người xem!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng y có trời biết đất biết, y chính là có thù tất báo!

Gã cùng với nữ nhân khác cùng một chỗ, y liền cùng nam nhân khác cùng một chỗ!

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng! Người —” Phong Phi Dương kinh hoảng, nửa câu nói cũng nói không nên lời.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngẩng đầu lên, khinh thường mà nhếch môi cười nói.

“Quan lại có quyền phóng hỏa, mà dân chúng không được đốt đền? Buồn cười!”

Tuy là đang cười, nhưng khóe mắt đã ngấn lệ, trong miệng vẫn thì thào tự nói, “Là người phải xin lỗi ta..... Là người sai, người làm như thế nào, ta liền làm như thế ấy..... Thực công bằng, không hề sai.”

Là thanh mai trúc mã từ nhỏ, Phong Phi Dương sớm biết y là một kẻ lạnh lùng mạnh mẽ, ngay cả lễ giáo cũng không màng, nhưng không thể ngờ, Hoàng Phủ Thanh Cuồng sẽ vì trả thù gã, mà tìm nam nhân khác “thượng” mình.

Trong lòng tức giận vô cùng, nhưng nghĩ tới mọi chuyện đều xuất phát từ tình yêu y dành cho mình, gã dù tức giận nhưng cũng không khỏi cảm thấy thương tâm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phong Phi Dương cảm lòng không được mà ôm y.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hảo biểu đệ của ta Người nói đúng, ngàn sai vạn sai đều là biểu ca sai, người muốn đánh muốn mắng đều được, ngàn vạn lần đừng làm mình tức giận.”

Lời nói đầy tâm tình, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vừa nghe, trong đầu không khỏi nhớ lại tình cảm ân ái ngày xưa, lòng lập tức mềm dịu lại, thuận theo gã mà dựa sát vào.

Ôm thân thể mềm mại của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, mùi hương thảo nhiên truyền đến, Phong Phi Dương không khỏi hài lòng.

“Biểu đệ..... Hoàng Phủ Thanh Cuồng.....”

Lấy tay cởi bỏ áo khoác bên ngoài của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, tham nhập vào trong vạt áo màu vàng, lòng bàn tay cao thấp dao động, quả hồng nho nhỏ trước ngực bị một bàn tay nắm lấy, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi kinh ngạc, phát ra tiếng thở dốc mị nhân.

“A.....”

Cười rộ lên, Phong Phi Dương càng mở rộng vạt áo y, da thịt tuyết trắng lộ ra, hai điểm đỏ trên ngực vì gió lạnh mà đứng thẳng, xinh đẹp đến độ khiến người nhìn hoa mắt.

Vươn tay, xoa nhẹ nhàng hai chấm anh đào, cảm giác tê dại khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng không ngừng thở gấp, đầu ngón tay run rẩy vô thức bầu chặt vào vai gã.

Dù hưởng thụ khoái cảm, y vẫn không có quên một việc khác.

“Biểu ca, đáp ứng ta. Đừng tìm người đàn bà kia thành thân..... Ta không muốn..... Người đàn bà kia..... Không thể.....”

Không hề dừng động tác vỗ về, Phong Phi Dương hôn vào vành tai y, nhẹ giọng nói.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, ta khác với người, ta còn có tổ tiên, thanh niên tốt không kết hôn lúc chết sao có thể nhìn mặt liệt tổ liệt tông? Hơn nữa, thiệp cưới đều gửi đi, lúc này sao có thể nói không cưới..... Đan Đan thực đức hiền tuệ, sẽ không xen vào chuyện của chúng ta..... Biểu ca cam đoan, cho dù lấy nàng, chúng ta vẫn là giống như trước đây, cái gì cũng không thay đổi.”

“Cái gì cũng không thay đổi?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng lập tức tỉnh táo, bàn tay nắm chặt lại, “Không! Hết thấy đều đã thay đổi, người đã quên cái đêm ta trao thân mình cho người, người ở dưới gốc cây đào mà thề thốt! Người đã quên hết rồi!”

Theo ánh mắt mãnh liệt của y, thấy cả vườn hoa đào nở rộ, Phong Phi Dương tâm tình bỗng phát lạnh.

Lắc đầu, đem cảm giác khác thường kia đuổi ra khỏi đầu óc, Phong Phi Dương cảm thấy mất kiên nhẫn, “Ngày xưa nhiều nữ nhi có thể cùng chung một chồng, vì cái gì người lại không thể nhẫn nại một chút?”

Nếu như nói Hoàng Phủ Thanh Cuồng vừa rồi thất vọng, thì giờ khắc này chính là tuyệt vọng, tâm lạnh như băng, ngay cả đầu ngón tay đều gồng cứng lại.

Dùng sức đẩy Phong Phi Dương ra, Hoàng Phủ Thanh Cuồng hồ hững hắt lộn tóc dài ra sau lưng, cầm lấy thiệp mời trên bàn, đưa tới trước mặt gã.

“Thiệp mời dự tiệc hoa đào, người cầm đi, ba ngày sau gặp, đừng quên đưa biểu tấu của ta đến, để ta xem xem nàng là quốc sắc thiên hương như thế nào, mà có thể khiến biểu ca say mê như vậy.”

Tiếp nhận thiệp mời, Phong Phi Dương nhíu mày.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, người biểu ca yêu nhất chính là người..... Lời của ta, hãy suy nghĩ một chút.”

“Yên tâm. Ta sẽ xem xét! Người đi đi!” Lúc nói lời này, Hoàng Phủ Thanh Cuồng trên mặt không có gì biểu tình gì, nhìn ra xa ngoài cửa sổ.

Hoa nở rộ như nước, tràn ngập màu phấn hồng, giờ khắc này, y cảm nhận sâu sắc rằng... “Hoa đào như trước, nhân mặt toàn bộ phi”. [ý là hoa đào thì vẫn vậy, còn người thì đối trá

ta đoán vậy)]

Không thể đoán được y đang nghĩ gì, Phong Phi Dương chỉ nhẹ nhàng mà thở dài, xoay người rời đi.

Đi trên hành lang dài được gần chục bước, một dáng người to cao chắn trước mặt gã.

Kinh ngạc ngẩn đầu, thấy rõ mặt người nọ, sắc mặt Phong Phi Dương trầm xuống.

Ngao Quảng sắc mặt so với gã càng thâm trầm, đôi mắt lạnh như băng sơn lạnh lùng nhìn gã, lạnh lùng mà nhìn đôi tay của gã — hẳn khinh thường nhìn về con người hạ đẳng kia.

Mở miệng, ngắn gọn mà nói, “Đừng đụng tới y, nếu không, sẽ chết!”

Phong Phi Dương cười lạnh, môi vừa động, liền nhìn thấy đôi mắt lạnh băng kia, bỗng nhiên cảm thấy một trận run rẩy.

Một cảm giác đáng sợ chưa từng trải phút chốc bao phủ cả thân thể, cặp mắt kia gắt gao theo dõi gã, trong nháy mắt, Phong Phi Dương có một loại ảo giác, giống như bị vạn tiễn xuyên tâm.

Cảm giác khủng bố vô hình đó khiến toàn thân đau đớn, Phong Phi Dương thậm chí không thể khống chế tay chân mình, chỉ có thể đứng thẳng bất động tại chỗ, mồ hôi ứa đầm.

Áp lực mạnh mẽ trên người Phong Phi Dương khiến gã sắp ngã quỵ, mãi cho đến khi, Ngao Quảng dời mắt đi, lướt qua gã, từng bước đi về phía thư phòng.

Đó là loại cảm giác chết đi sống lại — Phong Phi Dương thật không hiểu tại sao bản thân lại có suy nghĩ này.

Đẩy cửa, Ngao Quảng bất ngờ nhìn thấy mảnh vỡ đầy đất.

Mới bước vào, một mảnh vỡ màu xanh của chiếc bình cổ lớn vỡ tan thành trăm mảnh ngay dưới chân hắn.

Không thèm quan tâm mà đem mảnh vỡ đá văng ra, đi vào trong, hình như đã không còn đồ vật nào có thể ném nữa, còn Hoàng Phủ Thanh Cuồng thì đang ôm bức tượng điêu khắc bằng gỗ, ngồi trên án thư, ngơ ngác mà nhìn ngoài cửa sổ.

Trong phủ thiết kế theo hình vòng cung, bất cứ phòng nào cũng có thể nhìn ra vườn đào ở giữa sân, thư phòng này cũng không ngoại lệ.

Ngoài cửa sổ sắc hồng sáng lạn, mà trong cửa sổ.....

Mắt phương buồn bã, lộ vẻ mờ mịt. Ngao Quảng nhìn kĩ lại, hình như y đang khóc, mà hình như không phải....

Người có câu: thương tâm đến cuối, không có nước mắt. [theo ta là: buồn đến mức không khóc nổi]

Nhiều năm trước, Ngao Quảng đã nghe qua câu này, đương nhiên, hắn chưa bao giờ có loại cảm giác này, cũng không thể lý giải loại cảm giác này.

Hắn là rồng, không phải người, Đông hải long vương cao cao tại thượng không cần cảm tình dư thừa.

Khiến Ngao Quảng ngạc nhiên chính là, thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng bị thương làm hắn cũng thương cảm, nhưng khi nhìn xuống quần áo y đã không chỉnh tề, sự tức giận lại dâng cao tới đỉnh điểm.

Hắn đưa tay, xé rách vải áo đang mở ra kia, Hoàng Phủ Thanh Cuồng đang bị thương dĩ nhiên không kịp phản ứng, thậm chí khi Ngao Quảng chạm tay lên ngực mình, y cũng không phản kháng.

Đầu ngón tay cường bạo xoa nắn hai điểm hồng mềm mại trước ngực Hoàng Phủ Thanh Cuồng

“A..... Người làm gì vậy? Ngao Quảng.....” Đau làm Hoàng Phủ Thanh Cuồng tỉnh táo, cũng làm y kinh ngạc, Ngao Quảng trước nay tuy rằng lạnh lùng, nhưng đối với y vẫn ôn nhu cơ mà?

Y muốn đẩy Ngao Quảng ra, chặt vật giữa, nhưng không cách nào nhúc nhích được.

Ngao Quảng vẫn mặt lạnh không cảm xúc, một tay kéo tay y đè trên mặt án thư, một tay kéo một điểm hồng trên ngực y, đầu ngực sớm đã bị nắm đến sưng, còn bị kéo ra, đau đến mức Hoàng Phủ Thanh Cuồng khóe mắt đều đỏ.

“Buông ra..... Buông ra!”

Bàn tay thô ráp không ngừng vuốt ve hai khối ngực trắng ngần co dãn, hai điểm nhỏ dần dần trở nên đỏ hồng, đứng thẳng, giống như hai hòn đá nhỏ cứng rắn.

Hành động xoa nắn đó ngoài đau đón ra, cũng mang lại cảm giác tê dại không thôi.

“Đừng.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng cắn môi, nhin đi tiếng rên rỉ, thân thể ở trên án thư vô thức vặn vẹo.

Hàm răng tuyết trắng đem cánh môi cắn đến chảy máu, khiến y càng thêm mê người, Ngao Quảng cảm thấy mình chưa bao giờ có khát vọng kịch liệt như vậy.

Không thể kiềm chế mà hạ thân mình, đem môi ấn xuống, bắt cánh môi đỏ bồng xung huyết phải mở ra, cái lưỡi nhỏ nhỏ lập tức bị cắn, hàm răng sắc bén không nhẹ không nặng mà dầy đưa chiếc lưỡi hồng hồng, không ngừng hút lấy.

“Đừng đừng.....”

Hơi thở ngày càng nặng nhọc, bờ môi căng mọng bởi vì bị xâm nhập mà không thể khép lại, đầu lưỡi nhuyển hoạt bị lôi ra, bị hàm răng nhọn đùa bỡn, đầu ngực mềm mại cũng bị vuốt ve liên tục, cảm giác kích động chảy khắp toàn thân, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bị khiêu khích đến cả người run run, không chỉ ... mà còn là khoang miệng, y chỉ cảm thấy mỗi một tác trên người mình đều đã bị hơi thở của Ngao Quảng hoàn toàn xâm chiếm.

Mật dịch theo khóe môi chảy ra, tạo thành một dòng dọc theo cổ chảy xuống, dính trên da thịt trơn bóng, khiến cho thân thể nồn nà càng sáng chói.

Cuồng dã một hồi lâu, Ngao Quảng rốt cục cũng buông môi Hoàng Phủ Thanh Cuồng ra, lôi ra một sợi chỉ bạc mật dịch trong suốt.

Hai cánh môi bị cắn đến sưng đỏ hơi hé mở, tại cổ họng phát ra tiếng thở dốc đứt quãng, tóc dài tán loạn dính trên hai gò má nhiễm hồng, trên án thư lúc này chính là một đóa hoa xinh đẹp, đôi mắt phượng nồng đậm rưng rưng ướt đẫm, thần quang mê ly về người phía trên, nhẹ nhàng ôm lấy.

Đây không phải là người, mà là một con yêu tinh mị hoặc!

Ngao Quảng trong người như bị châm ngòi nổ, nuốt khan vài cái, mạnh mẽ xé rách quần Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Vải dệt mỏng manh bị loại bỏ, hấn cầm hai chân Hoàng Phủ Thanh Cuồng tách ra hai bên, xương cốt dường như không chịu được đạo lực quá lớn mà phát ra tiếng kêu.

“Đau..... A!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhíu mi kêu đau. Ngao Quảng vẫn không có dừng lại, tiếp tục đem hai chân thon dài dang rộng ra.

Dục vọng đã hơi hơi ngấn đầu cũng tiết ra một chút mật dịch, mà nụ hoa ẩn sâu giữa hai cánh mông trắng nõn cũng đã lộ ra.

“..... Không cần..... Ngô!”

Thân hình hoàn toàn phô bày trước Ngao Quảng khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng vô cùng ngượng ngùng, hai chân vô thức run nhè nhẹ.

Đưa tay ấn ấn trên đỉnh dục vọng có chút ẩm ướt, Ngao Quảng dầy ngón tay giữa vào nụ hoa phiếm hồng. Nụ hoa mở ra khép vào, liên tục cắn nuốt dị vật...

“A nha..... Ngô ngô.....”

Mị thịt trong cơ thể bị trườ sấp, khoái cảm từ sâu bên trong dâng lên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng thở hổn hển, rên rỉ, buông thả theo khoái hoạt, thân thể phiếm hồng mềm mại vụn vụn, cả người tản ra hơi thở mê người.

“Nhanh lên.....”

Yêu cầu phóng dăng này làm cho phân thân Ngao Quảng lập tức cứng như sắt, bất quá, cũng làm sóng dữ đã lặn đi trong lòng hắn một lần nữa nổi lên.

Phóng dăng như vậy, là do tên nam nhân kia dạy dỗ!

Rút ngón tay ra, kéo áo, giận dữ mà đem phân thân thật lớn cắm thẳng vào nụ hoa nhỏ.

“A a –” giống như nội tạng bị phanh phá, Hoàng Phủ Thanh Cuồng khó chịu vụn vụn thân thể.

“Nha..... Ngô..... A nha.....”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng âm thầm hít hoảng, dị vật bên trong đang không ngừng lớn lên, vận động đến cực hạn, nội bích bị ma sát đến chảy máu, sưng lên.

Cho dù không được chiếu cố, dục vọng phía trước cũng đã đứng thẳng, sưng đỏ lên, vì khoái cảm phía sau mà cuộn cuộn chảy ra một dòng chất lỏng

Khối thịt cực nóng trong người không ngừng xỏ xuyên, phát ra âm thanh tục tĩu, tiếng rên rỉ vô lực tràn đầy không gian, đó là âm thanh của thống khổ cùng khoái lạc đan xen.

Tóc dài tán lạn dính bên sườn mặt, đôi môi là lướt khe nhếch lên, phun ra tiếng thở dốc mê hồn, mắt phượng mơ hồ mê mông.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cả người vì tình dục mà phiếm hồng, còn phủ thêm một tầng mồ hôi, ngay cả tay chân cũng mềm yếu, chỉ có vòng eo tinh tế là theo chuyển động của Ngao Quảng mà run lẩy bẩy.

Vẻ đẹp yêu mị vô lực, làm cho người thương tiếc, cũng làm người ta càng thêm xúc động.

Ngao Quảng khom người, hôn lên khoe môi đỏ mọng của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, nuốt tất cả hơi thở yêu kiều.

Càng thêm chuyển động thân người, đem dục vọng thật lớn đẩy vào sâu hơn, Ngao Quảng kích động mà phun ra ra một dòng dịch nóng cháy.

“A a a –”

Dịch phun ra ở trong cơ thể, từng thớ thịt sưng đỏ như bị đốt bỏng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng run rẩy thân mình, khuôn mặt vốn đỏ bừng nay trắng xanh vô sắc.

“Nóng..... A nha! Nóng quá..... Nóng..... A!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng thống khổ kêu la thảm thiết, không ngừng co rút nội bích, khiến Ngao Quảng nháy mắt tỉnh táo lại.

Hắn quên mất phải rút dục vọng ra trước khi đến cao trào.

Bối rối mà rút ra, nhưng nụ hoa kia đã bị nóng cháy đến đỏ bừng, dòng dịch theo cái lỗ nhỏ chảy xuống dọc theo hai bên đùi trắng trẻo.

Hắn là rồng, vô luận máu, hay tinh nguyên, đều nóng như lửa

Đối nhân loại mà nói, sao có thể chịu nổi.

Hơn nữa, đón nhận tinh nguyên của long tộc còn phải gánh chịu hậu quả.....

Ngao Quảng nhủ mảy, lòng bàn tay đặt trên cái trán ướt đầm mồ hôi của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, miệng niệm thần chú giảm đau...

Khó chịu qua đi, chân mày dần thả lỏng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng chìm vào mộng mị. Ngao Quảng thì vẫn nhăn mày như cũ, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường, hồi tưởng lại giây phút bản thân không kiềm chế.

Thật cẩn thận đem thân hình mềm yếu của Hoàng Phủ Thanh Cuồng nâng lên, nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của y... Trong lòng hần lại dâng lên một loại dự cảm khó cưỡng, như trước đó là bức tức, phần nộ, cho tới hiện tại chính là lạnh lẽo vắng lặng trong tâm can, hết thấy nguyên nhân đều sinh ra do Hoàn Phủ Thanh Cuồng

Đêm an tĩnh, trăng tròn vành vạnh, kim sa ngân trắng, trên chiếc giường lớn, một người mặc phiến áo trắng mỏng manh đang mê man.

Gió đêm buồm bình xuyên thấu màn mỏng, xẹt qua tóc dài mượt mà như mây, xoa xoa gò má lúm đồng tiền hồng nhuận, chỉ thấy thân mình thon dài hơi động, đôi môi đỏ mọng tỉnh tởm nhẹ, mi mắt động đậy vài cái, rồi cực chậm rãi mở ra.

Mở to đôi mắt tròn, nhìn rèm che trên đỉnh đầu, sau một lúc lâu, Hoàng Phủ Thanh Cuồng phun ra một câu.

“Người..... ghen, phải không?”

Ánh mắt của y nhìn rèm che trên đỉnh đầu, nhưng mà, rõ ràng là nói với Ngao Quảng đang ngồi kế bên mình.

Ngao Quảng không quan tâm, ánh mắt của hắn cũng không có nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hắn nhìn ta ngoài cửa sổ, ánh trăng ngoài cửa sổ, hoa ngoài cửa sổ.

Giờ khắc này, hắn tình nguyện lẳng lặng mà nhìn tảng đá ngoài cửa sổ, cũng không muốn nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Hắn không nhìn, là bởi vì vấn đề này căn bản không cần trả lời, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không có hỏi lại, chỉ thì thào nói, “Người đi đi, đừng ở đây nữa.....”

“Có từng nghe qua câu này chưa?” Ngao Quảng thản nhiên nói, “Thỉnh thần dễ dàng, tiễn thần khó khăn.”

“Nga? Người mà là thần sao? Bất quá là ta bắt trúng người rảnh rồi mà thôi. Đi đi! Đi đi! Ta không cần người. Không chỉ ... mà còn là người..... Rất nhanh, ta..... Nên cái gì cũng không cần.”

Nhếch khóe môi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười lộ lên, trên mặt tràn ngập trào phúng cùng cực và bi ai.

Theo động tác cười làm động đậy cơ thể, thỉnh thoảng quặn đau, y hơi nhíu mày, lấy tay ấn bụng.

Hơi thở thống khổ rốt cục khiến Ngao Quảng để mắt tới y, nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng ấn bụng, Ngao Quảng cũng kiềm chế lại, đưa tay ra sau lưng, vẽ ra một vòng cung. Một viên kim đan từ lòng bàn tay xuất hiện.

“Ăn đi.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng nghe lời, không chút nghĩ ngợi đưa tay nhận lấy, cầu nhàu vài tiếng nhưng cũng không chút nghi ngờ mà nuốt vào bụng.

Nhanh đến mức Ngao Quảng cũng không khỏi thắc mắc: “Người vì cái gì không hỏi ta, đó là cái gì?”

“Ta vì cái gì muốn hỏi?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng nở nụ cười, tươi cười trong sáng như tinh tú, “Chẳng lẽ người muốn hại ta?”

Nhìn y cười đến động lòng người, Ngao Quảng không nói gì.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của Hoàng Phủ Thanh Cuồng là chính xác, viên kim đan kia sau khi nuốt vào, quặn đau trong bụng liền dừng lại, chính là mơ hồ vẫn có một cỗ nhiệt khí ở nổi lên, làm y cả người khó chịu.

“Vẫn là có chút không thoải mái.”

Nhìn y hơi nhăn mày, Ngao Quảng vươn tay, xoa bụng y.

Một cỗ nhiệt khí lưu hoàn dưới tay hần, trầm ngâm sau một lúc lâu, Ngao Quảng nói, “Không có việc gì, là nhiệt khí nhập thể. Ngày mai sẽ khỏi.”

Đây rõ ràng là trả lời không thỏa đáng, may mắn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không hỏi lại.

Từ sau khi Ngao Quảng đến, đã phát sinh rất nhiều sự tình kì dị, y đều không có truy vấn — y không phải không tò mò, chính là, không có hứng thú tìm hiểu thêm, phiền não đã đủ nhiều rồi, y không muốn tăng thêm.

Lòng bàn tay ở trên bụng chậm rãi xoa nắn khiến cho nhiệt khí dần dần tản ra, theo kinh mạch âm áp chảy về tứ chi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng thoải mái thả lỏng thân thể, lắng lắng hưởng thụ.

Nghiêng đầu, nhìn cây đào bên ngoài, ánh trăng phản chiếu bóng hoa, làm y không khỏi mở to mắt nhìn.

“Người có từng yêu chưa?”

Ngao Quảng trầm mặc, một lát sau đáp, “Trước kia không có.”

“Ta có..... Năm mười bốn tuổi, ta yêu biểu ca của mình.”

Đôi mắt nhìn theo hoa đào chậm rãi mơ hồ, giọng nói vì đang chìm đắm trong ký ức mà ôn hòa như nước, nhưng lại khiến khuôn mặt tuấn mỹ của Ngao Quảng lập tức trở nên âm u, gương mặt hần vốn đã lạnh như băng, lúc này càng lạnh khốc đến đáng sợ.

Trên gương mặt với đường nét tựa như điêu khắc kia, là đôi mắt hẹp dài lạnh lẽo như tuyết tinh, có thể làm bất kỳ kẻ nào cũng phải cảm như hén.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng đưa lưng về phía hần đương nhiên nhìn không thấy, y vẫn như cũ sa vào trong ký ức.

“Từ nhỏ, ta đã biết mình không giống những đứa nhỏ khác, làm ta mặt đỏ tới mang tai không phải cô gái xinh đẹp, mà là nam hài anh tuấn, biểu ca..... Biểu ca, hần đối với ta tốt lắm, lúc cha mẹ mất là hần ở bên cạnh ta, xử lý hậu sự. Năm mười bốn tuổi, một buổi tối, ta bạo gan hôn hần, sau đó, hần cũng hưởng ứng. Là ta chủ động câu dẫn hần, ta có phải phóng đảng lắm không?”

Tay đặt ở trên bụng Hoàng Phủ Thanh Cuồng, nên Ngao Quảng có thể cảm thấy một trận nhẹ nhàng run rẩy, tuy rằng lòng có hờn giận, nhưng cho dù là loại người tàn nhẫn cũng không nhẫn tâm nói ra lời khó nghe trong lúc này, Ngao Quảng cũng không nhẫn tâm, cho nên, hần vẫn trầm mặc.

“Sau đó, chuyện của chúng ta bị truyền ra ngoài..... Hạ nhân đều bỏ đi, trong phủ dần lạnh lẽo, việc này khi truyền ra, ngay cả bằng hữu vốn cùng ta kết giao cũng bất hòa, ta thuở nhỏ được người nhà sủng ái, kiêu ngạo thẳng tính, tự cao tự đại, người ở bên ngoài nói cái gì, ta đều không thèm để ý chút nào, nhưng mà, biểu ca.....”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng hơi hơi ngừng một chút, thanh âm khó nén thương cảm.

“Hần là một thương nhân, trên có cao đường, biết lễ thủ pháp, ta biết hần chịu không nổi người khác dị nghị, lại không thể tưởng tượng được hần vì ngăn chặn lời đồn đãi, sau lưng ta, cùng với nữ tử kết giao..... Còn muốn cùng nữ tử kia kết hôn, hần muốn ta nhẫn nại, càng muốn ta bắt chước nga hoàng nữ anh nhiều gái chung một chồng, Ngao Quảng, ta hỏi người, nếu là người, người có thể nhẫn nại sao?”

Xoay người, Hoàng Phủ Thanh Cuồng mở to đôi mắt phượng mị nhân, yên lặng nhìn Ngao Quảng.

Nhắm mắt lại, Ngao Quảng dùng thanh âm lạnh lùng trả lời, “Người trong lòng sớm có đáp án, cần gì phải hỏi ta?”

Nhếch khóe môi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười nói, “Vậy người cảm thấy được đáp án trong lòng ta là cái gì?”

Trợn mắt, chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp kia, sau một lúc lâu, Ngao Quảng ngắn gọn nói.

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói tồn.”

Âm thanh không nhanh không chậm khiến khóe môi Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi mỉm cười.

Đây là nam nhân cơ trí tới mức nào mà có thể nhìn thấu lòng y.

Buồn cười chính là, Phong Phi Dương cùng y là thanh mai trúc mã, thân mật khăng khít, thế nhưng lại không biết y nghĩ gì.

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói tồn.....” Không tự giác lặp lại lời nói của Ngao Quảng, phóng mắt nhìn về phía hoa đào nở rộ, ánh sáng trong đôi mắt Hoàng Phủ Thanh Cuồng toát lên sự bi thương vô hạn.

6. Chương 5

[Thiên long hãm tình] Chương 4[Câu dẫn mỹ mộng điểm trường] Chương 5

[Thiên long hãm tình] Chương 5

Tháng Chín 24, 2012

secretwind Thiên Long Hãm Tình, Đam Mỹ 9 phần hồi

Chương 5

Vì tình yêu mà tan nát cõi lòng, ảm đạm sầu thương, là biểu hiện chung của người thất tình, nhưng mà, so với người thường, thì Hoàng Phủ Thanh Cuồng đúng là một người phi thường.

Ngày hôm qua, mới trải qua bi thương, đến không thể ngủ, mà sáng sớm, y lại có thể thần sắc tự nhiên, cử chỉ như thường.

Đêm qua, còn cố ý dọn đồ đầu bếp làm nhiều thức ăn cho yến tiệc.

Ngao Quảng ngồi tại vị trí khách mời, một bữa tiệc đầy nói tiếng cười.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng cười, hai tay nâng chén rượu, uống một hơi cạn sạch, khỏe môi khe nhếch, cười tươi như hoa.

Ngay cả Ngao Quảng cũng không thể không bội phục y, vô luận là cười thật hay là miễn cưỡng, ít nhất y vẫn còn cười được, hơn nữa cười đến động lòng người.

Khuôn mặt khả ái má lúm đồng tiền, môi đỏ mọng răng trắng, dung tư rực rỡ loá mắt, so với y, nụ cười của những người khác thật quá gượng ép.

Đặc biệt như Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu, thật lòng mà nói, bọn nó cười mà khổ sở không thôi, giống như là khóc vậy.

Cảm giác bất an tràn ngập bốn phía, Ngao Quảng cảm nhận được rất rõ ràng.

Quả nhiên, sáng ngày hôm sau, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vừa bước chân ra khỏi phòng ngủ, Tiểu Tả, Tiểu Hữu liền lên vào trong.

Hai đứa chưa vội lên tiếng, mà quỳ xuống đất dập đầu ba cái.

Lúc bọn nó vào, Ngao Quảng đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế bành.

Ghế làm bằng gỗ cây tử đàn, chỗ gác chân hay tay vịn đều khắc hoa văn phượng hoàng, lưng ghế còn có lụa mềm tựa lưng.

Đó là ghế dựa tinh xảo nhất, cũng là ghế dựa cao sang quý phái nhất, cũng là ghế dựa thoải mái nhất.

Nguyên nhân chính là vì thật thoải mái, Ngao Quảng mới có thể ngồi trên đó, từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng trầm tư, giống như hần căn bản không biết có người đi đến, càng không biết có người ở trước mặt hần dập đầu.

Hoặc là, cho dù hần biết, hần cũng sẽ không quan tâm. Dù sao, đối Đông hải long vương mà nói, được quỳ lạy là một chuyện tầm thường đến cực điểm.

Kể đầu tiên thiếu kiên nhẫn chính là Tiểu Tả.

“Này! Người chết rồi sao? Chúng ta đi vào, người không nhìn thấy sao?”

Nó trừng mắt nhìn Ngao Quảng, hận không thể bước lên lời hắn xuống.

Tiểu Hữu cuống quýt giữ chặt nó lại, đáng thương mà nói với Ngao Quảng:

“Ngao công tử, cầu người khuyên thiếu gia nhà ta.”

“Coi như hết! Hắn sao có thể giúp chúng ta, cho dù hắn muốn giúp cũng chưa chắc giúp được.”

“Tiểu Tả, đừng nói lung tung..... Ngao công tử, hiện tại chỉ có người mới có thể giúp chúng ta, chúng ta rất sợ thiếu gia làm chuyện điên rồ, cầu người hãy khuyên y.”

Hai đứa nhất đáp nhất đương, Ngao Quảng vẫn không quan tâm đến, cho đến hai đứa hết lời, Ngao Quảng mới từ từ mở mắt ra.

“Các người cảm thấy được y sẽ làm chuyện điên rồ?”

Tiểu Hữu cuống quýt trả lời.”Hôm trước, sau khi thiếu gia gặp biểu thiếu gia xong, đem mọi thứ trong thư phòng đập vỡ hết, sau đó, ngược lại bày ra bộ dạng tự nhiên, chúng ta liền biết không ổn. Chuyện biểu thiếu gia cùng thiếu gia..... Cũng không phải bí mật gì, biểu thiếu gia nay Tần mai Sở, chúng ta đều sợ thiếu gia..... Y sẽ bắt chước lão gia đã qua đời..... Làm chuyện giống ngày xưa.”

Nhắc tới phụ thân của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, Tiểu Hữu cúi thấp đầu, nói.

“Khó có được người mà thiếu gia thích như người..... Ngao công tử, xin hãy khuyên nhủ thiếu gia, ngàn vạn lần đừng làm cho y hiểu sai.”

Nói xong, nó ngẩng đầu lên, Tiểu Tả cũng lại quỳ trên mặt đất, giữ yên lặng mà dập đầu.

Sau đó, cả hai đều không nói thêm gì, yên lặng chờ đợi, đợi Ngao Quảng đồng ý.

Mà Ngao Quảng vẫn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, ai cũng không thể đoán được bất cứ ý niệm nào từ gương mặt tuần tú ấy.

Đợi một lúc sau, Ngao Quảng mới mở miệng, thản nhiên nói.”Đi ra ngoài.”

Lời nói không cự tuyệt,cũng không đáp ứng.

Tiểu Tả, Tiểu Hữu cũng không dây dưa, gục đầu xuống, lẳng lặng đi ra ngoài.

Nói cho cùng, cho dù Ngao Quảng đáp ứng mở miệng khuyên nhủ, theo tính cách Hoàng Phủ Thanh Cuồng, cũng chưa chắc dễ dàng bị thuyết phục.

Đối với Ngao Quảng, bọn nó vốn không ôm kỳ vọng quá lớn, nên cũng sẽ không quá mức thất vọng.

Bọn nó đi rồi, trong phòng ngủ lại tĩnh lặng.

Phòng vẫn như trước im ắng lạ thường, ghế nằm thoải mái khiến người ta chẳng muốn đứng lên. Vậy mà, khi Hoàng Phủ Thanh Cuồng bước vào phòng, Ngao Quảng vốn dĩ không nhúc nhích lại đứng lên.

Từ phía sau ôm lấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng, cách một lớp áo, lấy tay nhẹ nhàng mà ấn vào bụng y.”Còn khó chịu sao?”

“Không. Nhưng mà..... Rất kỳ quái, trong bụng dường như có cổ nhiệt khí tản ra, cả người đều ấm áp thật thoải mái.”

Nghe Hoàng Phủ Thanh Cuồng nói xong, ánh mắt sắc bén của Ngao Quảng lộ ra vẻ nhu hòa thản nhiên, tay đặt trên bụng y, lúc mạnh lúc nhẹ mà xoa đều.

Hai người đứng trước vách tường, vừa lúc ngang tầm cái gương đồng, ánh mắt lưu chuyển, mặt gương tròn phản chiếu hai bóng người, phía sau là nam nhân tuần mi ánh mắt nhu tình, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng trong lòng không khỏi nổi lên một chút áy náy.

Ngày đó y vì chuyện của Phong Phi Dương, tức giận đến điên điên ngầy ngốc, một lòng chỉ vội vã muốn trả thù, liền kêu Tiểu Tả Tiểu Hữu ra ngoài tùy tiện bắt một nam nhân về.

Mấy ngày nay nghĩ lại, chuyện này thật sự hồ đồ!

Y không phải muốn làm rõ ràng vấn đề, chính là, làm như vậy để làm gì? Phong Phi Dương căn bản sẽ không vì thế mà thay đổi chủ ý, mà y cũng không được lợi ích gì, ngược lại còn làm tổn thương một người vô tội.

Ngao Quảng đối với y thật tốt quá, khiến cho y tâm phiền ý loạn.

Ngày mai sau tiệc hoa đào, hết thấy sẽ kết thúc..... Ngao Quảng ở lại, cũng không có tác dụng gì.

Nhẹ nhàng thở dài, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không có xoay người, mà là đối với gương đồng hỏi, “Người chừng nào thì rời đi?”

Ngao Quảng lạnh lùng đáp, “Rời đi, có thể. Bất quá, không chỉ một mình ta.”

Nhướn mày lên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng muốn nói cái gì đó, khéo mắt nhìn qua, chợt phát hiện, gương mặt tuấn mỹ của Ngao Quảng trong gương, ánh mắt kia nương theo gương đồng mà phản chiếu sự cường ngạnh, kiên quyết.

Đó là một loại ánh mắt không thể cự tuyệt, mà chủ nhân của ánh mắt nọ thật lạnh lẽo, bình tĩnh..... Cả người đang tản mát ra uy nghiêm vô cùng.

Chính là thân ảnh kia phản chiếu trong gương, Hoàng Phủ Thanh Cuồng từ trước đến nay luôn tùy tiện, chân lại có chút mềm nhũn, Ngao Quảng từ sau ôm lấy y, chống đỡ thân mình yếu đuối của y, động tác ôn nhu, khuỷu tay rắn chắc.

“Qua ngày mai, ta mang người đi.”

Hắn ngữ điệu bình thản, lại giống như tên — Một tên bắn ra, không thể thu hồi.

Làn gió thơm thổi hoa đào lung lay, hồng ảnh bồi hồi, hàng vạn hàng nghìn tiên tử trong rừng ca múa.

Hoa ảnh như nước, cảnh đẹp như bức tranh, Phong Phi Dương được dẫn vào vườn hoa đào, đi cùng còn có hai nữ tử, cũng ngẩng đầu nhìn nhìn xung quanh.

“Năm nay hoa đào so với năm rồi càng nở rộ.” Ca ngợi rất nhiều, Phong Phi Dương ở trong lòng thầm nghĩ: cả vườn hoa đào tuy đẹp, nhưng trong mùa đông nở rộ, thì thật bất thường.

Nhìn hoa đón gió rung rinh, chỉ cảm thấy ẩ ẩ có không khí yếu dị tràn ngập, khiến Phong Phi Dương cảm thấy điềm xấu.

Nhú chặt đôi mày, bỗng nghe một giọng nói trầm bổng phát ra.

“Phải nói hoa đào của năm nay so với năm kia nở còn đẹp hơn.”

“Biểu đệ!” Phong Phi Dương lập tức thả lỏng chân mày.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng vuốt cằm, con người đã sớm đặt trên hai nữ tử bên kia.

Đứng sau là một nha hoàn xinh đẹp, mà được nàng hầu hạ, chính là một hoa y nữ tử. Nàng phủ một thân áo lục, váy dài như ánh trăng, áo khoác ngũ sắc, cúc áo cũng là thượng hạng, trên đầu cái trâm vàng.

Theo lễ giáo, nữ tử trên mặt che một lớp khăn lụa mỏng màu hồng nhạt, đem dung mạo giấu đi, bất quá, nhìn vầng trán cao cùng ánh mắt hạnh nhân, đã biết chắc chắn là một vị mỹ nhân.

Bất động thanh sắc mà đánh giá một phen, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười nói, “Vị này chính là Lý Gia tiểu thư?”

“Tiểu nữ tử Lý Đan Đan, thỉnh an Hoàng Phủ Hầu gia.” Nữ tử xoay người, động tác tao nhã, thanh âm cũng dễ nghe như chim hoàng oanh xuất cốc.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng thi lễ, thần tình mang ý cười mà nói, “Khách khí, khách khí. Kêu một tiếng Hoàng Phủ Thanh Cuồng là được rồi, dù sao một tháng nữa, đã là người một nhà.”

Khuôn mặt cười má lúm đồng tiền làm cho Phong Phi Dương vốn tâm trạng không yên giờ mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra biểu đệ rốt cục đã chấp nhận, chuyện tốt! Chuyện tốt!

Ánh mắt Phong Phi Dương qua lại giữa hai người, Hoàng Phủ Thanh Cuồng hôm nay mặc áo đỏ, tay áo thêu chỉ vàng, khoác áo lông chồn bạc, trên lưng khảm châu, trên đầu cài trâm vàng, gió thổi qua, lọn tóc đen rũ xuống trán tung bay, gương mặt trắng nõn, ánh mắt đa tình càng thêm mị hoặc.

Một đôi nam nữ đứng lặng dưới tàng cây hoa đào, một là phượng mắt phong môi, kiêu ngạo tự mãn ngay thẳng, một là xinh đẹp như ngọc, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc. Mỗi người một vẻ.

Ảo tưởng có một ngày cả 2 sẽ sống hòa thuận với nhau, khiến Phong Phi Dương nhin không được nhếch môi cười.

Mắt đảo qua một cái, sâu trong con ngươi đen nhánh của Hoàng Phủ Thanh Cuồng nổi lên một tia hận ý, lập tức lại bình tĩnh trở lại, nói với Tiểu Tả, Tiểu Hữu đang đứng khoanh tay bên cạnh, “Kế tiếp để ta dẫn đường, các người vào phòng bếp hỗ trợ đi.”

Hai đứa trên mặt lộ vẻ khó khăn, chần chờ không chịu rời đi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng trừng mắt nhìn, dùng thanh âm không thể cự tuyệt mà nói, “Đi xuống!”

Tiểu Tả, Tiểu Hữu cắn môi, mũi chân trước sau di động vài lần, rốt cục lui xuống, lúc xoay người, khóe mắt đều lén lút đảo lên.

Phong Phi Dương tinh mắt nhìn thấy, không khỏi hỏi, “Hai đứa nó làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng thản nhiên nói, “Ai biết! Có thể bởi vì ta sáng nay mắng bọn nó một hồi, trong lòng không được thoải mái.”

Đối với nhà giàu, quở trách nô bộc vốn là chuyện bình thường, Phong Phi Dương nghe xong, tùy ý nhún nhún vai, không có hỏi tiếp.

Hai nữ một nam đi theo Hoàng Phủ Thanh Cuồng vào sâu trong vườn đào.

Đi được vài chục bước, Lý Đan Đan nâng đôi mày liễu, nhẹ giọng nói, “Mùi rượu thật đậm.”

Không biết vì cái gì, càng đi sâu vào vườn đào, một cỗ hương nồng liền xông lên rõ rệt, vừa nghe đã say.

Bùi Đan Đan không thắng được rượu lực, khuôn mặt đã nhuốm hồng.

Phong Phi Dương vuốt vuốt sống mũi, cười rộ lên, “Nhất định đem giầu ở trong hầm là nữ nhi hồng trăm năm, rượu tốt khó gặp, một cơn gió thổi, mùi thơm mười dặm, chúng ta hôm nay có có lộc ăn!”

Thần bí nhếch môi lên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ cười không nói.

Đến lúc đi tới cái bàn trống ở giữa rừng đào, Hoàng Phủ Thanh Cuồng đột nhiên vỗ vỗ cái trán “ai nha” hai tiếng.

“Ta đã quên phân phó Tiểu Tả đem thơ ta mới viết đến, để mọi người bình luận.”

Phong Phi Dương nói, “Nga. Kêu Tiểu Ngọc đến phòng bếp gọi nó đi!”

Nha hoàn kêu là Tiểu Ngọc hướng Lý Đan Đan xin chỉ thị, Lý Đan Đan cũng gật đầu đồng ý.

Nhẹ nhàng đến gần nha hoàn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vươn ngón tay thon dài, hướng bên ngoài vườn chỉ điểm.

“Phòng bếp cách đây không xa lắm, người đi hướng đông, xuyên qua hai cái hành lang, quẹo trái, từ đi qua hoa viên nhỏ, tám mươi bước, quẹo phải, qua ba sương phòng, sau đó, xuyên qua một cái phòng nhỏ, bên trái, thấy một con đường nhỏ, đi thẳng, là được.”

Lời nói vừa nhanh vừa rắc rối, nha hoàn kia ngốc lăng đi theo hướng Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ, không biết đã nghe kỹ hay chưa.

Nhìn theo thân ảnh của nàng dần dần đi xa, Hoàng Phủ Thanh Cuồng còn không kịp cười trộm, liền nghe Phong Phi Dương nói, “Ta vẫn thường nói, người hầu không đủ, biểu đệ, ta xem người vẫn là nên xem lại lời đề nghị trước kia của ta, đem hạ nhân bên phủ ta sang hỗ trợ đi!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng lắc đầu, “Một tháng sau, người sẽ lo liệu hôn sự, trong phủ hạ nhân hẳn là cũng không đủ dùng. Chờ hôn sự tốt đẹp xong đi.” Làm chi điều thừa thãi? Hôm nay qua đi, tài phú, nhà cao cửa rộng, hạ nhân, y cái gì cũng không cần.

Dẫn Phong Phi Dương cùng Bùi Đan Đan ngồi vào vị trí, Phong Phi Dương sau khi giúp đỡ thê tử tương lai ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía cái bàn trống rỗng.

“Những người khác chưa tới?” Kỳ quái..... Đến giờ rồi mà.

Gã ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, lại nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Đôi mắt mị nhân của Hoàng Phủ Thanh Cuồng đã đặt lên người Lý Đan Đan.

“Lý tiểu thư thanh âm như chim hoàng oanh uyển chuyển, người ta nói vậy là quá khiêm tốn rồi.”

Mỉm cười khen tặng, nhìn đến khuôn mặt đằng sau khăn lụa lại đỏ thêm, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nói tiếp, “Hoàng Phủ Thanh Cuồng vô lễ, có thể thỉnh Bùi tiểu thư bỏ khăn che mặt, cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng chứng kiến dung nhan không?”

Này thật là một yêu cầu vô lễ, dung mạo khuê nữ làm sao có thể để người ta tùy tiện xem?

Bùi Đan Đan khẽ nhăn mày, lập tức liền muốn lắc đầu cự tuyệt, nhưng nghĩ nghĩ, liền nhớ lại lời đồn đãi bên ngoài, không khỏi muốn so sánh một chút, lúc này cởi khăn che mặt xuống.

Bàn tay trắng nõn vừa nhấc, lụa mỏng hồng nhạt hạ xuống, lộ ra làn da trắng mịn, hai gò má hồng hào, một đôi mắt hạnh to tròn, chóp mũi mướt mà, môi đỏ như son.

Cô gái dung nhan diễm lệ, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng như bị đâm một nhát.

Tự tin y dĩ nhiên có, chính là, một gã nam tử, cho dù lớn lên bộ dạng có tiêu sái tuấn mỹ, nhưng sao có thể so sánh cùng với một nữ nhân xinh đẹp? Hẳn không biết làm việc nhà, cũng không thể sanh con dưỡng cái.

“Quả nhiên là dịu dàng xinh đẹp, khó trách..... Khó trách.....”

Thì thảo tự nói, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bỗng nhiên quay đầu, đối với Phong Phi Dương nói, “Biểu ca, người nói Hoàng Phủ Thanh Cuồng đẹp? Hay là Lý tiểu thư đẹp?”

Phong Phi Dương vụn phần khó xử, vấn đề này mà trả lời, không thể khiến cho cả hai cùng vui vẻ, chỉ phải nói, “Biểu đệ, dung mạo nam nhân cùng nữ nhân, làm sao có thể so sánh.”

“Biểu ca trước kia không phải thường nói, trong thiên hạ nữ tử xinh đẹp so ra đều kém Hoàng Phủ Thanh Cuồng một đầu ngón tay sao? Chẳng lẽ đều là nói dối?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng giơ một ngón tay lên, phát ra lời hờn dỗi mị ý.

Phong Phi Dương càng xấu hổ, miệng khép mở vài lần, thủy chung nói không ra lời, trong lòng nhiều cảm giác đan xen rối bời về bữa tiệc rượu này.

“Lý tiểu thư, biểu ca đối với người lúc đính ước nói cái gì? Hẳn là nói “đông sét đánh chấn hạ vũ tuyết, thiên địa thai, nãi dám cùng quân tuyệt”? Hay là nói “nếu ngày nào phụ người, liền bị thiên địa sét đánh, không chết tử tế được”?..... Có muốn biết hẳn đối với ta là nói như thế nào không?”

Nhìn sắc mặt dần dần cứng ngắc của hai người, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ vào nhánh cây đào trên đỉnh đầu, “Hắn ở dưới hoa đào thề, về sau đều nghe lời của ta, thương ta, yêu ta, đời đời kiếp kiếp, nếu ngày nào phụ ta, liền.....”

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng! Nói đủ rồi!” Phong Phi Dương chịu không nổi mà hét lớn.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng quả nhiên cảm mồm, nhưng chỉ chốc lát lại nhếch khóe môi một lần nữa, nhìn Lý Đan Đan nói, “Ta không rõ, Lý tiểu thư, người thật sự thương hắn sao? Chẳng lẽ người không biết bên ngoài đồn đãi cái gì? Người sao có thể chịu được phu quân tương lai của mình có tình nhân, hơn nữa là một nam nhân?”

Bùi Đan Đan mặt lập tức lúc đỏ lúc trắng.

Lời đồn Phong Phi Dương và Hoàng Phủ Thanh Cuồng, nàng dĩ nhiên biết, thậm chí Phong Phi Dương cũng từng đối nàng ám chỉ vài lần, hy vọng nàng cùng biểu đệ của gã chung sống hoà bình.

Nam tử tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, mẫu thân của nàng còn nói, đó là chuyện đáng mừng—một nam tử không có khả năng uy hiếp địa vị chính thất của nàng.

Nàng cũng có quyết định của chính mình, có địa vị cùng vẻ ngoài anh tuấn, tao nhã biết điều, gia tài bạc triệu, thật sự là khó gặp, khuyết điểm nhỏ của gã, tạm thời có thể bỏ qua, sau khi ở chung, ngày đêm kề cận, sợ gì không bỏ được một người nam nhân.

Lần này theo Phong Phi Dương đến, chính là quan sát tình địch.

Chính là, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, Hoàng Phủ Thanh Cuồng thế nhưng chẳng màng sĩ diện, trực tiếp đem hết thảy nói toạc ra.

Nàng còn chưa nghĩ ra nên ứng đối như thế nào, Phong Phi Dương ngồi ở bên cạnh nàng lập tức đột nhiên đứng lên.

“Biểu đệ, ngươi hôm nay hồ đồ, đôi ta không tiện quấy rầy! Cáo từ! Hai ngày nữa, ngươi thanh tỉnh một chút, biểu ca lại đến tiếp!”

Nói xong, liền lôi kéo Lý Đan Đan nổi giận dưng dưng mà chuẩn bị rời đi. Mắt thấy tình lang cùng Hoàng Phủ Thanh Cuồng quyết liệt, Lý Đan Đan trong lòng cười trộm, khoe mắt đắc ý hướng Hoàng Phủ Thanh Cuồng liếc trộm, liền thấy trên mặt y không hề có vẻ bối rối, ngược lại còn mỉm cười xinh đẹp, hướng tới hai người bọn họ, nhẹ nhàng bật hơi, nói.

“Từ từ!”

Phong Phi Dương dừng bước, “Còn có chuyện gì?”

“Còn nhớ rõ biểu ca từng nói gì với Hoàng Phủ Thanh Cuồng không? Biểu ca không muốn nghe đáp án của ta sao? Nga hoàng nữ anh.....”

Nghe được Hoàng Phủ Thanh Cuồng đột nhiên nhắc tới lời nói ngày đó trong thư phòng của gã, Phong Phi Dương nghĩ y đã biết sai rồi, thanh âm hơi hơi ôn hòa xuống.

“Àn..... Nói đi.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không vội vã trả lời, nâng kim điệp bào dài chấm đất, chậm rãi bước đi thong thả, lướt qua hai người.

Tóc dài đen nhánh nổi bật trên trang phục đẹp đẽ, bờ vai cùng thắt lưng phối hợp động tác tao nhã mà động lòng người.

Đi đến gốc cây đào, dương tay, bắt lấy ngọn đèn trang trí trên thân cây, ngẩng cằm, chăm chú nhìn Phong Phi Dương một lúc lâu.

Chính là người nam nhân này, làm y đau lòng, đau lòng.

Bản thân ngu dại, không trách được người khác, bất quá y từ trước đến nay rất ích kỷ, phải đau thì phải cùng nhau đau đi!

Trên khuôn mặt trắng trẻo của Hoàng Phủ Thanh Cuồng mang theo mỉm cười, tiếp theo, buông tay ra.

“Này, liền, là, đáp, án.”

Lời nói tràn ngập ý đùa cợt, ngọn đèn rơi xuống đất.

“Oanh” một tiếng, sét đánh không kịp bưng tai, một ngọn hỏa long lướt qua mặt đất, nháy mắt, đốt cháy hết thảy.

Trong lúc đó, hỏa long đầu đuôi đụng vào nhau, làm thành một cái vòng tròn lửa.

“Phát sinh..... Phát sinh chuyện gì?”

“Lửa! Lửa lớn quá!”

Phong Phi Dương cùng Bùi Đan Đan bối rối. Hoàng Phủ Thanh Cuồng thần sắc bình tĩnh, dùng ánh mắt ngấm cảnh mà quan sát lửa thiêu rụi mọi thứ.

Một trăm bình nữ nhi hồng dội lên cây, rót vào bùn đất, thiêu cháy, như vậy mùi rượu liền càng đậm.

Dung mạo như hoa, mùi rượu huân say, khe vuốt đôi má lúm đồng tiền, một đôi mắt đẹp thủy chung nhìn không được hướng Phong Phi Dương nhìn lại.

Phong Phi Dương chỉ ngơ ngác đứng, ngơ ngác nhìn ngọn lửa, cũng ngơ ngác nhìn y, tựa hồ chưa hiểu được hết thấy.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không keo kiệt lời giải thích với gã.

“Người phải kết hôn, nếu ta không thể ngăn cản, cũng chỉ có thể cùng người thực hiện lời thề ngày đó liệt hỏa đốt người, chết không toàn thây.”

Thanh âm ôn nhu như nước, vẻ mặt cũng mềm nhẹ, khóe môi khinh câu, ngọt như mật.

Nhìn y mang vẻ mặt cười, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngược lại giống bị châm đâm trúng mà kêu to lên, “Hoàng Phủ Thanh Cuồng! Như vậy ngay cả người đều sẽ bị chết cháy!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười không đáp, Phong Phi Dương tìm đường muốn thoát thân, đáng tiếc cây đào thật lớn, liệt hỏa như biển, không chỗ nào không có, thử vài lần đều là vô ích.

Lý Đan Đan sợ mức chui xuống gầm bàn, cao giọng hướng ra phía ngoài kêu cứu.

“Cháy! Cứu mạng! Cứu mạng!”

“Không cần kêu!” Thờ ơ lạnh nhạt, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nói, “Hầu phủ đất ngàn mẫu, người lớn lại ít, chờ bọn hần tới cứu, chúng ta đã sớm chết.”

Hỏa thế càng đốt càng gần, chỉ sợ không đến một khắc sẽ đem đào trong vườn đốt rụi tàn, cho dù người trong phủ đúng lúc tìm đến, cũng không có biện pháp dập tắt đại hỏa.

“Không! Ta không muốn chết..... Ta thực xin lỗi người..... Vì cái gì phải liên lụy ta? Người muốn giết, giết hần đi! Ta không muốn chết..... Không muốn chết!”

Nhiệt liệt dần dần gần kề, Lý Đan Đan phát điên kêu to, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngay cả khóe mắt cũng lười hướng nàng liếc mắt một cái, chỉ nhìn Phong Phi Dương đã vô cùng tuyệt vọng, ôn nhu nói.

“Không cần sợ. Biểu ca..... Ta sẽ cùng người, lên trời làm tiên, xuống âm ti ta đều sẽ cùng người..... Chúng ta ba người chết cùng một chỗ, cũng coi như thực hiện mộng đẹp của người “nga hoàng nữ anh, cùng chung một chồng”!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười khanh khách, nghe được lời của y, gương mặt tuấn tú của Phong Phi Dương trắng bệch, “nga hoàng nữ anh, cùng chung một chồng”, gã không thể nghĩ đến, chính là những lời này khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng hận thấu xương, do đó dâng lên sát tâm.

Từ sau khi dựng giết chết dì, tất cả mọi người đều nói người Hoàng Phủ gia có máu điên loạn, gã luôn cười trừ, hiện tại cũng phải thốt lên.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng..... Người điên rồi!”

“Chắc là vậy đi, dù sao Hoàng Phủ gia vốn chính là gia tộc sinh ra những kẻ điên.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhẹ nhàng cười, nhìn quanh vườn cây, hoa đào lửa cháy gắt gao giao triền, giống như một đôi người yêu bên nhau tha thiết, “Trước kia, có cha ta! Hiện tại, có ta!”

Xuân tàn đến chết ti lực tẫn, sắp bó đuốc thành phần lệ thủy làm..... Đây là câu thơ cha yêu nhất.

Trước kia, y cảm thấy cha rất ngu, vì một gian tình, mà tự tay giết chết phu nhân duy nhất khiến bàn tay vậy máu, tiếp theo, cũng tự tay cầm kiếm đâm chết mình.

Sau này nghĩ lại, cũng có thể là cha đúng..... Chỉ có chết đi mới là phương pháp tốt nhất để rời bỏ một tình yêu.

Bị bỏ rơi, bị lừa dối, tựa như thiên đạo vạn quả, tước cốt cát thịt, đây là một khổ sở nặng nề, có lẽ, y thật sự điên rồi, từ lúc biết tình nhân kết hôn với người khác, y đã muốn nổi điên!

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói tồn..... Biểu ca, ngươi còn nhớ rõ tâm Vương gia của Trữ vương phủ không? Mới trước đây, hắc đến nhà chơi, muốn cướp khỏi ngọc ta thích nhất, ngươi bảo ta đưa cho hắc, ta không chịu, một tay đã đem ngọc đập vỡ nát, cũng giống như ngọc vỡ trước kia..... Nếu ta không có được ngươi, ta cũng sẽ không để cho người khác có được, bất quá, ta là người công bằng, ta muốn ngươi chết, ta cũng sẽ cùng ngươi đi tìm chết! Ta sẽ không để cho một mình ngươi một linh hồn cô đơn.”

Từ đôi môi đỏ mọng phun ra thanh âm tinh tế êm tai, lại không hề gợn sóng, tựa như y nói ra không phải chuyện sống chết, chẳng qua là việc nhàn rỗi ở nhà.

Chỉ có trên mặt hai dòng nước mắt tuôn rơi, nói lên tâm tư Hoàng Phủ Thanh Cuồng, thiên ti vạn lữ bi thương hận tuyệt.

7. Chương 6

Phía sau là biển lửa cháy rừng rực như muốn đưa tiễn linh hồn về cõi Niết bàn, lửa ngày một dâng cao quần lấy thân đào, một chút lửa bén làm cháy mảnh áo choàng, lửa đỏ, kim quang, nước mắt..... Vô cùng tuyệt vọng, vô cùng thê lương.

Ngọn lửa đã quần lấy thân, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không chút nào phản ứng, Phong Phi Dương rốt cục nhìn không được lao sang cứu y, thiếu chút nữa đã đụng tới góc áo y, thì một đôi tay so với gã nhanh hơn, đã đem Hoàng Phủ Thanh Cuồng kéo đi.

Tay áo xanh vung lên, làm nhiều đốm lửa dịu lại, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một ánh mắt mãnh liệt.

Ngao Quảng? Làm sao có thể? Hắc làm thế nào vào được?

Đem lửa trên quần áo Hoàng Phủ Thanh Cuồng dập tắt, Ngao Quảng ngẩng đầu, nhìn hoa đào đang cháy, lạnh lùng nói, “Vườn đào đẹp như vậy, đốt không thấy tiếc sao?”

Lời chưa nói hết, hỏa hoạn bỗng nhiên tắt giống như bị một đôi bàn tay to ụp xuống, tan biến không thấy bóng dáng nữa.

Sau khi lửa tắt, hoa vốn bị cháy sạch sẽ bỗng nhiên khôi phục sinh khí, Hoàng Phủ Thanh Cuồng tận mắt chứng kiến một đóa hoa bắt đầu mọc ra, tiếp theo, chậm rãi nở rộ.

Trong chớp mắt, hoa đào lại nở cả vườn, thậm chí nở càng đẹp hơn, càng dày đặc hơn.

Phong Phi Dương xoa mí mắt, không thể tin, lại nhìn thấy hai người kia cũng làm cùng động tác như vậy, biết hết thảy không phải ảo giác.

Chuyện trước mắt, năng lực con người không thể làm được.

Ngao Quảng, không phải thần, mà chính là yêu quái!

Người bình thường nếu thấy chuyện này hẳn là phi thường sợ hãi, bất quá, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không phải.

Hàm răng trắng dùng sức cắn môi cánh hoa, cơ hồ là lập tức, y biểu hiện ra tính cách không giống người thường.

“Hỗn trưởng!”

Nắm tay phần huyệt định đánh Ngao Quảng bị nắm chặt lại, chỉ có thể xướt qua áo hần.

“Vương bát đản!”

Một cánh tay khác lại vung lên, cũng bị bắt lấy, móng tay bén nhọn lưu lại trên gương mặt tuần mỵ một vết đỏ dài, đối với long vương cao quý mà nói, đây có thể gọi là một loại vũ nhục, nhưng Ngao Quảng không có chút gì tức giận.

Một tay đem hai tay Hoàng Phủ Thanh Cuồng bắt chéo sau lưng, nhẹ nhàng tựa đầu ở bờ vai của hần, Ngao Quảng nâng lên tay phải, chỉ vào Phong Phi Dương.

“Người nghĩ muốn hần chết? Dễ dàng!”

Một luồng hàn khí kì dị thổi vào tai, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng cả người run lên.

Phong Phi Dương bị Ngao Quảng chỉ điểm, không tự chủ được mà run rẩy, ngay cả đôi môi cũng trở nên trắng bệch..

Mang theo vẻ mặt lãnh đạm trào phúng, Ngao Quảng vươn ngón tay phải một chút.

“A ” kêu rên thảm thiết, chất lỏng đỏ tươi bỗng nhiên phun ra.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng sững sờ, con người như co rút lại, ngón tay thon dài của Ngao Quảng như gió, nhẹ nhàng vung lên, tiếng kêu thê lương không ngừng vang dội.

“A a a — nha!”

Máu giống như nước chảy ra không ngừng, văng tung tóe khắp nơi khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng bỗng chốc run rẩy cả người, da thịt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

Ngao Quảng đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên khuôn mặt trắng bệch của y, nói, “Người không phải muốn hấn chết sao? Khiến cho hấn tận mắt chứng kiến tứ chi mình rã rời, cái này so với bị thiêu chết, càng đau đớn hơn.”

“Không..... Không phải!” Hoàng Phủ Thanh Cuồng lắc đầu, dùng sức lắc đầu, y không muốn như vậy...

Mi mắt gắt gao khép kín, đôi môi run rẩy không ngừng, y không dám nhìn xương thịt trên mặt đất, lại càng không dám xem Phong Phi Dương thống khổ giãy dụa.

Chết, trong tưởng tượng của y là thê lương, là xinh đẹp.

Là một thân áo trắng như mẫu thân, là cha ở dưới một tầng hồng phiêu dật hoa đào mà một kiếm tự vẫn.....

Chết là như thi nhân viết nên, hết thấy tươi đẹp tuyệt mỹ.

Nơi châm lửa là vườn đào phong cảnh vô hạn, nhóm lửa là dùng nữ nhi hồng năm mươi hai năm ử.

Y phải ở trong vòng lửa hoa sen này mà chết, cùng với vườn đào.

Cũng không thể trách y, y là tiểu Hầu gia ở trong Hầu phủ an nhàn sung sướng, là tiểu thiên tử được mọi người cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay, luôn đắm chìm trong lời lẽ thi nhân “tĩnh rượu chỉ tại hoa tiền tọa, say rượu còn hoa hạ mien” Sự thật đối với y vẫn rất xa lạ.

Nhướn nhướn mày, Ngao Quảng nói, “A? Không đủ tàn nhẫn sao? Vậy đem đầu của hấn chặt xuống, được không?”

“Không phải! Không cần! Không cần!” Hoàng Phủ Thanh Cuồng liều mình giãy dụa.

Con người đã biến thành đỏ, nhiễm màu máu, kêu la thống khổ, mùi máu nồng nặc, Phong Phi Dương đang hấp hối.....Kẻ thay lòng đổi dạ đã bị báo ứng, y từng nghĩ mình sẽ rất cao hứng, nhưng trong lòng lại đau....

Trước mắt là hình ảnh huyết nhục (*máu và thịt*) tung tóe, không chỉ so với tưởng tượng của y khác xa, mà càng khiến cho y sinh ra một cảm giác thật khác thường.

Ngao Quảng lạnh lùng hỏi, “Không cần? Vậy người muốn như thế nào?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng bị dọa không nhẹ, chỉ có thể dùng âm thanh yếu đuối thì thào nói “Ta..... Ta muốn hấn chết.....”

“Vậy hắn sẽ chết.”

Ngao Quảng lãnh khốc vô tình như vậy lại làm y hoảng sợ, kích động kêu lên, “Không! Không phải! Không phải!”

“Người rút cuộc muốn như thế nào?” Ngao Quảng lạnh lùng hỏi. Đồng thời, xoay thân mình y lại đối diện, lạnh lùng nhìn y.

“Ta.....” Hoàng Phủ Thanh Cường ngơ ngẩn lắc đầu, không nói nên lời.

Y rút cuộc là muốn cái gì?

Nửa canh giờ trước nếu hỏi y, y nhất định sẽ kiên định trả lời, y muốn cùng Phong Phi Dương chết!

Nhưng mà, hiện tại.....

Cẩn môi, ánh mắt lén lút nhìn đến Phong Phi Dương trên mặt đất.

Ngâm mình trong biển máu, khuôn mặt tuấn tú của Phong Phi Dương đã hoàn toàn thống khổ, bất quá, gã thực ương ngạnh, trừ bỏ thống khổ kêu rên, nhưng lại không có phun ra nửa câu cầu xin tha thứ, chỉ có đôi mắt đầy tơ máu phát ra sắc thái đau đớn.

Không thể phủ nhận, trong lòng dâng lên một chút cảm giác thống khoái, thay lòng đổi dạ, báo ứng xứng đáng!

Bất quá, bên cạnh đó, so với khoái hoạt thì sự đau đớn càng thêm sâu sắc hơn.

Thương tổn Phong Phi Dương, tra tấn Phong Phi Dương, thậm chí giết chết Phong Phi Dương..... Y vẫn cảm thấy đau khổ, trong lòng vẫn như củ một mảnh cô quạnh.

Đôi mắt phượng trợn tròn, tràn ngập trống rỗng cùng hỗn loạn, nước mắt trong suốt chợt rơi xuống như mưa, hắn tuy rằng không hiểu lắm, nhưng là hoa đào lung lay mang theo cơn gió đoạn trường khiến tâm Ngao Quảng cũng cảm thấy đau lòng.

Đầu ngón tay ở giữa không trung gõ một cái, tất cả ảo giác tan đi.

Bên trong vườn đào nở rộ, không có kêu thảm thiết, càng không có máu tươi, chỉ có Phong Phi Dương cùng Lý Đan Đan đang khó hiểu nhìn hai người bọn họ.

Thanh âm duy nhất, chính là gió thổi làm rung đóa hoa, chính là Hoàng Phủ Thanh Cuồng khóc nức nở, quát to.

Đôi tay sờ vào gương mặt tràn ngập nghi hoặc cùng bất an của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, thanh âm của Ngao Quảng thật ôn nhu.

“Người thích hiện tại, hay là ảo giác vừa rồi?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngây ngốc một hồi, mới hiểu ra sự tình.

Trong lòng thế nhưng không có cảm giác phẫn nộ vì bị chọc ghẹo, mà dần dần tỉnh táo lại. Qua sự tình này, oán hận chồng chất dường như đã tan thành mây khói.

Nhìn chằm chằm ở phía trước, Phong Phi Dương giúp đỡ Đan Đan đã muốn đứng không vững, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghĩ: Gã chết thì thế nào? Bản thân cùng gã chết chung, có cái gì tốt?

Yêu gã, hận gã, dây dưa không rõ..... Muốn gã chết hay sống? Đã không còn rõ ràng.

Nên giống phụ thân y, cùng người phụ lòng mình xuống hoàng tuyền. Hay là, quên gã, rồi bắt đầu một lần nữa?

Đầu vai khẽ run, Ngao Quảng lại vươn tay, ôm lấy y.

Chưa bao giờ có cảm giác ấm áp này, ở những nơi mà bàn tay to lớn của hắn chạm vào, dần dần lan tỏa...

“Có nghe qua Phật Như Lai nói chưa? Một khi thấu hiểu rằng mọi thứ đều là *ảo ảnh* thì điều đó đồng nghĩa với Giác ngộ.”

“Ân.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhẹ giọng đáp lời.

Y đương nhiên chưa từng nghe qua Phật tổ nói, nhưng có xem qua kinh Kim Cương. Khi đó, vừa xem, vừa già đi trào phúng, giờ khắc này, không khỏi cảm thán. Khi xưa Phật tổ ở dưới cây bồ đề hạ giác ngộ, bắt quá một cái chớp mắt.....

Thu hồi ánh mắt nhìn Phong Phi Dương, ngửa đầu, chậm rãi nhìn từng cây hoa đào.

Dưới tàng cây uyên ương mình, tặng hứa tam sinh hẹn

Cả đời chẳng phân biệt được, tái sinh không khí, suốt đời không phụ.....

Chấp nhất, si mê, điên cuồng, hết thấy nên có kết thúc.

Y không phải là cha, chẳng lẽ muốn học theo cha, lưỡng bại câu thương, chí tử phương lưu sao?

Nhắm mắt lại, nước mắt rơi càng nhiều, bởi vì Hoàng Phủ Thanh Cuồng biết mình đã có quyết định.

Cánh môi vì nước mắt chảy xuống mà run run, y nhắm mắt nói với Ngao Quảng, “Người muốn mang ta đi?”

Trong thiên hạ không có gì không song phẳng, Ngao Quảng không tiếc lo lắng với y, dĩ nhiên không thể tay không mà về.

“Ân.” Ngao Quảng không có phủ nhận.

“Người muốn mang ta đi nơi nào?”

“Một nơi tịch mịch.”

“Ta sợ tịch mịch.”

“Có người, ta tin nơi đó sẽ không tịch mịch nữa.”

Âm thanh trầm thấp băng lãnh truyền vào trong tai dần biến thành ôn nhu, bàn tay nắm chặt ống tay áo chậm rãi vươn đến.

Bàn tay ấm áp, lập tức bị bao bọc trong lòng bàn tay lạnh, trong nháy mắt, đầu ngón tay hốt hoảng muốn thu hồi, lại bị gắt gao nắm giữ.

“Đi thôi.” Ngao Quảng thản nhiên nói.

Một đoàn rồng nước từ đầu bay ra, bao quanh lấy hai người.

Y mơ hồ để cho thân thể mình được ôm chặt, dần dần bay lên.

Thấy vậy, Phong Phi Dương này giờ vẫn chân chờ không dám tiến lên, cắn cắn răng một cái, đẩy Lý Đan Đan ở bên cạnh ra, tiến lên phía trước.

“Yêu quái! Buông biểu đệ ta ra!”

Ngao Quảng ngửa đầu, lạnh lùng nhìn trời xanh mây trắng, khinh thường không để ý tới.

Rồng nước giống như biết được tâm ý của chủ nhân, nhiều động càn nhanh hơn, Phong Phi Dương liều mình đánh vào, dùng chân đá, dùng đầu vai đẩy, luôn bị cột nước bắn ngược mở ra, gã không cam lòng, dùng hết sức mình, rốt cục cầm lấy được một ống tay áo của Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Biểu đệ, đẩy hắn ra..... Đừng cùng hắn đi, biểu đệ, hắn là yêu quái!..... Đừng đi với hắn!”

Khàn cả giọng mà kêu la, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng kinh ngạc mở to hai mắt.

Từ trước đến nay biểu ca luôn chú trọng vẻ bề ngoài, bây giờ tóc tai rối loạn, mặt đỏ bừng, lại vẫn như cũ gắt gao nín kéo y.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, đừng cùng hắn đi! Hôn sự..... Người đã phản đối như thế..... Ta có thể từ bỏ..... Mau đẩy yêu quái kia ra..... Hắn sẽ hại người, biểu đệ đẩy hắn ra..... Biểu ca cái gì cũng nghe theo người!”

“Đã quá muộn.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng thì thào tự nói, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

....

Nhìn Phong Phi Dương, nghe lời gã nói tràn ngập sự quan tâm, không thể phủ nhận, trong lòng Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng cảm thấy nhộn nhạo không thôi.

Dây dưa yêu hận, không thể nói buông là buông.

Chính là, tình yêu của y phải là trong sáng, duy nhất, không thể có một tia nhơ bẩn..... Tựa như con ngựa bằng ngọc năm đó, cho dù tiểu vương gia chỉ nhẹ nhàng mà sờ nó một chút, y cũng tự tay mình đập vỡ.

“Người phải vĩnh viễn nhớ kỹ, là ta không cần người, không phải người không cần ta.”

Đôi môi khẽ thốt ra, nhìn Phong Phi Dương thần sắc chật vật, trong lòng Hoàng Phủ Thanh Cuồng dâng lên một cổ lạnh khốc.

Y muốn lời Phong Phi Dương cùng xuống hoàng tuyền, cũng nghĩ tới sẽ hoàn toàn quên gã, nhưng chưa từng nghĩ tới phải tha thứ, cùng gã gương vỡ lại lành.

Đây là cố chấp, là cuồng vọng, cũng tùy hứng, bất quá, y vốn là như thế, không thể thay đổi.

Huống chi, cho dù y thay đổi chủ ý, Ngao Quảng đang ôm y, sẽ buông y ra sao?

Thở dài một hơi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng biết mình đã có một quyết định không thể thay đổi.

Rồng nước đưa y lên cao, ống tay áo truyền đến âm thanh bị xé rách, Phong Phi Dương vẫn nắm lấy ống tay áo bị đứt ra của y, ngã ngối trên mặt đất, ngừng châu trong vòng hào quang lờ lờ.

“Biểu đệ! Hoàng Phủ Thanh Cuồng!”

Thanh âm quen thuộc càng ngày xa xôi, khóe mắt không tự chủ được chảy ra hai dòng lệ quang.

Ngao Quảng cúi đầu, ôn nhu hôn hết những giọt nước mắt của y.

Khó có thể nói nên lời cảm giác an toàn này, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng càng thêm không thể khống chế mà lên tiếng khóc lớn, thậm chí vùi đầu thật sâu vào ngực hắn.

Ngao Quảng không có ngăn cản, tay vỗ nhẹ lên đầu y.

“Khóc đi. Bất quá, chỉ bây giờ thôi, về sau, phải quên!”

“Cung nghênh long vương!”

Tiếng vang áp đảo long cung, đông nghìn nghịt binh sĩ quỳ rạp dưới đất, hàng ngũ không thấy điểm cuối, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng thực sự ngây người một hồi lâu.

Đương nhiên, Ngao Quảng không có lộ ra biểu tình gì, ánh mắt của hắn lãnh đạm, nhưng hải tộc đang quỳ bên dưới lại lộ ra biểu hiện vui sướng

“Vương, người tốt cục đã trở lại!”

“Nhiều ngày qua, vương hành tung không rõ, bọn thần thật sự phi thường lo lắng! Mừng người vẫn khỏe mạnh!”

“Vương, người tốt cục đã đi đâu?”

Từ trước đến nay bạch long tử vũ cùng hồng long lá chắn luôn tranh công nhau, cho dù khi ân cần thăm hỏi, cũng không sửa bản sắc, cướp lời nhau lên tiếng.

Ngao Quảng không để ý tới, vươn tay, đem Hoàng Phủ Thanh Cường đang xuất thần ôm đến thủy tuyến.

Hoàng Phủ Thanh Cường giống như một khối tượng không có phản ứng, tùy ý Ngao Quảng đưa y ôm nổi trên mặt nước.

Bởi vì vừa khóc nên viền mắt nhiễm một tầng đỏ hồng xinh đẹp, nhìn thủy tuyến hình tròn chỉ sâu khoảng 1 thước, lại nhìn chính mình hoàn toàn không có mảnh quần áo nào trên người, mọi cách nghi hoặc.

Y vẫn chôn ở trước ngực Ngao Quảng mà khóc, căn bản không có lưu ý đến mình là như thế nào đi vào cái chỗ này, chỉ biết rằng nước đưa y đến giữa không trung, tiếp theo, “sát” một tiếng, phóng xuống dưới cái sông nhỏ mà đi.

Tốc độ như sấm khiến y đầu óc choáng váng, lại trợn mắt hết sức, trước mắt đã là một phong cảnh khác.

Hoảng sợ mà ngẩn đầu, đang muốn đánh giá bốn phía, đã bị một tôm binh ở xa xa ngăn đầu đánh giá y làm hoảng sợ.

Mới vừa rồi không có nhìn đến, hiện tại nhìn lại, mới phát hiện bốn phía toàn là sinh vật quái dị.

Môi dưới có râu, trên đầu sừng mọc dài, trên lưng có vảy..... Không thể dùng từ “người” để hình dung.

Cho dù sớm có chuẩn bị tâm lý, y vẫn như cũ nhịn không được co rúm lại.

Cảm thấy thân thể y hơi hơi chấn động, Ngao Quảng theo tầm mắt nhìn lại, hiểu được, kẻ sát vành tai y thần nhiên nói

“Bọn họ tu hành chưa đủ, không cần để ý tới.”

Hiểu được Ngao Quảng có ý trấn an, Hoàng Phủ Thanh Cường miễn cưỡng giữ vững tinh thần.

Đi theo Ngao Quảng....

Long Vương đi rồi, chúng hải tộc đang quỳ trên mặt đất lập tức xôn xao

Chúng hải tộc mặc dù hiểu kỳ con người ở cùng Long Vương kia rốt cuộc là ai, nhưng là, dưới uy nghiêm của Ngao Quảng, không có ai dám đứng lên hỏi, chỉ có thể dùng ánh mắt đánh giá.

Hoàng Phủ Thanh Cường bị nhìn, cả người đều không thoải mái, vừa đi vừa nhìn trụ thủy tinh có 6 cái sừng trong cung điện, lóe ra tinh quang lạnh băng thật chói mắt. Kiến trúc to lớn không thể tưởng khiến

cho con người cả kinh.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không thể không hỏi, “Nơi này là chỗ nào?”

“Thuỷ tinh cung.”

“Thuỷ tinh cung? Ngao Quảng..... Ngao Quảng..... Thuỷ tinh cung.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng miệng thì thảo nhở kỹ, Hồng long đi theo hai người họ, rốt cuộc nhìn không được đành phải hỏi, “Vương, vị này.....”

Hồng long vừa hỏi, Bạch long cũng lập tức kiềm chế không được, “Vâng! Vương, này là ai?”

Đông hải long vương lạnh như băng cao ngạo tuyệt không hiểu khách, mấy ngàn năm nay, thuỷ tinh cung chưa bao giờ có “ngoại thần” đặt chân vào nửa bước, huống chi là người?

Nghe được thuộc hạ liên tục truy vấn, Ngao Quảng bỗng nhiên dừng bước, xoay người, thế nhưng đối với hai người bọn họ mỉm cười.

“Vương phi, Vương phi chính thức.”

Hồng Long ngây người, Bạch Long ngây người, tất cả hải tộc nhìn thấy hần cười đều ngẩn người.

Long Vương cười, là ngày đóng băng, hay là đất nứt ra?

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn hần tươi cười, hần nói gì nhất thời không ai để ý.

Chỉ có Hoàng Phủ Thanh Cuồng bởi vì câu nói của hần mà ngạc nhiên.

Vương phi? Cái gì Vương phi?

Mắt phượng ở trên khuôn mặt trắng nõn tròn trịa như hạt châu, con ngươi mờ mịt thật khiến người ta thương yêu.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng quần áo bị lửa cháy xém một nửa, tay áo cũng bị Phong Phi Dương trong vườn đào xé rách, bộ dạng giống như một con bướm đen nho nhỏ đang bay. Da thịt phơi ra trong không khí ở thuỷ tinh cung rét lạnh nên nhuộm màu tuyết, Ngao Quảng cúi ngoại bào, ôn nhu phủ thêm cho y.

“Đi thôi! Đến tắm cung của ta.”

Dem Hoàng Phủ Thanh Cường đang hồn xiêu phách lạc đi trước, Ngao Quảng âm thanh ôn nhu, động tác cũng ôn nhu, để lại toàn bộ hải tộc vẫn đang hóa đá.

Cho đến khi bóng dáng hai người biến mất ở dưới hành lang dài, tất cả mới tỉnh lại.

Hồng long giơ tay lên, hướng tới cái đầu binh tôm ở gần mình nhất mà hung hăng đập một phát.

“A!” Binh tôm đáng thương bị hấn bất ngờ khi dễ, chỉ có thể khổ sở ôm đầu kêu đau.

Hồng long thì thào tự nói, “Đau như vậy, vậy không phải nằm mộng..... Vương thật sự nở nụ cười, còn phát ra âm thanh ghê tởm như vậy.”

“Ngu ngốc! Cười hay không không quan trọng.” Bạch long khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Người nghe rõ chưa? Là Vương phi! Vương phi!”

“Vương phi? Cái kia..... Nhân loại?”

“Đúng! Chính là con người!”

“Hấn..... Đường như là một nam nhân.”

“Người mù cũng biết!” Bạch long lại hừ lạnh.

“Nguy rồi..... Đi xem nhân gian, vương liền hồ đồ!..... Ngay cả nam nữ đều phân biệt không được! Vương hồ đồ rồi!”

Nhìn Hồng long xoa tay làm bộ đáng lo lắng, Bạch long đảo mắt xem thường, ở trong lòng thầm mắng “Ngu ngốc! Ngu ngốc!”

Rốt cuộc là ai nói bọn họ tài sức ngang bằng? Hấn rõ ràng thông minh hơn tên Hồng long ngu ngốc kia!

Xoay người, dặn dò thuộc hạ thông tri cho những đại nhân trong long tộc, thỉnh bọn họ lập tức trở về bàn đại sự, không hề để ý tới Hồng long, một bước rời đi

Tấm cung Long vương cửa thủy liêm, chín viên minh châu to lớn treo ở phía trên, châu quang giống như trắng sáng, nhu hòa trơn bóng, trường kim sa lấp lánh ánh sáng.

Ghế ngồi bằng àng, bình phong ngọc mài, còn có chính giữa là một khối tuyết hình chữ nhật, trừ cái đó ra, tấm cung cũng không có gì đặc biệt bằng.

Đương nhiên, tất cả hải tộc đều biết, khối chữ nhật kia chính là bảo bối của long cung “Băng long sà”.

Sáng loáng như sao, lạnh như băng, nằm lên, hàn khí xông thẳng vào ngũ tạng, vừa lúc trung hoà cửu dương nhiệt khí trên người long tộc, cũng giúp tăng cường pháp lực.

Đáng tiếc, chủ nhân của nó, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, đã đủ lạnh lùng mạnh mẽ rồi...

Long vương tắm cung thùng rỗng kêu to, “Băng long sà” dù có tiện lợi cỡ nào, cũng không có đất dụng võ.

Mà nếu như nói ngày xưa nó là đã bị coi thường, như vậy hôm nay nó chính là đã bị vũ nhục.

Ngao Quảng ra lệnh một tiếng, long cung tỷ nữ đem một tầng lại một tầng vải tơ vàng phủ lên “Băng long sà”

“Còn lạnh không?”

Ôm Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngồi trên ghế, dùng chính nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm tay chân y, Ngao Quảng mi tâm nhíu lại, thành vài vết nhăn trên trán.

“Vẫn là thực..... Rất lạnh.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng hàm đánh lập cập, cố gắng đem thân thể mình cuộn thành một đoàn, lui vào trong áo Ngao Quảng.

“Thật có lỗi, ta đã quên nhắc người chuyển cái giường.” Ngao Quảng thực cảm áy náy, kéo bàn tay lạnh ngắt của y đến bên môi thổi nhiệt khí.

Khóe mắt hướng tới cái giường lớn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn còn sợ hãi mà co rụt bả vai.

Vừa rồi đi đến bên giường, y tò mò dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà sờ soạng một chút, lập tức lạnh như băng, tay chân đều cứng ngắt, khớp hàm cũng bất động, kêu cũng không được, may mắn, Ngao Quảng nhanh nhẹn kéo y ra.

Dựa sát vào thân thể ấm nóng của Ngao Quảng, thân mình Hoàng Phủ Thanh Cuồng dần dần ấm lên, trải qua nhiều sự việc, vô luận thân, tâm, thần trí, đều đã mệt muốn chết, lúc này gối lên khuôn ngực rắn chắc của Ngao Quảng, không khỏi cảm thấy buồn ngủ mà ngáp dài.

Vài cung nữ đã lót giường xong, Ngao Quảng ôm y sang, để cho cung nữ hầu hạ gỡ bỏ ngoại bào, đang yên ổn ngủ, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bỗng tỉnh táo lại.

Bất an nhìn đến giường có vẻ ấm áp, lại liếc mắt đến sà nhà trong suốt, âm thầm tính toán, y không tình nguyện mà nói: “Ta có thể ngủ dưới đất.....”

Nhìn y quệt mồm, bộ dáng nghĩ một đằng nói một nẻo, Ngao Quảng trong lòng buồn cười, cũng không nói, trực tiếp nâng cánh tay, kéo y lên giường.

Vải tơ mềm mại, nhưng vẫn không ngăn được hàn khí tỏa ra từ “Băng long sà”. Hoàng Phủ Thanh Cuồng lạnh muồn run rẩy, lập tức nhảy dựng lên, quắc mắt trừng trừng, mắg: “Đây kiểu giường chết tiệt gì! Ta không cần ngủ ở nơi này!”

“Ngoan..... Đây tốt cho bụng của ngươi.” Ngao Quảng nằm bên cạnh vươn tay, đem y kéo lại xuống giường.

“Sanh con? Cái gì sanh con?” Lời của hắh Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất thời nghe không rõ, chính là, thấy bộ dạng hắh như không có gì liền tức giận, hắh là yêu quái, còn mình không phải! Ngủ trên giường lạnh như thế, là muồn lạnh chết y sao?

Y không chút nghĩ ngợi, liền trừng mắt với Ngao Quảng, “Ta mặc kệ! Ta không cần ngủ ở đây!”

Ngao Quảng vẫn như cũ bình tĩnh, thắh nhiên nói, “Sẽ không lạnh.”

Dứt lời, thắh thủ ở trên bụng y nhẹ nhàng phắt một cái.

Lập tức, một cỗ nhiệt khí vắh ắh nắp ở trong bụng trời dắy, lưu thông huyết mạch, tứ chi lạnh cứng nhất thời mềm nhũn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhắh không được khẽ ngắm một tiếng, “Ngô.....”

“Ngủ đi. Hắh hắh mà ngủ một giấc.” Ngao Quảng nhẹ nhàng vuốt lưng y, thanh âm trầm thấp như ru con.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng thật sự mệt mỏi, mí mắt vắh nhú nhú, nhưng là, y vắh cố gắng tỉnh táo. Bởi vì, có một việc, y nhất định phải nói rõ ràng

“Ngươi đối với ta tốt lắm, bắt quá..... Ta không biết lấy gì..... Để báo đáp.” Ngự ý rất rõ ràng, là nói cho Ngao Quảng, đừng vọng tưởng y vì ắh huệ nho nhỏ này mà yêu hắh.

Ngao Quảng vắh nghe, cẩn thận nghe, tiếp theo, ắh hoà nói, “Chỉ có con người mới cần báo đáp.”

Trùng mắt nhìn hắh liếc một cái, Hoàng Phủ Thanh Cuồng còn muồn nói điều gì, lại bị chắh môi

Nụ hôn cực nóng bỏng của Ngao Quảng đã nuốt hết hơi thở y

Hôn nóng cháy, rồi lại thắt ra lời nói tràn ngập ắh nhu.

“Ngủ đi, đừng nghĩ gì nữa.”

Dù có nhiều đau khổ hơn nữa, nhiều bất an hơn nữa, dưới con người ôn nhu như xuyên thấu tâm can của hắn, tất cả phiền muộn đều bị ném đi.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng chậm rãi khép mi, mũi hấp hấp đáng yêu, tuôn ra hơi thở vững vàng.

Khóc, đau lòng, sợ hãi..... Hết thấy hết thấy dần dần bay xa.

Ngao Quảng ở trên trán y nhẹ nhàng hôn một cái, ban cho một đêm mộng đẹp ngọt ngào.

Một thoáng mộng đẹp ngọt ngào, hắn là có thể chữa khỏi phần nào thương đau của Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

8. Chương 7

Trong đục trì chuyên dụng của long vương, nước phun ra từ tám cái miệng rồng bằng thủy tinh, mặt nước trong suốt nổi lên vạn đóa hoa bách hợp, hơi nước ngưng trời, hương thơm lan tỏa tứ phía.

Cung nữ phụ trách trong đục trì tất thấy đều xinh đẹp, đồng loạt xắn ống tay áo lên, vươn bàn tay trắng nõn ngọc ngà, chà lau thân thể cho người bên trong đục trì.

Thả lỏng thân mình, ngửa đầu tựa gáy vào phần vải mềm lót ở thành ao, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bị tỳ nữ vây quanh hầu hạ tắm rửa cũng không nữa phần mất tự nhiên, y xuất thân là Hầu gia, từ nhỏ luôn có người phục vụ cuộc sống hằng ngày, loại sự tình này đã sớm xem như tầm thường.

Hạ thấp mi mắt, bàn tay vô thức gầy gầy đóa hoa nổi trên mặt nước, sau khi y tỉnh lại, câu đầu tiên nói là: “Ngao Quảng, thủy tinh cung. Người là Đông hải long vương Ngao Quảng, thật sự sao?”

Ngao Quảng an vị trên ghế thủy tinh ở một bên, thưởng thức thân hình Hoàng Phủ Thanh Cuồng lơ lửng trong nước, tóc dài buông thả đang được cung nữ hầu hạ, nghe vậy, nhẹ phẩy ống tay áo nói, “Người hiện tại mới biết được?”

Ngũ khí mang theo trên choker khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng cảm thấy ngượng ngùng, bị hơi nước bao phủ lại làm mặt y càng đỏ hơn.

Lấy sự thông minh thường ngày của mình, chỉ cần nghe được 3 chữ “Thủy tinh cung” liền đoán ra hết thấy, chính là, ngày hôm qua tâm thần đại loạn, trong óc loạn thành một đoàn, đến nỗi cái gì cũng nghĩ không thông.

Lúc này sau khi đã ngủ xong, người cũng tỉnh táo trở lại, y mới nhận không được lên tiếng xác nhận.

Nghe Ngao Quảng thẳng thắn thừa nhận, y liền lập tức trợn mắt đánh giá một phen.

Long, thần thú trong truyền thuyết, đứng đầu thiên hạ đại dương mênh mông, có thể dâng vân giá vũ, biến ảo tùy tâm.

Long vương mà phạm nhân cung phụng, long vương mà người ta lập miếu thờ khắp nơi, mới trước đây, y cũng từng theo mẫu thân đi lễ cúng bái.

Chính là bộ dáng của Ngao Quảng, vô luận tả xem, hữu xem, so với tượng thần vẽ lung tung trong miếu, vẽ mặt vênh vào tự đắc, hoàn toàn bất đồng.

Ngửa đầu nhìn lại xem, trong mắt lóe ra tia hoài nghi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghĩ nghĩ, nói.

“Người chứng minh cho ta xem.”

Ngữ khí kinh người, cung nữ đang chải đầu cho y sợ tới mức hai tay phát run, một phen đánh rơi lược ngọc xuống sàn, vỡ nát.

“Thỉnh vương thứ tội.” Thanh âm ngọc vỡ vừa vang lên, vài cung nữ đang hầu hạ đều quỳ xuống thỉnh tội.

Lạnh lùng coi thường, Ngao Quảng không có trách cứ, ngược lại Hoàng Phủ Thanh Cuồng liếc mắt nhìn mảnh vỡ ngọc trên sàn, nhẹ giọng nói, “Chuyện xưa nói, tiên nữ trên thiên đình lỡ tay làm bể ngọc tử, đã bị Ngọc Đế phạt đánh tám trăm, đày xuống thế gian..... Nàng cũng đánh vỡ đồ vật như vậy, nếu người thật là một Long vương, vì cái gì không phạt nàng?”

Nói vài câu, cũng không nhìn ai, tựa như chỉ làm bằm một mình, nhưng đủ để cung nữ kia sợ đến mức hoa dung thất sắc.

Nghe xong lời của y, Ngao Quảng thần sắc không thay đổi, mở miệng nói.

“Đi ra ngoài, lĩnh tám mươi gậy.”

Cung nữ kia lập tức về mặt cầu xin, cũng không dám cầu xin tha thứ, hành lễ xong, chân run rẩy, đi ra ngoài.

Nhìn thân ảnh nàng tập tễnh, trong đồng tử đen nhánh của Hoàng Phủ Thanh Cuồng chợt lóe lên tinh quang.

Y đương nhiên không phải cùng cung nữ kia có ân oán gì, chẳng qua là thử một chút thái độ của hần đối với y mà thôi.

Y tuy rằng trời sanh tính kiêu ngạo, nhưng là mới tới nơi xa lạ, bên người toàn là ngoại tộc, cũng khó tránh

khỏi lòng không yên.

Ở trong này y duy nhất có thể dựa vào chỉ có Ngao Quảng, y nhất định phải biết rõ ràng, Ngao Quảng có phải thật tâm thương yêu y hay không, nói một không nói hai.

Ngao Quảng xử phạt cung nữ kia chính là một chuyện nhỏ, lại làm y có thể yên lòng.

Đương nhiên, nhìn thấy vẻ mặt khóc lóc của cung nữ kia, trong lòng nhiều ít có điểm bất an, bất quá khi nghĩ lại, nếu Ngao Quảng nói nơi này là thủy tinh cung, người kia không phải tiên nữ, chính là long nữ, yêu tinh, tám mươi gậy kia, hẳn cũng không đáng là bao.

Nhéch khóe môi, cười tươi như hoa, Hoàng Phủ Thanh Cuồng từ dục trì đứng lên, phủ thêm một lớp y tuyết trắng.

Cung nữ mặc áo cho y tay cũng run nhẹ nhẹ.

Đây đúng là hiệu quả y mong đợi, có đồn ra oai phủ đầu này, sẽ không sợ ngày sau bị hạ nhân khinh thị.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng trộm làm một cái mặt quỷ, vừa rồi lúc tắm rửa cho y, các nàng đều dùng ánh mắt cao thấp đánh giá y, hừ! Xem các nàng về sau còn dám không?

Nhìn động tác nhỏ của y, ánh mắt tinh tường của Ngao Quảng đã hiểu ra hết cả.

Đột nhiên bước vào nơi xa lạ, cảm thấy bất an là đương nhiên, là hẳn dung túng phép thử nhỏ nhỏ mà tùy hứng này của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, cũng nguyện ý đáp ứng Hoàng Phủ Thanh Cuồng đem sủng ái biểu hiện ra ngoài.

Ngao Quảng đi qua, nắm tay y ra khỏi dục trì, đi về tắm cung.

Một cung nữ dùng chim trả đem mái tóc đen nhánh của y búi thành một búi trên đỉnh đầu, một cung nữ khác quỳ trên mặt đất mang vào chân y đôi hài trắng.

Phất tay, hai cung nữ thối lui, Ngao Quảng cầm lấy xiêm y trên bàn, tự tay mặc vào cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Trường bào trắng thêu thúy trúc, trung y cũng thêu hoa, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn vui mừng tự nhiên đang hay tay ra, chỉ khi Ngao Quảng thắt đai lưng cho y, y mới co rúm lại.

“Ngô! Đừng đụng..... Nóng.” Nhấn má, thanh âm Hoàng Phủ Thanh Cuồng mềm yếu.

Trong cơ thể nhiều ngày nay tồn tại một tầng nhiệt khí cổ quái, vốn đã muốn dần dần quen, bắt quá, ngày hôm qua, bị Ngao Quảng nhẹ tay khinh phát một cái, lại tái phát, hơn nữa càng thêm sâu sắc.

Ngao Quảng đầu ngón tay chỉ cần ở trên bụng xẹt qua, Hoàng Phủ Thanh Cuồng liền cảm thấy nóng cháy, tựa như có cái gì đang ở trong cơ thể nhảy lên, kêu la.

“Người nói, trong bụng ta rốt cuộc có cái gì cổ quái?” Vấn đề này y tò mò đã lâu, chính là lúc trước mọi việc ưu phiền, không rảnh suy nghĩ, lúc này, thật sự là không thể không hỏi.

Lặng yên sau một lúc lâu, Ngao Quảng thả đai lưng trong tay ra, thản nhiên đáp.

“Cũng không tính là cổ quái.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng truy vấn, “Thế nó là gì?”

“Chính là.....” Ngao Quảng đang muốn trả lời, một cung nữ vội vàng đi tới.

“Vương, Tử long, Tông long cùng vài vị tướng quân mới từ ngoại hải trở về, đang cầu kiến.”

Nghiêng đầu, Ngao Quảng âm thanh lạnh lùng nói, “Tuyên!”

Tám ngàn năm trước, Đông hải long vương Ngao Quảng mới đăng ngai vàng, sắc phong năm tên chiến tướng — tử, tông, bạch, hồng, hắc.

Hiện tại, trừ bỏ Hắc long không kịp trở về, bốn vị tướng quân khác, Tử long, Tông long, Bạch long, Hồng long, đều đã quỳ ở trước mặt.

Mà phía sau bọn họ, lớn nhỏ quân sự quan viên cũng quỳ, chật ních tấm cung.

Trong tấm cung, chỉ có hai người không quỳ — Ngao Quảng đứng, cùng Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngồi.

Ý thức được trước mắt sẽ xảy ra một cuộc bàn luận không liên quan tới mình, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cố ý lảng tránh, lại bị Ngao Quảng ấn ngồi trên ghế thủy tinh.

Cẩn thận suy tính an toàn, giơ mi nhìn, có thể đánh giá được vài tên đang quỳ trên mặt đất, Bạch long cùng Hồng long ngày hôm qua đã vội vàng gặp qua, hiện tại cẩn thận nhìn lại, cảm thấy hai người này bộ dạng thật là tuần tú hiên ngang, không giống bình thường.

Mà Tông long mới gặp thân hình khô ngô như núi, cho dù quỳ trên mặt đất nhưng cũng cao như người bình

thường đang đứng, hai mắt sáng ngời hữu thần, trên người tản mát khí chất của thiên binh thần tướng.

Điều khiển Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngạc nhiên chính là Tử long quỳ ở chính giữa, là một thanh xuân nữ tử, một thân áo giáp màu tím che phủ đáng người là lướt, áo tím da trắng, mỹ mạo như hoa.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng ánh mắt không khỏi lưu lại trên người nàng, ngược lại, Ngao Quảng nên có phản ứng thì vẫn mắt lạnh lùng nhìn lưu kim bình phong bên cạnh, không nói gì, thậm chí ngay cả một cái khóe mắt cũng không liếc sang.

Chỉ có một áp lực vô hình tản ra, khiến không khí thật ngưng trọng.

Từng giọt mồ hôi chậm rãi nhỏ xuống mặt đất, mọi người cố gắng đem đầu cúi xuống thấp hơn, đầu tiên chịu không nổi áp lực chính là Tử long.

“Mặt tướng tự tiện rời cương vị công tác, tự biết có tội, thỉnh Vương trừng trị.”

Bạch long vội không ngừng chen vào nói, “Vương, là mặt tướng gọi bọn họ về, Vương nếu phải trách cứ, xin trị tội mặt tướng.”

Ngao Quảng rốt cục mở miệng, lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Lý do.”

Âm tiết lạnh như băng vô tình, Bạch long chân thì quỳ nhưng hai tay run rẩy liên hồi.

Dùng sức ôm sát hai tay, miễn cưỡng đem run rẩy áp chế, hắn biết rõ thiên uy nan phạm, cũng không dám xảo ngôn biện giải, lập tức nói.

“Là bởi vì thần nghe nói Vương cố ý lập phi, đây là Long tộc đại sự, thật không thể quá mức qua loa, này đây.....”

Bạch long hơi hơi do dự, không biết nên như thế nào nói tiếp, có điều, Hồng long nhất thời xúc động đã cướp lời nói tiếp.

“Quân Vương phải lập một nhân loại, hơn nữa, là nam nhân ở nhân loại làm phi, Long tộc sẽ bị thiên hạ chê cười!”

Thanh âm thốt ra, lập tức vang lên tiếng đồng tình.

“Hong long tướng quân nói có lý!”

“Tướng quân nói đúng, Vương tuyệt đối không thể lập một người nam nhân làm phi!”

“Vì uy danh long tộc, thỉnh Vương nghĩ lại!”

Lời khản nghì lan tràn, hứng chịu ánh mắt không thiện ý, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn ngồi đó bình tĩnh, chính là sắc mặt đã muốn trắng bệch.

Thân thủ, lắc lắc ống tay áo Ngao Quảng, run rẩy môi, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, nghĩ nghĩ, vẫn là khép miệng.

Cái gọi là Long vương phi, y hứng không thú, thậm chí, không cảm thấy cao hứng, bất quá..... Chỉ sợ y không có khả năng để định đoạt.

Từ trong vườn đào, bắt đầu từ một khắc y đưa tay cho Ngao Quảng, hết thấy mọi chuyện đã vượt khỏi tầm tay y.

Thuỷ tinh cung, tại vương quốc thần thánh này, y chỉ có thể tin tưởng, dựa vào Ngao Quảng.

Cảm thấy bất an trong lòng y, Ngao Quảng nhẹ nhàng vỗ về trên tay y, quay đầu, lạnh lùng nhìn thần tử trên mặt đất, lạnh lùng nói, “Các người nói xong, rút ngay.”

Lời nói bao hàm tức giận khiến chúng Long tộc cảm như hén, ngay cả Hồng long từ trước đến nay tự cho là lá gan lớn nhất cũng không dám hừ một tiếng, ngược lại, Tông long này giờ không nói gì lại vào lúc này góp lời.

“Vương, người không thể khư khư cố chấp.....”

Hai chữ “cố chấp” vừa thốt ra, không khí bốn phía đột nhiên giảm xuống, ánh mắt bén nhọn lạnh lẽo của Đông hải long vương lãnh duệ đã muốn định ở trên người hắn.

Lãnh ý rót vào lỗ chân lông, Tông long không tự chủ được bắt đầu lạnh run, lại vẫn như cũ nói tiếp, “Vương phải lập phi, cho dù không phải nữ tử trong long tộc, ít nhất, cũng không có thể là một nhân loại nam tử, y không có tư cách lên ngai vàng của Vương phi.”

Long tộc không thể không bội phục dũng khí của hắn, Ngao Quảng nhìn tướng quân dũng mãnh nhất của hắn một lúc lâu, ngay tại lúc Tông long cho rằng mình sắp bị đông lạnh thành “Băng long”, Ngao Quảng mới chậm rãi nói,

“Tư cách, y có. Phải nói,y đã làVương phi, hiện tại chỉ thiếu một cái nghi thức.”

Lời vừa nói ra, bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, Đông hải long vương cũng không nói, chính là, chính là một nhân loại, làm sao có thể có tư cách của một Vương phi?

Ngao Quảng không cần phải nhiều lời nữa, thân thủ, hướng một lóng tay đến Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Mọi ánh mắt dừng trên người Hoàng Phủ Thanh Cuồng, trên bụng y, một đoàn kim quang xuất hiện.

“A.....” Hào quang chói mắt,Hoàng Phủ Thanh Cuồng cả kinh lui về phía sau, ngã ngửa, Ngao Quảng đưa tay từ phía sau ôm chặt y.

Ngay tại một khắc tay hấn chạm đến đầu vai, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ cảm thấy trong cơ thể nhiệt khí bốc lên, khó chịu đến cực điểm,đoàn hào quang kia, lại biến thành kim long nhỏ bằng bàn tay, từ trong bụng y lao ra.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng sợ đến mức nín thở, lại phát hiện kim long chính là ảo ảnh từ kim quang biến thành, giống như phù dung sớm nở tối tàn, lập tức ngay tại giữa không trung tan biến.

Khi định thần lại, đang muốn hướng Ngao Quảng tìm lý do, ánh mắt đảo qua, lại phát giác chúng long tộc trên mặt đất còn ngạc nhiên hơn y, trong miệng lại thì thào tự nói.

“Long tự..... Long tự.....”

Thanh âm dần dần to lớn, trở nên khảng định mà tràn ngập hỉ nhạc.

“Long tộc có kế thừa! Việc vui! Việc vui! Là việc vui khắp thiên hạ!”

Vài tiền bối Long tộc hưng phấn vừa kêu to vừa ôm nhau, Đông hải long vương Ngao Quảng đăng cơ đến nay hơn tám ngàn năm, không có con nối dõi, không ít long tộc đều âm thầm lo lắng, hiện giờ rốt cục có thể thở dài một hơi.

Từ xưa đến nay, bất cứ sinh vật nào đều coi trọng đời sau, cho dù có được sinh mệnh vĩnh hằng, nếu không thể lưu lại con nối dõi, chính là uổng một kiếp.

Ngao Quảng lạnh như băng vô tình, mấy ngàn năm không gần nữ sắc, ai trên thiên giới cũng biết điều này, hiện nay có Long tự, thật sự là kinh hỉ lớn nhất của cao thấp long tộc.

“Thật tốt quá! Việc này nhất định phải truyền khắp tam giới! Thiên địa cùng vui!”

Thanh âm hoan hô vui sướng vang vọng thủy tinh cung, Ngao Quảng hơi cảm thấy phiền chán giờ tay, đưa bọn họ đuổi ra tầm cung.

Yên tĩnh xong, Ngao Quảng cúi đầu nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng, y rất im lặng, im lặng đến không tầm thường.

Nhìn kỹ, mới phát hiện Hoàng Phủ Thanh Cuồng không phải im lặng, mà là căn bản đã sợ ngây người.

Mắt phượng mở thật to nhìn bụng mình, thật lâu sau, mới chuyển động cái cổ cứng ngắc, ngẩng đầu, nhìn Ngao Quảng.

“Ta là nam nhân.”

“Ta biết.” Ngao Quảng gật đầu, chuyện này vừa nhìn là biết mà.

“Nam nhân sao có thể có đứa nhỏ?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhin xuống xúc động muốn chửi rửa, trừng lớn mắt, dùng loại ánh mắt đang nhìn kẻ điên mà nhìn Ngao Quảng.

Ngao Quảng sắc mặt vẫn như cũ bình tĩnh.

“ cô âm không lâu, độc dương không sinh thiên địa vạn vật, đều là âm dương giao hợp mà sinh, nhưng mà, ta là rồng, lại là Long vương huyết thống thuần chánh nhất, cửu cửu chí dương, tạo ra long phải có tinh nguyên dương khí của long, mà không cần âm nguyên của giống cái.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng liều mạng lắc đầu, dùng sức nói, “Ta không hiểu.”

“Ngày đó, ta nhất thời vong tình, ở trong cơ thể người tiết ra tinh nguyên, lúc đó tâm tình của ta mãnh liệt, long khí cũng đặc biệt tràn đầy, hình thành một cỗ long khí ở trong cơ thể người xoay quanh không tiêu tan, hơn nữa người thân cũng là nam tử, dương khí tràn đầy, long khí hấp thu vào trong cơ thể là dương khí, mà càng thêm lớn mạnh, là điều kiện tiên quyết để tạo thành long.”

Ngao Quảng không phiền giải thích một phen, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhớ lại mình ngày đó khó chịu đến nổi bất tỉnh, sau khi tỉnh lại, nhiệt khí cổ quái kia làm y cả người khó chịu..

“Như vậy..... Cũng chỉ là như thế này thôi sao?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng bán tín bán nghi vuốt bụng mình.

Nhìn biểu tình nghi hoặc của y, sau một lúc trầm mặc, Ngao Quảng mới tiếp tục nói.

“Người không phải giống cái, khuyết thiếu thư khí để tạo ra đứa nhỏ, cỗ long khí kia tuy rằng tập kết ở

trong cơ thể người, nhưng vốn không thể thành hình, bất quá..... Người ăn vào kim đan ta đưa cho người.”

Ngày đó, long khí chiếm cứ khắp nơi trong cơ thể bởi vì không có chỗ giải thoát, liền không ngừng đánh sâu vào thân thể y, muốn phá cơ thể ra ngoài, cho nên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng mới cảm thấy quận đau khó chịu.

Ngao Quảng dùng linh lực hóa thành kim đan cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng ăn vào, chính là muốn áp chế long khí, từ long khí hình thành sơ phôi.

Nguyên nhân trong đó, Hoàng Phủ Thanh Cuồng dĩ nhiên không biết, nhưng là, có một việc, đã quá rõ ràng trước mắt.

“Người — Ngao Quảng! Nguyên lai là người hại ta!”

Đôi mắt mở lớn nhìn Ngao Quảng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng đã tức giận đến nỗi cả mặt đều tái xanh đi.

Ngao Quảng không giải thích, chỉ đứng đó im lặng nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Kỳ thật, chỉ cần hắn muốn, ngày hôm đó có thể tùy ý đánh tan long khí trong cơ thể của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, nhưng mà hắn cố tình làm người lựa chọn.

Cũng có thể nói là nhất thời xúc động, cũng có thể nói là nguyện vọng chất chứa trong xương tủy hắn — cùng người mình yêu, vì mình sinh con.

Trùng mắt nhìn Ngao Quảng đứng đó không chút phản ứng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nắm chặt tay, đang định chửi ầm lên, đã thấy Ngao Quảng bỗng nhiên cử động, tiến tới trước ôm lấy bờ vai y.

“Sinh đứa nhỏ này cho ta.”

Dùng sức đẩy hắn ra, Hoàng Phủ Thanh Cuồng gần như gào thét la lên,

“Đây là chuyện chỉ có nữ nhân mới có thể làm! Hơn nữa, ta lại không thương người!”

Ngay lập tức, y vì lời nói mình vừa thốt ra mà cảm thấy hối hận.

Bởi vì y nhìn thấy con người đen băng lãnh của Ngao Quảng bỗng nhiên trở nên âm trầm.

Chỉ là thoáng qua, một cái âm trầm như chớp mắt, y cho rằng mình đã nhìn lầm.

Đôi tay ôm lấy đầu vai y càng dùng sức, mạnh đến nỗi lông mày Hoàng Phủ Thanh Cuồng phải nhíu lại.

Ánh mắt lạnh lùng theo dõi y cứ như mũi tên nhọn rét lạnh, khiến cho người khác phải sợ hãi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cắn răng cố nén sự sợ hãi, đôi tay mạnh mẽ của Ngao Quảng cũng dần trở nên ôn nhu hơn.

“Còn nhiều thời gian, người nhất định sẽ yêu thương ta.”

Một câu nói thản nhiên truyền vào bên tai, lại khiến cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi xúc động.

Ngước mắt nhìn lên, đôi mắt lạnh băng của Ngao Quảng hình như trở nên thâm thúy dị thường, một loại sợ hãi bất an đột nhiên lan tràn trong lòng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không biết phải làm sao liền lui về phía sau vài bước, lại bị một cái ôm đầy ôn nhu giữ lấy, nhẹ nhàng mà ấm áp.

Còn nhiều thời gian là có bao nhiêu dài, một trăm năm? Một ngàn năm? Hay là một vạn năm?

Ở tại thủy tinh cung đã rất nhiều ngày, Hoàng Phủ Thanh Cuồng hầu như luôn nghĩ tới vấn đề này.

Mỗi ngày thức dậy mở to mắt suy nghĩ, mãi cho đến khi nhắm mắt ngủ vẫn mãi suy nghĩ về vấn đề đó.

Hôm kia, y hỏi thị nữ xinh đẹp chải đầu cho mình, nàng nói nàng chẳng qua chỉ có một ngàn hai trăm tuổi.

Hôm trước, y hỏi một cặp tôm binh canh giữ ở cạnh cửa, bọn họ nói đã gần ba trăm tuổi.

Hôm nay, y hỏi đang người gác thư, một lão nhân lưng rùa, hần vuốt râu nói: “Có thể một vạn, cũng có thể mấy ngàn đi! Chuyện lâu như vậy ai có thể nhớ rõ được?”

Sau khi nghĩ thức sắc lập Vương phi làm tốt, sẽ xin ý kiến đưa y vào long tộc đây là lời Ngao Quảng nói.

Đến lúc đó tánh mạng y sẽ dài hơn sao?

Tại Trugn nhân mảy, nhớ tới lời nói của Ngao Quảng ngày đó, thủy tinh cung là một nơi thật sự tịch mịch, mỗi ngày sau khi ăn no liền ngủ, sau khi ngủ dậy lại tiếp tục ăn no, cuộc sống cứ như thế, y thật không dám tưởng tượng chính mình sẽ sống như vậy hơn một ngàn vạn năm.

Ngày đó tùy ý để Ngao Quảng dẫn tới đây, là một quyết định vội vàng, hiện tại y đã cảm thấy hối hận.

Một cung điện lạnh như băng, một ngoại tộc xa lạ..... Cũng không phải y không biết dựa vào ai, mà là tối trọng yếu chính là.....

Cắn môi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng đặt tay lên bụng mình.

Cho đến bây giờ thắt lưng đã có chút to ra, y thậm chí không biết là bởi vì ăn nhiều, ngủ nhiều, hay là bởi vì đồ vật này nọ trong bụng.

Y có thể khẳng định trong bụng đích xác có "Đồ vật này nọ", bình thường cảm giác không được, nhưng mà mỗi lần Ngao Quảng chạm y hay ôm lấy y, một loại cảm giác nóng rực bên trong cơ thể ngay lập tức xuất hiện.

Quả thực tựa như hưng phấn nhảy nhót! Hoàng Phủ Thanh Cuồng oán hận nghĩ.

Y cũng không phải người hay mềm lòng, mấy ngày nay, khi Ngao Quảng không ở bên cạnh, y dùng tay đâm vào, dùng bàn sừng gõ vào, cũng chưa có tác dụng.

Đau, đương nhiên là đau, nhưng là, đau xong, thân thể lại không có nửa phần khác thường.

Không lẽ y cứ việc hận nghiêng răng nghiêng lợi, thủy chung không hề có biện pháp, chẳng lẽ thật sự phải sinh quái vật trong bụng ra sao?

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi lạnh run, nghiêng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn tên đầu sỏ.

Ngao Quảng liền ngồi lên ghế bên giường, đem tấm thiếp vàng bên cạnh ra đọc.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cau gợn đến cực điểm, mấy ngày liên tiếp, nói cũng không chịu nói với hắn một câu, nhưng không cách nào ảnh hưởng đến hắn, trên khuôn mặt tuần mỹ vẫn là một bộ dạng lãnh tĩnh, cử chỉ cũng vẫn như cũ thông dong tự nhiên.

Lúc này, cảm nhận được ánh mắt ảo não của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hắn cũng chỉ là giờ giờ thiếp vàng trên tay, thản nhiên hỏi, "Muốn xem sao?"

Đẩy cái gối trên người ra, bước đi cố tình giẫm thật mạnh, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chính là xem liếc mắt một cái từ ngũ vui mừng viết trên đó, trong lòng đột nhiên có một cổ hỏa lực vô danh hùng thực thiêu đốt.

Chính là, mỗi khi nhìn đến cặp mắt lạnh lùng của Ngao Quảng, y ngay cả một chút khí lực mắng chửi cũng không có. Cặp mắt đen thâm trầm giống như một đáy hồ sâu, cho dù y có phẫn uất nhiều hơn nữa thì toàn bộ lửa giận cũng đều bị thu hết vào trong đó, tiêu tan thành mây khói.

Tức giận với Ngao Quảng cũng giống như là dùng chân đá một khối hàn băng ngàn năm, người đá cảm thấy đau, mà người bị đá một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Toản nắm tay, đem lửa giận áp chế đi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng hơi hé hé môi muốn nói gì đó, nhưng tiếp theo lại gất gao giữ im lặng không nói.

Bộ dạng muốn nói lại thôi của y đã sớm lọt vào mắt Ngao Quảng, hần nhếch khóe môi, vươn cánh tay dài nắm lấy tay Hoàng Phủ Thanh Cuồng, để y ngồi bên cạnh mình.

“Có chuyện gì?”

Quật cường cắn cắn môi, trầm mặc một lúc lâu, Hoàng Phủ Thanh Cuồng rốt cục nhin không được hỏi, “Hôm nay là ngày mấy?”

Thủy tinh cung, một nơi không ngày không đêm, y chỉ có thể theo số lần ăn cơm, ngủ mà suy đoán ra thời gian, nhưng không cách nào khẳng định chính xác được.

Ngao Quảng trầm mặc, lập tức liền hiểu được.

Mặt lạnh như băng, một chữ một chữ đáp, “Nhân gian, hai mươi tám tháng hai.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng là người thông minh, lập tức biết ý niệm trong lòng y đã sớm bị Ngao Quảng nhìn thấu, y tự biết đuối lý, cắn cắn môi, quay mặt qua chỗ khác.

Phất ống tay áo một cái, Ngao Quảng không nói tiếng nào, rời khỏi tấm cung.

Đứng lên, nhìn bóng dáng hần dần đi xa, trong tâm Hoàng Phủ Thanh Cuồng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác kỳ diệu, cứ như một mũi tên đâm vào trái tim, tràn ngập lạnh lẽo cô tịch.

Nhin không được muốn mở miệng gọi hần, con người lại vô thức nhìn đến bụng mình bên dưới lớp áo hơi to ra, hình như càng lúc càng nặng.

9. Chương 8

Châu quang của minh châu cùng lam quang của thủy tinh đan vào nhau trong không gian rộng lớn, thủy tinh cung hoa lệ lạnh triệt mà vô tình, tĩnh tọa trong đó, thân thể dưới bảo vệ của long khí tuy rằng ầm ào dạt, nhưng trái tim lại lạnh như băng.

Không tự giác kéo cao chiếc áo thêu kim hoa trên người, đi lên giường, dùng chăn cuộn mình lại một đoàn, nhìn viên thủy tinh cao cao trên trần mà ngẩn người, một giọng nữ thánh thót bỗng nhiên vang lên.

“Vương phi.”

Đảo mắt xem thường một cái , Hoàng Phủ Thanh Cuồng cảm thấy mình một chút khí lực để trả lời cũng không có, vẫn như cũ nhìn thủy tinh trụ trên đỉnh đầu.

“Vương phi, mặt tướng Tử long, cố ý đến giúp Vương phi giải sầu.” Giọng nữ dần dần tiếp cận, đúng là tướng quân xinh đẹp như hoa của Long vương _ Tử long.

Nàng tả một tiếng Vương phi, hữu cũng một tiếng Vương phi, chói tai đến cực điểm, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng rốt cục trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, nói,

“Khó được tướng quân có tâm, tại hạ nhất định sẽ không khách khí, thỉnh biểu diễn một chút Tử long phun lửa, hoặc là kiếm khảm long cung đi.”

“Cái này.....” Tử long nhăn mày, chần chờ không dám đáp lời.

“Nếu không muốn biểu diễn, mời tướng quân trở về đi!” Hoàng Phủ Thanh Cuồng giơ tay, đem nàng đuổi đi.

Trừ bỏ lần đầu tiên gặp mặt, mấy ngày qua, các tướng quân của Long vương đều thay phiên nhau đến gặp y vài lần, nghe nói đây là ý của Ngao Quảng, hy vọng y cùng mọi người trong cung quen thuộc, mau chóng dung nhập Long tộc.

Bất quá, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vốn là người không dễ ở chung, mấy ngày nay đều đem tính kiêu ngạo phát huy đến cực điểm, đối với bọn người kia trưng ra vẻ “không cố ý làm khó”, làm bọn họ đều âm thầm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng làm tư thế đuổi ruồi bọ, Tử long cũng tức giận không ít, nhưng nhớ tới nhiệm vụ, vẫn là nhẫn nại thêm.

“Mặc dù mặt tướng không thể trình diễn tài nghệ, bất quá có một bảo vật muốn dâng cho Vương phi.”

“Nga?” Hai chữ bảo vật này rốt cục cũng gợi lên được hứng thú của Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Y cảm thấy hứng thú, đương nhiên không phải vì tham lam, mà là tò mò cái được tướng quân của long vương gọi là bảo vật chính là cái gì vậy a.

Tử long đem hộp gấm trên tay nâng lên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng dựa vào gối, ngồi ở trên giường, nhận lấy, mở ra, xung quanh lót gấm đỏ, chính giữa là một cái gương tròn bằng đồng thau cổ kính.

Cầm lên nhìn kỹ, khung gương cổ kính khắc những hoa văn gì đó mà không còn thấy rõ, xung quanh đính nhiều hạt châu to nhỏ.

“Chẳng qua là một tấm gương.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất thời mất hứng, cũ như vậy, ở Hầu phủ có rất nhiều, chẳng có gì đặc biệt.

Thấy bộ dáng y thất vọng, Tử long vội không ngừng giải thích, “Này không phải gương bình thường, nó gọi là thủy ảnh bảo kính, nó có thể chiếu ra suy nghĩ của chủ nhân.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng đem kính trên tay lắc lắc, nghe vậy, phút chốc nhìn qua mặt kính, quả nhiên nhìn thấy một vài hình ảnh nổi lên, y không chút nghĩ ngợi, lập tức xoay ngược mặt kính lại, đem úp xuống.

Không để ý đến hành động của y, Tử long tiếp tục nói, “Sử dụng bảo kính này không cần pháp lực gì cả, mặt tướng nghĩ, Vương phi hẳn là nhớ thân nhân ở nhân gian, cho nên đặc biệt đem nó dâng.....”

Lời còn chưa nói xong, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bỗng nhiên ngắt lời,

“Ta đã biết, ta mệt mỏi! Thỉnh tướng quân đi ra ngoài đi!”

Kính ngạc, Tử long chỉ mặt kính hỏi,

“Kia..... Kia mặt kính?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng mặt vô biểu tình nói, “Nếu là tâm ý của tướng quân, liền lưu lại đi. Ta muốn ngủ! Tướng quân xin cứ tự nhiên.”

Dứt lời, kéo chăn, xoay người ngủ.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng quay lưng về phía nàng, nằm ở trên giường không nhúc nhích, Tử long nhíu mày, đứng lặng trong chốc lát, sau đó cũng đành phải xoay người rời đi.

Mặc dù bị Hoàng Phủ Thanh Cuồng đối đãi cực kỳ vô lễ, nhưng khi Tử long rời khỏi tấm cung Long vương, trên mặt lại không không có nửa điểm phẫn uất, ngược lại nổi lên vài phần thần sắc bội phục.

Có được sự coi trọng của Long vương, quả nhiên có vài phần bản lĩnh!

Tuy rằng động tâm, nhưng có thể làm vẻ mặt lãnh đạm như thế, nàng vì y dâng thủy ảnh bảo kính, y rõ ràng hưng phấn không thôi, lại cố ý giả bộ lãnh đạm, chính là dùng hành động nói với nàng: là người muốn đưa tới, ta chỉ miễn cưỡng nhận lấy.

Hoàn hảo, lần này người tới là nàng, nếu là Hồng long dễ xúc động, hoặc là Bạch long tự phụ, chắc chắn sẽ bị y làm tức chết!

Hiện tại, con người cuồng vọng giao hoạt kia, hẳn đã trèo từ trên giường xuống, một bên đắc ý cười nhạo nàng, một bên vuốt gương đi?

Y như Tử long đoán, chân trước của nàng vừa bước ra khỏi phòng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng liền lập tức từ trên giường nhảy dựng lên.

Bất quá, y không cười nhạo nàng.

Hiện tại, tất cả tâm tư của y đều đặt vào trong cổ kính trong tay.

Đầu ngón tay vuốt dọc theo hoa văn trên kính, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghĩ, chiếc kính này thực sự thần kỳ như lời Tử long sao? Giả sử thật sự..... Thấy được thì sẽ như thế nào?

Ngón tay nín lấy khung gương bầu chặt rồi lại thả lỏng, lúc sau lại bầu chặt, giằng co vài lần, y rốt cục đánh không lại nguyện vọng trong đáy lòng, hít một hơi thật sâu, đem kính xoay ngược lại.

Đồng tử đen nhánh chăm chú nhìn mặt kính không chớp mắt, tiếp theo, một giọt lại một giọt nước mưa rơi trên mặt kính, dẫn dắt một dòng ào ạt tuôn rơi.

Ngay tại quang ảnh nhộn nhạo đó, hình ảnh dần dần hiện lên.....

Đèn lồng đỏ thắm, rèm cửa tổ tươ, song hồng hỷ tự.

Trước hỷ đường là lão phụ phục trang đẹp đẽ, nha hoàn đang đỡ một nương tử mặc hỷ phục khăn đỏ trùm đầu quỳ xuống, trên mũ phượng là trâm hoa, trên châu rung động, mà quỳ bên cạnh nàng là chú rể, một thân nho nhã bất phàm.

Nhất dập đầu, nhị dập đầu, tam dập đầu.

Tiếng dập đầu vang lên không mấy xuôi tai, nghe không được bà mối vui mừng ngấm xương, lại nghe đến thanh âm côi lòng mình tan nát.

Vết đau dần dần mở rộng, từng mảnh từng mảnh, quá mức rõ ràng, cũng quá mức khó chịu, y mở miệng, dùng sức hô hấp, cũng không thể tỉnh táo lại, cả người đau đớn vô cùng.

Bỗng nhiên, hai cái cánh tay từ phía sau vươn ra, ôm y lại.

Không quay đầu lại, cũng không có kinh hoàng, con người Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn không rời hình ảnh vui sướng trong gương, run rẩy nói,

“Ta sớm biết hần sẽ cưới vợ, nhưng lại luôn mong hần không chừng sẽ..... Hần sẽ vì ta..... Thực buồn cười, đúng không?”

Buông, buông, nếu thật sự có thể dễ dàng buông, thế gian sẽ không sẽ có nhiều nam nữ si tình như vậy.

Biểu ca vẫn yêu quá lý trí, yêu quá thanh tỉnh, so với gã, y giống như một tên đại ngốc.

Ngu đại chấp nhất... Ngu đại chấp nhất.. Dùng sức vứt cái kính đi, nhìn nó đang lắc lư trên đệm chần mềm mại, nhìn ánh sáng phản chiếu trong gương thật chói mắt, giống như quang cảnh hỷ sự thật xinh đẹp, mà tình yêu của y lại xấu xí, buồn cười!

Y dùng ánh mắt trống rỗng trừng lên nhìn vào hư vô, không khí của Thủy tinh cung vốn lạnh lẽo nay lại càng trầm hơn.

“Đừng khóc.”

Phía sau, giọng nam trầm thấp không mang chút hờn giận, Hoàng Phủ Thanh Cuồng lúc này mới cảm thấy được trên mặt có cảm giác mát, muốn lấy tay lau đi, lại bị ngăn lại.

Một bàn tay ngăn chặn bàn tay y, tay còn lại đặt trên vai y, xoay mặt y lại.

Khuôn mặt Ngao Quảng vẫn nghiêm nghị như vậy, kéo ống tay áo, lau mặt giúp y, đầu ngón tay nâng niu dịu dàng, giống như đang lau một món bảo vật.

Nhìn Ngao Quảng ngốc nghếch dùng ống tay áo lau nước mắt cho mình, động tác cẩn thận cùng đầu ngón tay ấm áp, khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất thời ngây dại.

Mặt hần lạnh như băng, thanh âm của hần cứng nhắc, nhưng là, tay hần lại nóng ấm vô cùng.

Ngao Quảng..... Hần không giống mọi người, bên dưới vẻ lạnh lẽo vô tình chính là phần ôn nhu được cất giấu sâu thẳm.

Bộ dạng y run rẩy đã thu vào trong mắt Ngao Quảng, hàng mi lợi hại của hần nhú lại trầm mặc một lát sau, hần mở miệng nói,

“Nếu ngươi muốn, trong thiên địa sẽ không có loại người kia tồn tại.”

Trong thanh âm rõ ràng không mang theo hờn giận, loại sự tình này hần không nguyện ý dính vào, bất quá, vì Hoàng Phủ Thanh Cuồng, tạm thời có thể làm một lần.

Định thần lại, nhìn thấy cặp mắt lạnh như băng kia, rồi lại nhìn thấy ánh mắt ôn nhu vô hạn, quả tim trong lồng ngực bỗng chốc đập liên hồi.

Y không trả lời hắn, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn.

Mây rậm, ánh mắt lợi hại, sống mũi cân xứng, đôi môi quyến rũ, bộ dáng như tạc tượng. Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn biết Ngao Quảng rất anh tuấn, vẫn thấy rất bình thường, nhưng hiện tại, mặt y đã có chút đỏ lên.

Long vương tôn quý, cao ngạo, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn hết thấy vạn vật, Ngao Quảng như vậy lại nguyện ý vì y làm những chuyện bản thân khinh thường.

Một loại cảm động không nói nên lời đang nhộn nhạo trong lòng, bỗng nhiên, y nhận ra Ngao Quảng chính là con người hoàn mỹ trong giấc mơ của mình.....Khi y lạnh, vì y mà mang đến ấm áp; khi y khóc, vì y mà lau đi nước mắt.

Con người luôn có lúc yếu đuối, mà lồng ngực Ngao Quảng lại rắn chắc như vậy, khủy tay cũng cường tráng như vậy, ôn nhu của hắn cũng khiến người ta không muốn xa rời.

“Kính là người kêu Tử long đem tới, phải không?” Ở trong Thủy tinh cung, chỉ có Ngao Quảng là biết suy nghĩ của y, quan tâm đến tâm tư của y.

Ngao Quảng không có phủ nhận, nhìn y, thản nhiên nói,

“Là một kính tốt.”

Nhìn hắn, tâm tình Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi nhộn nhạo, yên lặng tiến sát vào trong ngực hắn, hạ thấp gương mặt nhẹ nhàng cọ xát vào lớp vải áo đen huyền.

Nếu nói là, lúc trước ở bên cạnh Ngao Quảng là vì trả thù Phong Phi Dương, ở trong vườn đào cùng Ngao Quảng rồi đi là bởi vì không có lựa chọn nào khác, hiện tại, vùi mình vào lòng Ngao Quảng, chính là y cam tâm tình nguyện.

“Mệt mỗi sao?” Ngao Quảng nhẹ nhàng vỗ lưng y, “Nếu mệt mỗi thì nhắm mắt ngủ đi.”

Hạ mi mắt, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cảm thấy nằm trong lòng ngực Ngao Quảng, giống như được đại dương mệnh mông bao quanh, mà bàn tay Ngao Quảng vỗ về lưng y chính là ngọn sóng vỗ bờ.

Với sự ôn nhu chăm sóc mà y dần dần chìm vào giấc ngủ, trong mộng, tất cả đều là ôn hòa bình tĩnh, im lặng như nước.

Trong mộng, hết thấy đều hiện ra.

Mẫu thân ôn nhu uy y ăn điểm tâm, phụ thân công y hái đào,biểu ca an ủi y, ôm y, mọi người, mọi sự giống như cười ngửa xem hoa, giấy lát lướt qua, cuối cùng, chỉ còn lại mình y.

Cô đơn tịch mịch ngồi dưới cây đào khô héo, cho đến khi một đôi tay xuất hiện, đưa y vào một vòng tay ấm áp.

Hoa đào rốt cục lại nở rộ, mà trong mộng, y cũng lộ ra lúm đồng tiền như hoa.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không biết mình ngủ bao lâu, chỉ biết là khi y mở mắt, Ngao Quảng vẫn ôm y, dùng đôi mắt đen lầy ôn nhu nhìn y.

Nhìn Ngao Quảng một hồi lâu, Hoàng Phủ Thanh Cuồng đột nhiên hỏi:

“Long vương có thể có bao nhiêu Vương phi?”

“Long vương phi chỉ có một.”

“Vậy còn thứ phi? Thê thiếp?” Không hài lòng đáp án của Ngao Quảng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất quyết phải hỏi rõ ràng.

“Long cùng nhân loại không giống nhau, chúng ta chung thủy với bạn đời,đa số chỉ có một bạn đời duy nhất.” Chỉ có nhân loại mới thích nay Tần mai Sở, Long sẽ không.

“Ngô..... Vậy ngươi là thuộc đa số? Hay là thiểu số?” Điểm ấy rất trọng yếu, nhất định phải hỏi rõ ràng.

Nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, khiến Ngao Quảng hơi cảm thấy bị vũ nhục, khuôn mặt tuần tú chụp lên một tầng băng giá.

Nhìn thấy sắc mặt của hấn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng im lặng, không nói nữa.

Không khí trầm mặc tràn ngập bốn phía, thật lâu sau, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cắn cắn môi,

“Ngươi..... Sẽ đối tốt với ta sao?”

Sắc mặt y trầm xuống, Ngao Quảng tài trí vừa nhìn đã đoán được hơn phân nửa tâm tư của y, đáp,

“Đương nhiên.”

Quả nhiên mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng bắt đầu đỏ lên, hiếm khi lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, nhẹ giọng hỏi lại,

“Sẽ thật tốt chứ?”

Hơi nhếch khóe môi, khuôn mặt vốn lạnh lùng của Ngao Quảng cũng lộ ra vẻ nhu tình, thản nhiên nói,

“Người muốn có bao nhiêu tốt, sẽ cho người hơn như vậy.”

Đôi mắt mị nhân liếc sang, vươn cánh tay, cầm lấy bảo kính đặt trên giường, vuốt mặt kính bóng loáng, trong đáy mắt hiện lên muôn vàn cảm xúc, Hoàng Phủ Thanh Cuồng tùy tiện ném, mặt kính đáp xuống sàn nhà thủy tinh, vỡ tan thành trăm mảnh.

Thu tay lại, vẻ ngượng ngùng trên mặt đã không còn thấy, đôi mắt nhìn Ngao Quảng, vui vẻ nói.

“Ta đã không cần nó nữa.”

Tùy ý gật gật đầu, Ngao Quảng không quan tâm đến “thủy ảnh bảo kính” kia, trong mắt hấn quan trọng là ... Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Giơ hai tay lên, ôm lấy cổ Ngao Quảng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng biểu lộ thần sắc mị nhân, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chậm rãi đem môi dăng lên.

Hưởng ứng y chính là đôi môi cực nóng của Ngao Quảng, là hơi thở lạnh lẽo mà ôn nhu.

Trên mặt đất, mảnh vỡ của bảo kính đem hết thủy chiếu rọi như thực như ảo.

Quang ảnh lần lượt thay đổi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhắm hai mắt nhưng lòng rất thanh tĩnh, rộng mở sáng suốt, y biết lần này y đã có thể buông tay.

Đây là kết cuộc của một đoạn tình cảm lưu luyến, cũng bắt đầu của một đoạn tình cảm lưu luyến khác.

Trong thiên hạ ai là xui xẻo nhất?

Trước kia không biết, bất quá, Tiểu Tả cảm thấy hiện giờ mình chính là kẻ đó.

Vốn sau khi thiếu gia đi theo “yêu quái Ngao Quảng” biến mất, biểu thiếu gia phân phát cho hạ nhân trong phủ Hầu gia, mỗi người một tờ ngân phiếu năm nghìn hai.

Năm nghìn hai! Năm nghìn hai trăm lượng bạc chính là một số tiền lớn!

Nó cùng Tiểu Hữu lập tức lau đi nước mắt nơi khóe mắt, hoan hỉ vui mừng cầm ngân phiếu, bày kế hoạch mua áo đẹp, hồi hương, mua nhà, tốt nhất còn cưới vợ nữa.

Khi đó nó đã nghĩ: *Thiếu gia nha thiếu gia! Người đi bình an a! Tiểu Tả về sau nhất định lập cái trường sinh vị cho người, mỗi ngày cầu phúc cho người!*

Ngay tại lúc hai người bọn nó dùng giấy dầu cùng khăn tay nhỏ đem ngân phiếu bọc một tầng lại một tầng nữa, sau đó bỏ vào bên trong áo, xách tay nải bước ra khỏi Hầu phủ, bỗng nhiên, “rầm rầm” một trận mưa to trút xuống, tiếp theo, gió to nổi lên, một tướng quân mặc kim giáp đỏ đậm đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn nó.

Bộ dáng của hắn tuần tú, chính là sắc mặt có điểm khó coi, trừng mắt đánh giá cao thấp bọn nó một phen, sau đó hỏi.

“Tiểu Tả, Tiểu Hữu?”

Tiểu Tả tự hỏi trong cuộc đời đã làm chuyện gì ngốc ngếch, chính là lúc đó không để ý Tiểu Hữu kéo mạnh ống tay áo hắn, đã ngậy ngốc mà gật đầu.

Kết quả.....

Lại là một trận cuồng phong gào thét, một trận cuồng phong đại hồng thủy cuốn lấy cả hai, sau khi xoay tròn đến choáng váng đầu óc, mở mắt ra đã đến Thủy tinh cung.

Thiếu gia một thời gian không gặp có vẻ rảnh rỗi mập mạp hơn, đang hớn hỏ nhảy nhót, nhìn Tiểu Hữu đang ngồi bên cạnh, nó ngơ ngác đưa tay vào trong áo, lấy ra gói tiền, mở ra từng lớp giấy dầu, lộ ra tờ ngân phiếu đã ướt sũng, vì bất hạnh của bản thân mà thương tâm.

Đất vườn của nó, nhà lớn của nó, tân nương tử của nó a!

Khóc.....

“Tiểu Tả, đừng ngăn người nhìn tấm ngân phiếu kia nữa, mau đem canh sâm cho thiếu gia đi! Sắp lạnh rồi!” Nhìn Tiểu Tả lần thứ một ngàn nhìn vào tấm ngân phiếu trăm tư suy nghĩ, Tiểu Hữu một tay cầm thực hạp thủy tinh, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nó.

“Tiểu Hữu a Tiểu Hữu, ta rất đau khổ.....” Tiểu Tả nhìn ngân phiếu trên tay, sàu mi khổ kiếm.

Ở Thủy tinh cung, không có chợ búa, không có tiền trang, số tiền lớn nhất trong cuộc đời nó từ ngân phiếu năm nghìn hai cứ như vậy biến thành tờ giấy vụn.

Có thể lại hầu hạ thiếu gia kỳ thật là niềm hạnh phúc của nó, chính là..... Ồ..... Ngân phiếu của nó a! Năm nghìn hai của nó a!

“Hư!” Tiểu Hữu vội vàng lấy tay làm điệu bộ nên im lặng “Nhẹ giọng thôi, cẩn thận bị thiếu gia phát hiện người nhận ngân phiếu của thiếu gia nhất định sẽ nóng giận đó, tới lúc đó ta xem người sẽ ra sao a? Người có biết, thiếu gia hiện tại thân thể không tầm thường nga, chọc tức y, coi chừng Long vương sẽ bắt người trúng nước sôi a.”

Tưởng tượng đến tình cảnh kia, cả người Tiểu Tả nhất thời lạnh run một cái, cuống quýt đem ngân phiếu cất đi, nâng lên người đặt bát thủy tinh lên mâm, bước nhanh về phía tấm cung Long vương.

Đi qua hành lang dài, chỉ nghe một thanh âm quen thuộc từ trong tấm cung truyền ra, “Sang trái một chút, không! Không! Vẫn là cao một chút, từ từ.....Để ta xem lại a.”

Giọng nam êm tai ra lệnh, người tự xưng là đệ nhất mãnh tướng của Long cung — Hồng long, cứng ngắc giữ nguyên động tác giờ hai tay cầm bức tranh phong thủy áp vào tường, động cũng không dám động một chút.

Treo một bức họa, từ bên phải tường, đến bên trái tường, không cho hấn dùng pháp thuật! Hoàng Phủ Thanh Cuồng cái này không hài lòng, cái kia cũng không vừa lòng!

Hồng long sớm bị y chọc tức đến tròng lớn hai mắt, căm tức không thôi, chỉ bất hạnh thân phận của hấn, không dám chống đối.

Nhìn hấn mặt mày đỏ hung, khỏe môi Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhẹ nhàng giương lên, cười nói,

“Ta cuối cùng lại cảm thấy bức tranh này để ở đây có chút không xứng, phiền toái Hồng Long Tướng quân giúp ta đi một chuyến, đến nhà của ta lấy một bức họa khác đến đây đi.”

Không phải chứ!

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Hồng long Tướng quân nhất thời giận dữ đến đỏ hồng lên, miễn cưỡng kéo miệng cười một cái, nói,

“Kỳ thật bức tranh này nhìn lại cũng khá tốt, cứ như vậy treo lên là được rồi!” Tìm bức tranh mới, lúc sau treo lên, lại không biết phải lãng phí thêm bao nhiêu thời gian.

Hơn nữa, lần trước khi đến nhà y lấy vài món, năm mươi bộ khoái đột nhiên xuất hiện bao vây hần, hần đường đường là quân tiên phong của Long vương, thế nhưng lại trở thành đạo tặc, bắt đắc dĩ phải dùng pháp thuật mới có thể thoát thân.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không thềm nghe, quay đầu hướng đến Ngao Quảng đang ngồi bên cạnh hỏi,

“Treo bức “Tây hồ mưa bụi”, được không?”

“Ân.”

Ngao Quảng không chút để ý gạt đầu, cúi đầu thưởng thức đầu ngón tay trắng thuần của y, hoàn toàn nhìn không thấy vì sự phụ họa của hần, tướng quân của hần đã lộ ra thần sắc uể oải.

“Vây phiên tướng quân, bức tranh treo ở bức tường bên phải trong thư phòng của ta, nằm thứ ba từ ngoài đếm vào, thứ năm từ trên đếm xuống, thứ tám từ dưới đếm lên.”

Nhướn mày, hếch mặt lên với Hồng long, thần sắc cuồng vọng trên mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng thiếu chút nữa khiến hần tức chết.

Hồng long cảm giận dậm chân bước ra ngoài, Tiểu Tả đứng ở ngoài cửa cuống quýt tránh né, nhìn hần với ánh mắt đầy đồng tình.

Nhìn theo thân ảnh của hần đi xa, Tiểu Tả thì thào tự nói,

“Thật đáng thương, cũng không biết thiếu gia vì cái gì luôn muốn chọc tức hần?”

Tiểu Hữu mở to hai mắt, vẻ mặt đầy kỳ quái hỏi, “Người không biết sao?”

Nghĩ nghĩ, Tiểu Tả vẫn như cũ lắc đầu.

Tiểu Hữu cười cười, thần thần bí bí ghé sát vào tai nó, “Người không biết là hần cùng tiểu vương gia Trữ vương phủ có vẻ ngoài giống nhau sao?”

“Nói tới..... Thật sự là có điểm giống.” Tiểu Tả lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu vương gia của trữ vương phủ từ nhỏ đã đấu khẩu với thiếu gia, thiếu gia lần nào cũng không làm gì được hần, khó gặp được một ai giống hần đến vậy, dĩ nhiên phải chọc ghẹo một phen.

Hồng Long Tướng quân đáng thương a! Ở trong lòng Tiểu Tả vì hần thương tâm một chút, âm thầm đem

ngai vàng “Đệ nhất thiên hạ bất hạnh” của mình tặng cho hắn, thật cẩn thận cầm khay và mâm đi vào tắm cung.

Chịu không nổi một tắm cung rộng tuếch, vốn chỉ có giường thủy tinh, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bây giờ đã bày biện rất nhiều thư họa, đem người hầu của Hầu phủ vào.

Đồ vật trong Hầu phủ một cái lại một cái biến mất, khiến Phong Phi Dương nghĩ có kẻ trộm quấy phá, gọi toàn bộ nha sai đến truy bắt kẻ trộm, đây chỉ là chuyện ngoài lề thôi....

Quỳ gối trước bàn dâng lên bát canh sâm, Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu vô luận là đặt đĩa xuống hay múc canh cũng không dám phát ra nửa điểm tiếng động.

Tiếp theo, Tiểu Tả ngẩng đầu nơm nớp lo sợ nói,

“Thiếu gia, canh sâm cùng đồ ăn đã làm xong rồi.” Thời điểm nói chuyện, nó ngay cả một cái liếc mắt cũng không dám nhìn về phía Ngao Quảng, nó vốn phi thường sợ Ngao Quảng, từ lúc biết hắn là Đông hải long vương thì càng thêm sợ hãi.

Rõ ràng là sợ hãi, Ngao Quảng cũng không để ý, đây hẳn là phản ứng bình thường của người nhân gian khi đối mặt với “thần” đi.

Song song với ý nghĩ lãnh khốc, ánh mắt hắn nhìn người bên cạnh lại vô cùng nhu tình.

“Đang suy nghĩ chuyện gì?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng tò mò mà chớp chớp hàng lông mi nồng đậm, lắc lắc tay hắn.

Ngao Quảng lắc đầu, múc muỗng canh đưa đến bên môi y.

“Không cần, đắng muốn chết.” Mùi vị nhân sâm nồng đậm xông vào mũi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng không muốn uống, đầu lập tức ngã ra sau né tránh.

“Đối với thân thể rất tốt.” Đem bát để gần lại một chút, Ngao Quảng cũng không nhượng bộ.

Thân thể của người thường yếu ớt, cần phải điều dưỡng nhiều hơn nữa.

“Ta sợ đắng.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng bắt đắc dĩ quệt môi, vẻ mặt ngây thơ, không biết bắt đầu từ lúc nào, y càng ngày càng thích hướng Ngao Quảng làm nũng.

“Ta uy người.” Ngao Quảng cầm lấy thìa, gần đây, hầu hạ Hoàng Phủ Thanh Cuồng trở thành chuyện hắn thường hay làm.

Nắm cánh tay trái rắn chắc của hắn, lưỡng lự trong chốc lát, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng mở môi ra, nhìn đến trong đó hàm răng tuyết trắng, còn có một đôi mắt mị nhân cùng mi tâm đang nhú lại, Ngao Quảng cảm thấy mình chính là đang đút cho một con mèo nhỏ đáng yêu ăn.

“Uhm, đường như.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng suy nghĩ, nghĩ nghĩ, nói tiếp, “Đường như có chút ngọt.”

“Canh ngọt sao?” Ngao Quảng lắc đầu. Hắn tuy là Long, cũng không phải không biết mùi vị đồ ăn nhân gian.

“Thật sự! Người thử một hơi thì biết.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng mở to mắt, đoạt lấy thìa trên tay hắn, múc một ít canh, đưa đến bên môi hắn.

Uống xong, Ngao Quảng đang muốn thành thật nói ra cảm giác của bản thân, bất quá, nhìn đến ánh mắt nháy liên hồi của Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhìn hắn, hắn bỗng thay đổi chủ ý.

“Đích xác có điểm ngọt.” Ngày qua ngày, không chỉ Hoàng Phủ Thanh Cuồng học làm nũng với hắn, hắn cũng học nói dối theo.

Đây gọi là lời ngon tiếng ngọt .

Quả nhiên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nở nụ cười sáng lạn, nụ cười khiến hoa bách hợp phải thua sắc, trắng sáng cũng phải e thẹn.

Hai người cướp thìa, người tới ta đi đút nhau ăn.

Ở bên cạnh hầu hạ, Tiểu Tả chịu không nổi đảo mắt xem thường, Tiểu Hữu thẹn thùng cúi thấp đầu, tránh ở phía sau nó, nhỏ giọng nói.

“Ta xem thiếu gia đường như thật sự có một chút yêu hắn.” Thiếu gia trời sanh tính cuồng vọng tùy hứng, ngày xưa chỉ có ở trước mặt biểu thiếu gia mới có thể lộ ra bộ dáng ngây thơ này, hiện tại..... xem như đây một khởi đầu tốt.

“Thiếu gia yêu hay không không lo, trọng yếu là hắn yêu thiếu gia của chúng ta.” Hừ! canh ngọt sao??

“Người đoán trước kia Long vương có nữ nhân khác hay không?”

“..... Tồi trọng yếu là sau này không có.”

Hai đứa cố gắng đè thấp âm thanh nói hươu nói vượn, bỗng nhiên một cung nữ đi vào,

“Bẩm vương, hỷ phục đại hôn đã làm xong, Chúc nữ đang cầu kiến bên ngoài.”

10. Chương 9

Không phải đợi lâu, Chúc Nữ thướt tha kiều mị đi tới, theo sau là một đám cung nữ.

Trên người nàng mặc một kiện áo lụa hoa lệ, chất vải sáng rực, tựa như phủ một bầu trời sao trên người, khuôn mặt xinh đẹp được cây trâm hoa bằng bạc chiếu rọi, càng lộ thêm đáng vẻ cao quý.

Cánh môi mềm mại nhẹ nhàng cong lên, cười rạng rỡ quỳ gối trước mặt Ngao Quảng.

“Tham kiến Đông hải long vương.”

Thanh âm của nàng cũng vô cùng êm tai, êm tai giống như tiếng chim, tuy rằng đã là lần thứ hai gặp mặt, tuy rằng Hoàng Phủ Thanh Cuồng không thích nữ nhân, nhưng cũng phải nhìn đến ngần người.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng.”

Người gọi y chính là Ngao Quảng, y ngửa đầu, đối mặt với đôi mắt lạnh như băng.

Trong mắt mang theo tia hờn giận_ vì sự xuất thần của y.

Trước mặt là một thiên tiên xinh đẹp, nhưng thần sắc Ngao Quảng không thay đổi chút nào, ngay cả khóe mắt cũng không liếc một cái, từ đầu tới cuối, hắn chỉ nhìn duy nhất Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng hơi đỏ mặt, y cảm thấy ngượng ngùng, cũng cảm thấy vạn phần đắc ý đối với ai hắn cũng lãnh đạm vô tình, sự ôn nhu này chỉ có y được sở hữu mà thôi.

Người yêu là độc nhất vô nhị, y thích cảm giác này.

“Quảng vương, đây là hỷ phục ngài yêu cầu.”

Chúc Nữ vỗ vỗ tay, cung nữ phía sau dâng lên khay đựng y phục.

Ngao Quảng không có phản ứng, vẫn cứ cầm muỗng uy Hoàng Phủ Thanh Cuồng uống canh cho xong.

Cảm thấy cung nữ kia hơi tội nghiệp, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghĩ nghĩ, tùy tiện cầm lấy hỷ phục màu đen trong khay ra xem.

Màu đen tinh khiết, chất vải mềm mượt được thêu bằng chỉ tơ vàng thành hình ngũ trảo kim long, thêu trông rất sống động, mở vạt áo ra, bên trong là hỷ tự đỏ, hơn nữa trên hỷ phục không phát hiện dấu vết khâu vá. Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi lấy làm thán phục.

“Ngoài ra, còn có hỷ phục của Vương phi.”

Chức nữ lại vỗ tay một cái, cung nữ cũng đứng dậy, lần này nàng thông minh, không có chờ Ngao Quảng phản ứng, mà là cầm lấy hỷ phục, mở ra cho mọi người xem.

Một mảnh châu quang thoáng chói sáng lên.

“Ohh! Rất đẹp.” Tiểu Tả, Tiểu Hữu đứng bên cạnh nhòm ngó không nhịn được phải cảm thán.

Khăn trùm đầu đỏ thắm dùng chỉ kim tuyến đính đầy trên châu, khảm thành các loại linh thú, tay áo và váy cũng được đính các chuỗi trên châu, kêu ” đing đing” rất êm tai.

Cung nữ nâng lên một chiếc mào, đính châu báu kim khí, khiến người nhìn không thể dứt mắt ra được.

Không chỉ có Tiểu Tả, Tiểu Hữu, mà cả đám cung nữ hầu hạ đều trầm trồ khen ngợi, không ai thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng trừng mắt nhìn bộ y phục kia, sắc mặt xanh mét.

Chỉ có Ngao Quảng tùy tiện liếc mắt xem một cái, rồi thốt ra một câu: “Không được”

Tất cả mọi người ngạc nhiên, Chức nữ nhú đôi mi thanh tú, cúi thấp đầu nói, “Xin hỏi Hạo vương cảm thấy được có chỗ nào không tốt? Ta lập tức sửa.”

Ngao Quảng dùng thanh âm gió lạnh đáp, “Cái gì cũng không tốt.”

Thái độ làm khó này khiến Chức nữ sắc mặt trắng bệch.

Nàng là thợ dệt xuất sắc nhất cung đình, cũng cũng là thợ may tốt nhất, mỗi một đường kim từ tay nàng đều là cực phẩm.

Đặc biệt hỷ phục này là làm vì Long vương, là tuyển chọn trong hàng ngàn bộ, ai thấy cũng khen, Đông hải long vương rốt cuộc là xoi mói, hay là muốn làm khó?

Tuy rằng lòng tràn đầy khó chịu, bất quá, vừa nhìn thấy cặp mắt lạnh như mũi tên băng của Ngao Quảng, Chức nữ cũng không dám xuất ngôn đối nghịch, chỉ cắn cắn môi, không tình nguyện nói, “Thỉnh Quảng vương chỉ giáo.”

“Vương phi của ta không phải nữ nhân.” Ngao Quảng mắt lạnh chăm chú nhìn khăn trùm đầu trên tay nữ quan nọ, dù đẹp cũng không thể dùng.

“Nhưng là, Vương phi nếu không đội mũ phượng mang khăn trùm đầu.....”

“Không thích hợp chính là không thích hợp, Long vương phi cũng không nhất định phải đội mũ phượng mang khăn trùm đầu.” Ngao Quảng đánh gãy lời của nàng, “Trở về, làm lại.”

Hắn rất ít khi đối với thứ mình không hài lòng mà nói nhiều như vậy, sau khi nói xong chính mình cũng cảm thấy được có điểm không kiên nhẫn, liền giơ tay, đem các nàng đuổi khỏi tẩm cung.

Quay đầu lại, đã thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng mở to mắt, ngơ ngác nhìn hắn.

Ngao Quảng vỗ nhẹ lên má y, Hoàng Phủ Thanh Cuồng lập tức bừng tỉnh, gương mặt xuất hiện một rặng mây đỏ.

“Quảng..... Người đối với ta thật tốt.”

Đôi mắt phượng cong lên, cánh môi đỏ mọng hơi mở phun ra một hơi thở dài__ là một tiếng thở dài hạnh phúc.

Hạnh phúc không giống liệt hỏa hừng hực, cũng không giống như tạt phong mãnh liệt, lại giống nước, chậm rãi tinh tế chảy vào tâm hồ [*ý là tâm giống như hồ, nước chảy vào từ từ đầy hồ a~*]......

Không lâu sau, hỷ phục mới được đưa vào cung, cho lui chúng cung nữ dư thừa, Hoàng Phủ Thanh Cuồng được Tiểu Tả, Tiểu Hữu hầu hạ thử hỷ phục.

Không phải là váy của nữ tử, hỷ phục mới là một cái trường bào tay áo đỏ thẫm, dùng chín trăm chín mươi chín viên ngọc khảm thành một hình giao long, bên hông là huyết long ngọc bội, áo khoác thêu hỷ tự kim sa, trên chân mang một đôi giày hồng đầu lục hợp, trên cổ đeo chuỗi ngọc hoàng kim, đầu buộc cao, cài bàn long điểm thúy kim quan.

“Đẹp lắm đó, thiếu gia!”

Thân thể đứng trước gương khẽ vặn vẹo, nhìn chính mình, trên mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng không có lấy một nét vui mừng.

Ngao Quảng vốn ngồi ở một bên cũng đi qua, dặt tay y, thản nhiên hỏi, “Vì sao không thích?”

“Khó coi chết đi được!” Hoàng Phủ Thanh Cuồng trừng mắt với hình ảnh trong gương, “Như vậy thật xấu,

ta không muốn cho người khác thấy!”

Bởi vì mang thai, thân thể y rõ ràng tròn trịa hơn, bên trong trường bào đã có thể thấy cái bụng nhô ra.

Nhìn chăm chú vào gương, Ngao Quảng nói, “Không xấu.”

Đây không phải là nói dối, Hoàng Phủ Thanh Cuồng phục sức, trên đầu buộc kim quan, vài sợi tóc rũ xuống trán, đôi mắt mị hoặc cùng hàm răng đang cắn chặt môi, khuôn mặt nhẵn nhụi kia tuyệt không làm người ta cảm thấy khó coi, ngược lại càng thêm khả ái.

“Nói hươu nói vượn!” Hoàng Phủ Thanh Cuồng trừng mắt nhìn Ngao Quảng, “Bụng đều đã to lên, như thế nào mà không xấu?”

Chân tay béo múp cùng với cái bụng hơi lớn, thoát nhìn quả thực giống một con ếch bụng bự!

Vươn tay xoa nhẹ bụng y, trong mắt Ngao Quảng tràn đầy vui sướng.

“Đây là đứa nhỏ của chúng ta.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng cúi đầu, nhìn cái bụng lộ ra, bỗng nhiên lắc đầu nói, “Là đứa nhỏ của người!”

Sự tồn tại của “nó”, không có sự đồng ý của y, cho đến giờ khắc này, y thậm chí không biết trong bụng mình là cái gì, là người? Hay là long? Hay là một quả trứng? Hay là một miếng thịt?

Nghe vậy, Ngao Quảng trầm mặt, lạnh lùng lặp lại một lần, “Là đứa nhỏ của chúng ta!”

“Tùy người.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng bĩu bĩu môi, đẩy hấn ra, đi sang bên cạnh ngồi.

Nhìn y ngồi trên ghế cầm điểm tâm nhấm nháp, Ngao Quảng trầm mặc, thật lâu sau, mới đi qua, ngồi ở phía sau ôm y.

“Người không an lòng, vì cái gì?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng mím môi, giữ yên lặng, dùng sức đẩy hấn ra, nhưng thủy chung bị ôm thật chặt, mặt y trầm xuống.

Nhẹ nhàng vỗ về người trong lòng, Ngao Quảng đưa môi kề sát tai y, nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Hàm răng cắn môi tự giác thả lỏng, sắc mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng khẽ biến đổi, rốt cuộc nhin không được phải nở nụ cười, mắng, “Bại hoại!”

Môi đỏ mọng cong lên, lúm đồng tiền như hoa, làm khắp nơi đều sáng lạn.

Cảnh tượng kiều mị phong tình, khiến Ngao Quảng nhìn đến ngây người, đôi mắt sáng không hề chớp động nhìn y. Hoàng Phủ Thanh Cuồng thấy hấn kinh ngạc nhìn mình lom lom như vậy, không biết làm sao, cũng đỏ bừng gương mặt.

Cả hai cùng nhau ngẩn người. Cùng lúc đó, Bạch long tiến vào, thỉnh Ngao Quảng ra ngoài diện nghị sự.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cảm điểm tâm tiếp tục ăn.

Y nằm trên ghế, lấy trứ thư, lật vài tờ, lại cảm thấy phiền muộn, nghĩ nghĩ, liền hỏi Tiểu Hữu.

“Ở đây đã cảm thấy quen chưa?”

“Quen rồi ạ. Mọi người trong này đều đối xử với ta rất tốt.” Tiểu Hữu cười đáp lời.

“Àn.”

Nhìn y vẻ mặt thờ ơ, Tiểu Hữu bạo gan hỏi, “Thiếu gia cảm thấy buồn sao?”

Mấy ngày qua, nó thấy tính tình thiếu gia thâm trầm, thật bất thường.

“Ở tại chỗ này và ở nhà cũng không có gì khác biệt.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng lắc đầu, ngày xưa ở trong nhà, y cũng không ra khỏi cửa, từ sau chuyện của y và Phong Phi Dương, cũng không có bằng hữu tới cửa.

Chần chờ một lát, Tiểu Hữu hỏi lại, “Kia..... Thiếu gia chính là sợ ở hỷ tiệc sẽ bị giễu cợt?”

“Sợ? Sợ cái gì?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng lắc đầu, cười hỏi lại.

Kỳ thật Tiểu Hữu cũng biết, tính cách Hoàng Phủ Thanh Cuồng cuồng vọng, sẽ không dễ dàng sợ hãi, chỉ cần nhìn y đứng trước vẻ băng hàn lạnh lùng của Long vương mà vẫn thư thái nói cười, thì sẽ hiểu.

Đoán trong chốc lát, nó lại hỏi, “Chẳng lẽ thiếu gia còn nhớ biểu thiếu gia sao?”

Nhắn mày, trong lòng Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng có nghĩ đến điều này, y lắc đầu, “Không, không phải.”

Hơn mười năm cảm tình, muốn nói hoàn toàn không nhớ, đương nhiên là giả.

Bất quá, trong lòng y chỉ đơn thuần là tình cảm nhớ nhung người thân, không phải tình yêu.

Từ khi nhìn thấy trong bảo kính, Phong Phi Dương cùng tân nương bá thiên địa, y đã đem tình yêu cùng gã chặt đứt rồi.

“Vậy là bởi vì trong bụng.....” Tiểu Hữu do dự một hồi, thật vất vả mới nghĩ ra một từ thích hợp, “Tiểu thiếu gia?”

Tay đặt lên cái bụng đang nhô ra, Hoàng Phủ Thanh Cuồng mặt trắng như tờ giấy.

Mang thai là chuyện của nữ nhi, y chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phát sinh trên người mình. Hơn nữa, mang thai mới đôi ngày, bụng như thế nào đã to ra như vậy?

Trong bụng là một loại sinh vật không biết rõ, y cảm thấy bất an, nhiều ít cũng có chút chán ghét, nhưng mà, đã là sự thật, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Dù sao cũng là dùng tinh nguyên dương khí của hai người ngưng tụ thành, chỉ hy vọng nó sau khi ra đời bộ dạng đáng yêu một chút, khiến cho người ta vui vẻ, đừng uống phí y một phen lao khổ.

Y điều này cũng nói không phải, kia cũng nói không đúng, Tiểu Hữu cũng mờ mịt theo, chỉ có thể nói, “Thứ cho Tiểu Hữu ngu dốt, không biết thiếu gia rốt cuộc ở phiên nào cái gì?”

Trả lời câu hỏi của nó, Hoàng Phủ Thanh Cuồng mở miệng, rồi mím môi, lại mở miệng, rồi lại mím môi, rốt cuộc cái gì cũng không nói được.

Đôi mắt nhìn vào xa xăm, thất thần.

Y phiền não, bất an, là bởi vì Ngao Quảng.

Ngao Quảng hiện tại tuy rằng đối với y rất tốt, bất quá, ai biết mười năm sau, hai mươi năm sau, hẳn có thay đổi không?

Yêu là vô định, là phù phiếm, năm ấy mười bốn tuổi y yêu biểu ca của mình, sau này sự thật chứng minh, tình yêu của y là sai lầm.

Ai mà biết được, y có sai lầm lần nữa hay không?

Hơn nữa..... Đối với Ngao Quảng, y đích xác là tâm đã động, Ngao Quảng rất hoàn mỹ, hần anh tuấn, thông minh, cẩn thận, ôn nhu, chung thủy, không nhiều lời, tài giỏi không ai bì kịp, điều quan trọng nhất, Ngao Quảng đối với y tâm tình như biển.

Có đối tượng như vậy cả đời bên người thì sống kiếp này cũng không uổng, chỉ là.... Hoàng Phủ Thanh Cuồng để tay lên ngực tự hỏi, bọn họ chỉ quen biết mới mấy tháng, y có yêu Ngao Quảng sâu đậm đến nỗi có thể hy sinh không?

Y không biết!

Nhân sinh thất thập cổ lai hy, làm người, yêu lầm người, phải nhẫn nại chờ đợi, cũng chỉ ba, bốn mươi năm là cùng.

Nhưng là, Ngao Quảng từng nói, long, là vạn thọ.

Hỉ yến qua đi, y sẽ là một thành viên của long tộc, là bạn đời của long vương, nếu y đến lúc đó mới phát giác chính mình chọn sai, kia..... Sau trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm, làm sao vượt qua? Y thật không dám tưởng tượng.

Chăm chú nhìn ngọc minh châu treo trên cao, hỗn loạn bất an quần quanh trong lòng, đôi mắt phượng cũng trở nên mờ mịt.

Ngân quang bình kính, bích ảnh phù dung, nơi này vốn tịch mịch nay đã tràn đầy tiếng nói cười, hỷ yến ngày một đến gần, càng náo nhiệt hẳn.

Cung nữ phấn son kiều mị thường xuyên ra vào, san hô trên châu, chim trả bạch ngọc, chất cao như núi.

Ngay cả trong tầm cung long vương cũng không ngoại lệ, Hoàng Phủ Thanh Cuồng phát hiện, người hầu hạ trong tầm cung so với bình thường đã tăng lên gần như gấp đôi.

Cầm trần phát, lư hương, khăn tay..... Cách năm bước chân lại có một người, thẳng tắp đứng bên tường.

Y mặc dù xuất thân quyền quý, nhưng nhiều người hầu như vậy vẫn chưa từng thấy qua, không khỏi cảm thấy hứng thú.

Bởi vì phải an bài hỷ tiệc, Ngao Quảng chắc đã đến chính điện từ sớm, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghĩ nghĩ, gọi Tử long đến.

Khi Tử long bước vào, thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng mặc trung y màu xanh lá mạ, tóc dài buông xõa, biếng nhác tựa vào đầu giường.

Nàng bước tới, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không để ý, chỉ gầy gầy ngón tay nghịch viên dạ mình châu ở đầu giường, một hồi lâu sau, mới nge y hỏi:

“Vì sao phải sắp xếp nhiều người như vậy ở đây?”

“Tắm cung trung vốn nên đưa vào nhiều cung nữ như vậy, chính là, Vương ngày thường rất ít quay về tắm cung nghỉ ngơi, dạo này lại thường xuyên về, ba mươi ngày sau chính là hỉ yến, nên không thể qua loa, ta liền sai nhiều người đến, Vương phi không thích sao?”

“Tùy tiện hỏi mà thôi.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng thờ ơ gạt đầu, tiếp tục cúi đầu xuống.

Lúc cuối đầu, khóe mắt hơi hơi liếc sang, thấy Tử long hơi nhăn mày.

“Tướng quân có việc gì?”

“A! Không, chính là có một việc.....” Tử long cúi người, thấp giọng nói bên tai y, “Vương phi, đứng ở xa nhất có một cung nữ tóc hồng cầm phất trần, nàng vốn là Đại công chúa của Bắc uyên hà long vương, kẻ này bởi vì mang trọng tội mà bị Long vương tự tay diệt trừ, liên lụy khiến nàng cũng bị bắt vào đây làm cung nữ, chỉ sợ nàng sinh lòng thù hận, không biết kẻ nào ngu ngốc? Sao có thể lấy đem nàng phái đến tắm cung này?”

“Nga?” Hoàng Phủ Thanh Cuồng hứng thú chớp chớp mắt, liếc một cái, quả nhiên thấy một cô gái tóc hồng đứng ở một góc xa xa, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, tóc buộc cao sau đầu, khí chất xinh đẹp.

“Nàng là con của tội phạm” Nhìn qua không giống.

Tưởng rằng y không hài lòng, Tử long lập tức nói, “Mặt tướng lập tức đem nàng điều đi chỗ khác.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn như cũ tò mò nhìn cô gái cao thấp đánh giá, cô gái tóc hồng nhìn thấy ánh mắt y, xấu hổ sợ hãi gục đầu xuống, cầm đề thấp gần đụng tới cổ, tay cầm phất trần run nhẹ.

Tuy rằng tính tình kiêu ngạo, nhưng Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng có vài phần thương hại, mắt thấy nàng chẳng qua là một cô gái e lệ sợ hãi, nhà xảy ra kinh biến đã là phi thường đáng thương, làm sao có thể khó dễ nàng?

Suy nghĩ một hồi, y lắc đầu với Tử long.

“Không cần, ta xem nàng không giống loại người độc ác, cứ như vậy đi.”

“Vương phi, đừng bị bộ dáng bên ngoài lừa. Nữ nhân long tộc cùng với khuê nữ nhân gian khác biệt rất lớn,

chúng ta thuở nhỏ đã tập đao kiếm, pháp thuật, tùy tiện chọn một nàng, đều có thể lấy một địch mười, lưu nàng ở tâm cung hầu hạ quá nguy hiểm.”

“Nga? Cho dù nàng thực sự ác tâm.....” Nghe xong lời của nàng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng mang thanh âm kéo ra thật dài, mang đậm ý đùa cợt, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng Ngao Quảng sẽ bị nàng gây thương tích?”

“Đương nhiên không phải!” Tử long hoảng sợ, vội không ngừng phủ nhận.

“Cái này được rồi.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng phát tay, không muốn tiếp tục đề tài này.

“Nhưng mà.....” Tử long vội vàng mở miệng, còn muốn nói cái gì nữa, trùng hợp, Ngao Quảng một thân thanh sam ngọc đai từ ngoài cửa đi vào.

Mắt thấy ái nhân cùng thần tượng tiếp xúc thân mật, cặp mắt lạnh đột ngột tăng thêm vài phần hàn khí, Tử long lúc này mới để ý Hoàng Phủ Thanh Cuồng đang ngồi trên giường, mà chính mình lại cúi người, đem miệng dán bên tai y, tư thế vô cùng đen tối, cuống quýt lui ra phía sau vài bước, nghiêm chỉnh dung nhan, hướng Ngao Quảng hành lễ.

Nhìn kĩ tình huống, Hoàng Phủ Thanh Cuồng bật cười khanh khách, “Ta hiện tại mới phát hiện thì ra hủ dấm chua của ngươi còn to hơn của ta a.” Trong thanh âm mang theo cảm giác thỏa mãn nồng đậm, không có ai mà không thích được che chở, được yêu thương cả.

Y vừa nói vừa rướn người, hai tay đu lên cổ Ngao Quảng, hấn sợ y bị đau, vội vàng đỡ thắt lưng y, thuận thế ngồi lên giường.

“Buồn sao?”

“Không buồn, không buồn, ta vừa mới làm một việc thiện.” Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười lúm đồng tiền, lộ ra răng nanh tuyết trắng, vẻ mặt giống hệt một đứa nhỏ đang khoe công trạng.

“Nga?” Ngao Quảng nhướn mày, “ “Làm thiện không muốn người biết”, đây không phải là danh ngôn trong nhân gian sao? Sao lại có người khoe khoang như ngươi chứ?”

Ngao Quảng lâu lâu lại chọc ghẹo y, khiến y đỏ mặt, tay đâm lên ngực hấn, sắc giọng, “Bại hoại!”

Y cũng không biết vì cái gì, dạo này vô luận là chuyện gì, ở trước mặt Ngao Quảng y cũng phải la lối, động tay động chân, mới hấn cảm thấy vừa lòng.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng trầm nghĩ, khiến khuôn mặt đỏ bừng như màu mây tía, diễm lệ phi thường, Ngao Quảng thấy, không khỏi động thủ hôn một cái.

Chọc y đủ rồi, liền vươn tay xoa nhẹ bụng y, hỏi, “Có khó chịu không?”

Cái bụng được bao phủ bởi lớp áo bông màu lục nay đã to thêm một vòng, nhìn qua giống như nữ nhân mang thai bảy, tám tháng.

Đem mặt chôn ở trước ngực hắn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vui vẻ hưởng thụ sự vỗ về ôn nhu, đáp, “Vẫn tốt, chỉ là cảm thấy hơi mệt.”

Trừ bỏ bụng to bất thường, y cũng cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi, hơn nữa y không muốn động đậy, cả ngày chỉ nằm ở trên giường, trà đến há mồm, cơm đến thì nhai, hoàn hảo có Ngao Quảng ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc, ngày ngày trôi qua vô cùng nhàn nhã.

Nhìn vẻ ủ rũ trên mặt ái nhân, Ngao Quảng hạ mi, tay đặt trên bụng y hơi gắng sức, yên lặng đem thần lực truyền vào cơ thể y.

“Àn.....” Hơi thở ấm áp, cảm giác thoải mái khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng thở ra một hơi.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng sử dĩ cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, chủ yếu là bởi vì long thai trong bụng không ngừng hấp thu dương khí của y mà lớn dần.

Nhân loại hoài thai mười tháng, con liền oa oa rơi xuống đất, mà nữ nhân long tộc mang thai hai năm, bụng mới bắt đầu lớn, ba năm rưỡi mới sinh.

Mà long thai trong bụng Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hấp thu linh lực từ linh đan Ngao Quảng luyện thành, lại hấp thu dương khí trong cơ thể y, lấy dương dưỡng dương, lại thêm Ngao Quảng không đành lòng thấy Hoàng Phủ Thanh Cuồng quá sức mệt mỏi, thường dùng thần lực nuôi dưỡng, khiến long thai lớn lên đặc biệt nhanh.

Cứ như vậy, không quá hai tháng, con sẽ ra đời.

Ngao Quảng vừa lòng hôn lên trán, lên mặt Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hạ xuống một cơn mưa hôn.

Hơi khép mi, khuôn mặt hồng hào, hơi thở phập phồng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng dường như đã ngủ say.

Lòng ngực Ngao Quảng rắn chắc, cực nóng, đồng thời tràn ngập hơi thở khiến người ta an tâm, chính là, bên cạnh hạnh phúc ngọt ngào, bóng ma bất an cũng dần dần to lớn.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không khỏi tự giấu bản thân: con người— chưa bao giờ biết thỏa mãn.

Cảm giác được yêu, cảm thấy tràn đầy hạnh phúc rồi, y lại càng muốn thời gian kéo dài hơn. Đến khi xác

định hết thấy cảm giác kia có thật hay không, mới có thể tin.

Hỷ yến đã đến, khách khứa tụ tập đông đủ, xa hoa nào nhiệt.

Thủy tinh đỏ thẫm khắc chữ Hỉ treo cao trên điện, Nam, Bắc, Tây hải long vương cùng mọi người trong long tộc đều tham dự yến tiệc, hân hoan vui mừng.

Ngồi trên ngai vàng là Ngao Quảng một thân hỷ phục, khí thế ngút trời, trên khuôn mặt tuần tú cũng không thể giấu nổi nét vui mừng, tâm tình cao hứng, ba đệ đệ thay nhau chúc mừng đều được hân vui vẻ hưởng ứng.

Long vương nghênh phi đại yến mười ngày mười đêm, người người say sưa cười nói.

Tây hải long vương Trịnh Khuê từ trong đám đông ồn ào đứng lên, “Đại hoàng huynh, có phải hay chăng nên để chúng ta gặp mặt đại tẩu đi?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều gật đầu phụ họa.

Đông hải long vương thân phận cao quý, Vương phi địa vị trên vạn người, cũng nên để chúng long tộc thủ lễ một phen.

Ngao Quảng lo lắng Hoàng Phủ Thanh Cuồng mang thai tinh thần không tốt, sức khỏe yếu, cho y ở trong tẩm cung nghỉ ngơi, tạm không lộ diện, lúc này rượu đã quá ba tuần, cũng nên để y ra gặp mặt long tộc.

Ngao Quảng vừa mới vuốt cằm, nội thị bên cạnh đã hiểu ý, lập tức cùng vài người vào trong thỉnh người ra.

Tiệc rượu ăn uống linh đình, khách khứa ồn ào, náo nhiệt phi thường, Ngao Quảng cũng chỉ ngồi lẳng lẳng nhìn.

Cảnh tượng náo nhiệt không thể làm cho Ngao Quảng nửa phần rung động, ngồi trên cao, chỉ thờ ơ nâng chén vàng nhấp môi, nhưng trong lòng không kém nổi một tia vui mừng, mắt môi vẫn hướng về hành lang dài dẫn đến tẩm cung, đôi mắt lạnh băng bây giờ dường như đã nhuốm đầy vẻ chờ mong.

Ai ngờ rượu uống đã ba chén, hành lang kia vẫn lặng như tờ, hơi cảm thấy mất kiên nhẫn, đã thấy nội thị lúc này vội vã trở về.

Mất thấy hân một mình xuất hiện, Ngao Quảng đã nhăn mày, cảm thấy không ổn.

Đợi nội thị đi tới gần, nhìn thấy hân bộ dạng khó xử, trán đổ đầy mồ hôi, đã biết xảy ra chuyện.

Hắn cũng không kịp quỳ xuống, trực tiếp đến bên ngai vàng, cúi đầu, đề nghị thanh âm nói, “Vương, Vương phi không chịu đi ra!”

Mặt Ngao Quảng biến sắc, mắt giống như mũi tên trừng thẳng vào hắn, lạnh lùng nói, “Nói lại lần nữa xem.”

Nội thị đáng vẻ run sợ, run rẩy thanh âm đáp, “Vương phi..... Vương phi không chịu đi ra, y đang ở trong tẩm cung..... Ngay cả hỉ phục cũng không chịu thay.....”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, bởi vì hắn thấy rõ ràng khuôn mặt Ngao Quảng lạnh dần, tức giận bao trùm, làm hắn sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ gối trên mặt đất.

Điều này làm tất cả quan khách đều chú ý, nhìn thấy sắc mặt Ngao Quảng, mọi người đều thấp thỏm lo âu.

“Vương?”

“Hoàng huynh?”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Chúng hải tộc hai mặt nhìn nhau, Ngao Quảng bình tĩnh không nói một lời, chén rượu nặng nề đặt lại lên bàn. Bất quá chỉ một lát sau, chén rượu bằng vàng chậm rãi biến hình, dần dần chảy thành nước.

Tức giận trong lòng sôi trào lên, Ngao Quảng phát tay áo, đi vào bên trong đại điện.

11. Chương 10

Trong tẩm cung, cung nữ quỳ đầy trên mặt đất, đem khay hỷ phục dâng lên cao.

“Thỉnh Vương phi thay quần áo!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngồi ngay ngắn trên ghế, lắc lắc đầu, phun ra một chữ “Không”.

“Thỉnh Vương phi thay quần áo!” Đám cung nữ càng đồng thanh hơn. Tiểu Tả, Tiểu Hữu đứng phía sau y, thấy vậy, không biết làm sao, đành cúi đầu về phía trước, thấp giọng nói:

“Thiếu gia, vẫn là nên thay quần áo đi ra ngoài đi, như vậy thực đáng sợ!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng dựng thẳng lông mi, mắ,

“Đồ nhất gan! Ta còn không sợ, các người sợ cái gì?”

Nghe y nói, Tiểu Tả, Tiểu Hữu đều muốn khóc, không hẹn mà cùng nghĩ: *người đương nhiên không sợ! Ngao Quảng yêu thương người như vậy, hơn nữa người đang mang thai con của hắn, còn sợ hắn làm gì người sao?*

Hai đứa gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại, hai mắt không rời phía cửa, nơm nớp lo sợ cơn giận lôi đình sắp tới.

Quả nhiên, nội thị kia đi không lâu sau, một thân ảnh quen thuộc liền xuất hiện, tuần mỹ nghiêm trang, cao lớn suất khí.

Cước bộ của Ngao Quảng từ trước đến nay không hoãn không vội, lúc này lại trầm trọng đến kinh người, mỗi bước giống như đất rung núi chuyển, cung nữ xung quanh vội quỳ sát đất, dọn đường đi, mắt thấy Ngao Quảng bước tới gần, Tiểu Tả Tiểu Hữu đều kinh hãi sợ sệt.

Không chỉ khuôn mặt mà đến hơi thở cũng sắc nhọn như mũi tên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng tuy vẫn bình tĩnh ngồi thẳng, nhưng hai tay cũng hơi hơi run rẩy.

Phản ứng sợ hãi này rơi vào trong mắt Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu, hai đứa cắn môi một cái, nhưng sau đó liền đồng thời bước tới chắn trước người Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Người..... Người dừng lại đây, nếu tiếp tục bước tới, ta..... Ta nhất định sẽ không khách khí đâu.” Tiểu Tả làm bộ hung hăng kéo tay áo lên, giơ nắm tay về phía Ngao Quảng.

Tiểu Hữu run run vai, thử nhẹ khuyên bảo

“Có chuyện gì cũng có thể chậm rãi nói chuyện....Long....Long vương.... Ngàn vạn lần cũng không nên nóng giận.”

Hai đứa từ nhỏ đã được bán vào Hầu phủ để hầu hạ Hoàng Phủ Thanh Cuồng, mặc dù y ăn chơi trác táng, tính tình kiêu ngạo tự mãn, nhưng cho dù bọn nó làm sai cũng không đánh đập hay mắng chửi, hơn nữa Hoàng Phủ Thanh Cuồng từ nhỏ song thân đã sớm mất, trong phủ không khí luôn lạnh lẽo, hai đứa càng thêm thân cận với y. Nhiều năm sống chung với nhau, mặc dù mang danh chủ tớ nhưng thật chất đã sớm coi nhau như người thân.

Lúc này đây cả hai đều chịu đựng sợ hãi, đứng chắn trước người Hoàng Phủ Thanh Cuồng để che chở cho y.

Ngao Quảng lạnh lùng nhìn hai đứa, hàn quang trong mắt toả ra khắp nơi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng được chắn ở phía sau bỗng kêu một tiếng

“Tránh ra!”

“Thiếu gia! Người.....” Tiểu Tả, Tiểu Hữu ngạc nhiên quay đầu lại liền thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Thanh Cuồng đầy kiên quyết đang nhìn bọn họ “Các người ra ngoài! Chuyện này không liên quan đến các người.”

Dứt lời, còn đưa tay đẩy hai đứa ra, bọn nó cũng biết là do Hoàng Phủ Thanh Cuồng không muốn liên lụy mình, luống cuống do dự một hồi, rốt cục chậm rãi rời khỏi tầm cung.

Kẻ không liên quan đã tránh đi, nhưng ánh mắt Ngao Quảng không lập tức dừng lại trên người Hoàng Phủ Thanh Cuồng, hần đầu tiên là nhìn sang cung nữ đang dâng hỷ phục, tiếp theo, nhìn về phía Hoàng Phủ Thanh Cuồng, lại đảo mắt khắp người y, cuối cùng mở miệng.

“Vì sao còn chưa thay quần áo?”

Mở miệng, cũng không phải cơn giận lôi đình như trong tưởng tượng, thanh âm vẫn như cũ bình tĩnh lãnh đạm.

Ở trong tâm Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng an tâm một chút, áp chế thân thể đang run rẩy mà nhẹ giọng nói

“Ta không muốn thay.”

“Có phải là không hài lòng với hỷ phục này không? Trước mắt nhịn một chút, hôm sau ta lập tức sai người làm lại một bộ khác.”

Ngao Quảng vẫn không lộ ra chút tức giận, ngược lại vừa nói nói vì y giải vây, một tay cầm lên bộ hỷ phục, dự định tự tay mặc cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Không phải!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng né người sang một bên, đôi tay Ngao Quảng dừng giữa không trung, nhìn ái nhân không chút thức thời như vậy, chỉ cảm thấy đau khổ cùng lửa giận đè nặng trong lòng bấy lâu nay sắp nhịn không được mà bùng nổ.

Hít thở sâu một hơi, hần vẫn như cũ vô cùng kiên nhẫn đè nén tâm trạng, âm thanh trầm xuống hỏi,

“Vậy người muốn như thế nào?”

Căng thẳng vặn vẹo hai tay, Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng hít một hơi thật sâu.

“Ta không muốn.”

“Cái gì?” Ngao Quảng cơ hồ cho là mình nghe nhầm, nhưng là, lập tức, Hoàng Phủ Thanh Cuồng dùng thanh âm nhỏ nhẹ lặp lại một lần: “Ta không muốn, không muốn làm Vương phi.”

Mọi người ở bên cạnh nghe được đều cảm thấy y thật to gan lớn mật, nhìn gương mặt Ngao Quảng trong nháy mắt đã chuyển sang xanh mét, mà ngay cả thị vệ đi theo phía sau cũng không tự giác lui về sau vài bước, tránh bị vạ lây.

Hàn khí kinh người từ phía Ngao Quảng tỏa ra, tay cầm hỷ phục đã nổi đầy gân xanh, dường như có thể nghe được tiếng của tia sét từ y phát ra.

Khi hần mở miệng lần nữa, thanh âm đã hoàn toàn trầm xuống.

“Thay quần áo, theo ta đi ra ngoài!”

“Không cần!”

“Theo ta cùng đi ra!”

“Không cần!”

“Ta muốn người đi ra ngoài!”

“Không cần! Không cần! Không cần! Không cần! Không cần!.....”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng một hơi phun ra ngay cả tràng dài cự tuyệt, tiếp theo, từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

“Đi ra ngoài!” Ngao Quảng sắc mặt đen ngòm, khó coi như Diêm La Vương.

Cả ngàn năm từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy không thể kiềm chế được cơn giận.

“Ta.....” Nhìn khuôn mặt kia của hần, Hoàng Phủ Thanh Cuồng kỳ thật đang run sợ muốn chết, tay chân đều rét lạnh run rẩy, cả người khó chịu, chỉ có thể mềm mỏng nói, “Ngao Quảng..... Người cho ta suy nghĩ, lòng ta thực loạn.”

“Thay quần áo, cùng ta đi ra ngoài!” Ngao Quảng không có...chút nào mềm hoá, thần sắc kì hàn giống như băng ngàn năm.

“Ta..... Ta chưa quyết định hảo, ta không biết..... Không biết mình có thật sự yêu người hay không.....

Yêu đến một đời hay không?” Hai tay ôm lấy đôi vai mình, lời nói của y tràn ngập run rẩy cùng nghi hoặc, “Quảng..... Người hãy để cho ta suy nghĩ, đừng ép ta.”

Y cả đời luôn tùy tiện bừa bãi, chưa bao giờ không quả quyết như vậy, chính là, mấy ngày qua trong lòng y luôn không yên, lăn qua lộn lại, ngủ cũng bất an.

Khi cung nữ và thị vệ mang hỷ phục tới, kia trái tim liền càng thêm hỗn loạn, thần đầy quỷ khiến, lời nói cự tuyệt bất giác thốt ra.

Nói ra rồi, trong lòng lại kiên định hơn — y không biết căn bản mình đã yêu đủ sâu đậm, có thể quyết định cả đời chưa? Hôm nay, hỷ yến này, y không thể tham dự!

Y nói ra lời nói thực lòng, giây phút đó, giống như sét đánh, đánh thẳng lên đầu Ngao Quảng.

Hắn là Long vương, cao cao tại thượng, vạn dân tôn sùng kính trọng, hắn lạnh như băng vô tình, càng ngông nghênh nếu như kiếm!

Cả đời này một lần duy nhất động tâm, nhưng đổi lại chỉ có một câu “đừng ép ta”.

Là hắn quá mức vội vàng? Hay là, Hoàng Phủ Thanh Cuồng căn bản chưa từng thương hắn!

Khuôn mặt tuấn tú của Ngao Quảng phủ một hàn khí dày đặc, âm trầm như sắt, đôi mắt không suy chuyển trừng lên nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cắn môi, kiên quyết ngửa mặt đón hàn quang trong mắt hắn, chỉ có đôi mắt biểu lộ sự cầu xin.

Cho dù giờ này khắc này, y tùy hứng, yêu cầu của y đáng giận, Ngao Quảng vẫn đang cảm thấy trong lòng mềm nhũn.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng nói không biết mình có thật sự thương hắn hay không, Ngao Quảng lại sớm biết mình thương y như tính mạng.

Khó khăn khép mắt lại, rồi lại mở ra, ánh nhìn lạnh lùng chợt lóe, hỷ phục đỏ thẫm bị ném lên không trung. Ngao Quảng phất tay áo, bỏ đi.

Tiếng vải vóc bị xé vang vọng, hỷ phục tan thành trăm mảnh, giống như trăm con bướm đỏ bay lượn trên không trung.

Kim tuyến, trân châu tung toé như mưa, đình đình đang đang rơi xuống sàn thủy tinh, rồi văng tới trên

người Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Tùy ý để trần châu rơi trên người, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngốc lảng, đôi mắt đẹp trợn tròn, từ khoảnh khắc Ngao Quảng xoay người rời đi, lòng tựa như bị đao cắt một mảng lớn, đau đớn không thôi.

Dự cảm nói cho y biết, nếu như để cho Ngao Quảng rời đi như vậy, có thể hai người bọn họ vĩnh viễn sẽ không thể quay trở lại.

Y quan tâm sao? Y quan tâm sao?

Đúng vậy! Y quan tâm!

Là từ khi nào thì bắt đầu. Ngao Quảng ở trong lòng y đã trở nên quan trọng như thế, quan trọng đến nỗi có thể điều khiển cả thể xác lẫn tâm hồn y.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng đứng lên, ôm lấy ngực, chỉ cảm thấy ngũ tạng câu đốt, trong lòng hối hận vô cùng.

Kỳ thật..... Kỳ thật làm Vương phi cũng không có gì không tốt, y sao lại..... Sao lại có thể nói như vậy.

Mới đầu y còn muốn đau khổ nhẫn nại, nhưng nhìn Ngao Quảng tuyệt nhiên lạnh lùng sắp khuất bóng, y rốt cục nhận không được kêu lên.

“Quảng.....Quảng.....” Đừng đi! Ta hối hận rồi! Đừng đi!

Ngao Quảng không có dừng lại, Hoàng Phủ Thanh Cuồng còn muốn kêu nữa, lại nói không ra lời, cắn răng một cái, kéo hần, cũng không quan tâm thân thể mình hiện giờ không thích hợp vận động mạnh, quyết tâm đuổi theo.

Cung nữ đều nhường đường, ngay lúc tay y sắp đụng đến y phục Ngao Quảng, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng thét sắc bén.

“Ngao Quảng! Đền mạng cho phụ vương ta!”

Một cung nữ tóc hồng trong đám người vọt ra, trong tay lóe sáng hàn quang.

Sát khí cận kề, Ngao Quảng dừng bước, lạnh lùng hừ một tiếng.

Vài thị vệ đứng ở bên cạnh Ngao Quảng mắt thấy thích khách tập kích Ngao Quảng, nhưng lại không nhúc

nhích, ngược lại cong môi cười.

Tay cầm một thanh dao găm không dài quá ba tấc ám sát Đông hải long vương, sao lại có một tên thiên hạ đại ngốc như vậy?

Đùa cợt cười lạnh, giống như roi vô tình đánh lên người thích khách, ngay tại lúc tất cả mọi người thờ ơ lạnh nhạt, tên thích khách xoay người, dao cầm trong tay đâm tới Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Mắt thấy ánh đao cận kề, Hoàng Phủ Thanh Cuồng lão đảo lui ra phía sau, trượt chân ngã.

Thích khách thành linh đổi phương hướng, trong tầm cung, nữ quan, thị vệ thậm chí Ngao Quảng đều ngây người, chỉ có thể trơ mắt nhìn thích khách đánh về phía Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“A!”

Mọi người kinh hô, Hoàng Phủ Thanh Cuồng căn bản không biết đang phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy bụng đau xót, trợn mắt, trước mắt là nụ cười dữ tợn, đem đoản đao một tấc lại một tấc đâm vào bụng của y.

Đang muốn hô to “mạng nhỏ lưu hĩ”, trên bụng Hoàng Phủ Thanh Cuồng bỗng hiện ra kim quang, ẩn ẩn hình thành một tiểu kim long, dù thích khách cố gắng như thế nào, cũng không thể đâm dao thêm sâu, thậm chí còn nghe thấy tiếng gãy của đồ vật.

Chính là tiếng sắt gãy vang lên làm mọi người thoát ra khỏi tình trạng ngốc lảng, Ngao Quảng đột nhiên xông về phía Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

Hồng long lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai áp chế thích khách trên mặt đất, dùng sức cực lớn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tay của cô gái bị gãy, nằng lại không chút nào e ngại, ngược lại thất thanh kêu la.

“Ngao Quảng! Ta sớm biết chính mình giết không được ngươi, mượn Vương nhi của ngươi đền mạng cho phụ vương ta!”

“Hỗn trướng! Câm miệng!” Hồng long lâm vào chán nản, cũng bất chấp nằng là một nữ nhân, giơ tay lên, tát nằng vài cái, đem nằng đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Trên thực tế, Ngao Quảng căn bản nghe không được thanh âm của nằng, hấn nửa quỳ trên mặt đất, cầm lấy tay Hoàng Phủ Thanh Cuồng, nhìn bên dưới y đang chảy đầy máu, hai mắt đỏ ngầu.

“Hoàng Phủ Thanh Cuồng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng –”

Thanh âm điên cuồng la hét khiến Hoàng Phủ Thanh Cuồng đang thần trí mơ hồ thoáng tỉnh táo lại, y nhìn Ngao Quảng, run rẩy đôi môi trắng bệch, kêu lên, “Đau..... Đau..... Rất đau.....”

Huyết nhuộm đầy xiêm y, y cảm thấy mạng mình đã tận, trong bụng có một nguồn nhiệt, từ miệng vết thương trôi qua, trong lòng tràn đầy sợ hãi khôn cùng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ có thể nắm chặt lấy áo Ngao Quảng.

Nhìn gương mặt y đã trắng như tuyết, Ngao Quảng cũng không thể kiềm chế tay mình run rẩy.

Hắn là long, có thể đi vân đồn vũ, khiến đất rung núi chuyển, nhưng không cách nào quản sinh tử ốm đau, chỉ có thể trợ mắt nhìn Hoàng Phủ Thanh Cuồng chịu khổ, tâm cũng nứt ra thành ngàn vạn mảnh.

Chỉ có thể kêu to, “Gọi ngự y! Ngự y!”

Bạch long lập tức lên tiếng trả lời chạy ra, không cần đến một khắc liền lôi ngự y chạy trở về.

Ngao Quảng thật cẩn thận đem Hoàng Phủ Thanh Cuồng từ trên mặt đất lên giường.

Cung nữ đem sa trướng hạ xuống, dâng nước ấm, khăn mặt, dùng kéo lấy y phục đã rách rưới của y ra, để cho ngự y khám.

Lúc này Ngao Quảng cuối cùng cũng định thần được đôi chút, ngồi ở bên giường, hai tay gắt gao nắm tay Hoàng Phủ Thanh Cuồng, nhẹ giọng trấn an, “Yên tâm! Không có việc gì đâu.”

Ngự y ấn xung quanh miệng vết thương vài cái, lấy thuốc tiên cầm máu của long tộc ra, phủ lên miệng vết thương, máu tươi đang chảy bỗng nhiên ngừng hẳn, thậm chí vết cắt cũng chậm rãi thu nhỏ lại.

Ngự y vừa lòng gật đầu, hướng Ngao Quảng nói, “Vương, đao đâm vào không sâu, chính là ngoại thương, hẳn là không có việc gì.”

Khắp nơi trên người Hoàng Phủ Thanh Cuồng đều là thuốc tiên của chiến tướng long tộc trong chiến tranh sử dụng, cho dù bị đao đâm sâu hơn, cũng lập tức hồi phục, hiện tại dùng ở trên người nhân loại, hiệu quả tự nhiên càng thêm mạnh.

Ngự y tuy rằng nói không có việc gì, chính là, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn kêu la, “Đau! Đau!”

“Không đau, không đau. Yên tâm, không có việc gì.” Ngao Quảng mày nhú thật sâu, dùng khăn mặt vì y lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Rất đau..... Quảng..... Đau.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng thống khổ vạn vạn thân thể, tuy máu ngừng

chảy, miệng vết thương tuy rằng khép lại, nhưng là trong bụng y vẫn như cũ đau muốn chết, giống như có gì xé ra, nhảy loạn.”A a..... Quảng..... Quảng.....”

Mắt thấy như thế, Ngao Quảng cũng không khỏi lo lắng, chỉ có thể dỗ dành, “Ngoan..... Không đau, không cần sợ.”

Quay đầu, dùng ánh mắt lạnh băng hoàn toàn trái ngược trừng mắt nhìn ngự y.

Như mũi tên băng vậy, ngự y trong lòng cả kinh, vội vàng xem lại cẩn thận.

Miệng vết thương đích xác đã khép lại, chỉ lưu lại một dải hồng ngân trên cái bụng tròn, ngự y nghĩ nghĩ, thân thủ bắt mạch cho y.

Giữa ánh mắt lạnh lùng của Ngao Quảng, ngự y trầm ngâm, sau mới mới run rẩy thanh âm nói, “..... Dao phong có thể..... Đâm thủng nước ối..... Kinh động long tử trong bụng, Vương phi động thai khí, phải sinh.”

“A!” Hoàng Phủ Thanh Cuồng vừa nghe, thực hận không thể ngắt đi, Ngao Quảng lại lập tức cầm lấy tay hắn nói, “Đứa nhỏ! Con của chúng ta phải xuất thế!” Trong thanh âm tràn ngập hưng phấn hiếm thấy.

“Vương, thỉnh tránh đi!” Cung nữ tiến lên thỉnh Ngao Quảng rời đi.

“Không! Ngao Quảng, không được đi.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng cố nhịn đau, cuống quýt kéo tay hắn.

“Vương! Người ở tại chỗ này, không thích hợp.”

Ngay cả ngự y đều nói như vậy, Ngao Quảng chân chờ một lát, rốt cục đành rút tay y ra.

“Quảng..... Quảng, đừng để ta ở lại một mình..... Ngao Quảng.....” Hoàng Phủ Thanh Cuồng lắc đầu, tóc dài rối tung, nắm ngón tay quơ quào trên không trung.

Mới vừa bị đâm một đao, tiếp theo, đã bị cho biết, phải sinh con, cả đời này y chưa bao giờ hỗn loạn như vậy, duy nhất có thể làm y an tâm chỉ có Ngao Quảng, “Không được đi..... Quảng..... Quảng!”

“Không cần sợ, ngự y sẽ chăm sóc cho người.” Khom người nhẹ nhàng hôn khắp nơi trên trán y, Ngao Quảng cũng không có đủ kiên nhẫn ở lại nhìn ánh mắt cầu xin cùng sợ hãi của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, xoa người rời đi.

Đi ngang qua ngự y, lạnh lùng để lại hai chữ, “Cẩn thận.”

Cẩn thận chiếu cố Hoàng Phủ Thanh Cuồng, cũng phải cẩn thận cái đầu của người!

Thâm ý trong câu nói không cần nói ra cũng biết, ngự y lập tức rút cổ, cuống quít chạy đi chuẩn bị.

“A! A.....”

Cho dù đã ra ngoài tẩm cung, thế nhưng tiếng kêu la đau đớn truyền ra vẫn khiến cho người ta tâm tình không yên, người bên cạnh thấy Ngao Quảng sắc mặt bất thường, đều khuyên giải an ủi, “Vương, thỉnh an tâm, ngự y sẽ cố gắng hết sức mà!”

Đường đường Long vương đứng bên ngoài hành lang thật sự không ra thể thống gì, cung nữ lạnh lợi lập tức mang ghế đến cho y ngồi

Chỉ ngồi một hồi, liền nghe được trong tẩm cung truyền ra tiếng đồ đạc bị vỡ, còn có tiếng kêu la chen vào.

“Đi! Không được..... Các người đừng đụng vào ta! Đi..... Đi!”

Tiếng quát mắng rất nhanh lại biến thành tiếng kêu to đầy đáng thương

“Quảng..... Quảng..... Rất đau..... Quảng.....”

Trong đó thậm chí có vài phần uất nghẹn khóc thương, Ngao Quảng đã sớm đứng ngồi không yên, lúc này, nghe được Hoàng Phủ Thanh Cuồng thê lương ai ai không ngừng kêu “Quảng, Quảng!”, cõi lòng đều bị y kêu đến nát, không thể tiếp tục nhịn nữa.

Y khó chịu như vậy, sợ hãi như vậy! Chính mình lại sao có thể bỏ lại y một mình!

Ngao Quảng bỗng nhiên đứng lên, đứng bên cạnh là Tử long lập tức đứng chắn phía trước, “Vương thật sự không nên đi vào, trước hết để cho mặt tướng đi vào coi chừng đi!”

Ngao Quảng ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn như cũ thẳng tắp đi vào tẩm cung.

Xuyên qua bình phong, chỉ thấy cung nữ cùng ngự y đều đứng ở tại góc tường, trên mặt đất tràn đầy mảnh vụn, đồ vật này nọ đều bị vứt trên mặt đất, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nửa người ở trên giường, nửa người treo ở dưới giường, đã muốn đau đến đầu đầy mồ hôi, trên tay còn cầm lấy một cái hoàng kim thủy bồn, hung hăng ném về phía ngự y.

“Đi! Đi! Đi –”

Dựa vào tính tình kiêu ngạo của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, y thà đau chết mình, cũng không nguyện trước mặt người ở bên ngoài yếu thế, càng hoảng sợ để cho người khác đỡ đỡ.

Tùy tiện cầm lấy cái kim bông, Ngao Quảng chỉ cảm thấy buồn cười, vội vàng đi qua, kéo thân hình lung lay sắp ngã của y lên giường.

Thấy hấn rốt cục đi trở về, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất thời đỏ hai mắt gắt gao ôm vai hấn “Quảng! Quảng.....”

Nước mắt lăn chả rơi, y thực sợ hãi, rất không an, chỉ cảm thấy cả đời chưa bao giờ yếu đuối như vậy.

Ngao Quảng, Ngao Quảng..... Chỉ có hấn có thể mang đến an tâm, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, đã có thể trở nên quan trọng với y như vậy.

Ôm Hoàng Phủ Thanh Cuồng, Ngao Quảng tay đặt ở thắt lưng thấp hơn, ngoắc ngoắc sau lưng y, kêu ngự y tới gần.

Mắt thấy cung nữ và ngự y tới, Hoàng Phủ Thanh Cuồng lại kêu la, “Không cần! Không cần! Ta không cần bọn họ, không cần bọn họ!”

Thấy y rơi lệ, khuôn mặt đau đến trắng bệch thấp thỏm lo âu, Ngao Quảng chỉ cảm thấy tâm như bị đao tước, vội dỗ dành, “Hoàng Phủ Thanh Cuồng, chỉ cần nhẫn một chút liền qua rồi, tội gì khó xử chính mình?”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không để ý tới, chỉ lắc đầu khóc kêu.

“Không cần! Không cần, không cần..... Quảng..... Quảng.....” Cái thai trong bụng đã làm y khó chịu cực điểm, mỗi lần giãy dụa đều đau đến tái mặt.

Thanh thanh thê lương bi ai, Ngao Quảng sao có thể nhẫn nhịn được?

Khuôn mặt nghiêm nghị một lúc, phát tay cho lui mọi người.

Thấy vậy ngự y chần chừ, vương lệnh không thể trái, chính là hấn nếu lui ra ngoài, Long tử trong bụng Vương phi..... Nghĩ nghĩ, hấn đánh bạo mở miệng, “Vương.....”

Một chữ chưa nói xong, tay Ngao Quảng lại phát lên.

“Đi ra ngoài! Ai cũng không được tiến vào.”

Âm thanh như tên bắn, ngực y không dám cãi, chỉ có thể dẫn tất cả rời đi.

Mắt thấy bọn họ rút cục lui ra, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nhất thời cả người như nhũn ra, rớt cuống ngã xuống giường, tay phải nắm chặt đệm giường, tay trái cầm lấy tay Ngao Quảng, dùng sức đến mức ngón tay trắng bệch.

Bàn tay nhẹ nhàng cởi xiêm y đã bị mồ hôi làm ướt của Hoàng Phủ Thanh Cuồng, lộ ra tứ chi trắng nõn cùng cái bụng nhô cao.

Cái bụng mang thai tròn vo, tuyết trắng, mỏng manh, một tầng da lộ ra kim quang, trong suốt như sắp vỡ.

Ngao Quảng pháp nhãn trợn mắt, chỉ thấy bên trong có một Kim long đang ra sức giãy dụa, không ngừng lớn lên muốn thoát ra khỏi bụng mẹ, khó trách Hoàng Phủ Thanh Cuồng đau đớn như vậy.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không thấy được Kim long, chỉ thấy bụng mình đau đến sắp nứt ra.

“Quảng..... Quảng, rất đau..... Rất đau! Bụng đau. Ta sắp chết..... Có phải hay không?”

Nước mắt trong suốt tuôn ra như mưa, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chỉ nghĩ chính mình đã sắp chết, nhất định là đứa nhỏ trong bụng mặc kệ sống chết của y muốn phá bụng chui ra, suy nghĩ trong lòng nếu không nói ra sợ sẽ không còn cơ hội nữa.

“Quảng, kỳ thật ta không phải không thích ngươi..... Thật sự..... Ta chỉ là có điểm sợ, có điểm bất an, chưa từng có ai đối với ta như vậy..... Cho dù biểu ca cũng không bằng..... Kỳ thật ta thích ngươi, thật sự..... Còn có..... Ta sợ ngày sau..... Nhiệt tình yêu thương phai nhạt, ngươi sẽ giống biểu ca.....”

Ngao Quảng lắc đầu.

“Đừng suy nghĩ lung tung.”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng không để ý tới, muốn nói hết.

“..... Ta chết rồi, ta không cho phép ngươi yêu người khác, không cho phép ngươi liếc mắt nhìn người khác..... Về sau..... Ngàn năm, vạn năm đều chỉ nghĩ đến ta, yêu ta!”

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cũng không phủ nhận mình ích kỷ, tham lam, bá đạo, y không dám khẳng định mình yêu Ngao Quảng, chỉ biết nếu Ngao Quảng yêu người khác, cho dù cùng trời cuối đất, y sẽ chết không cam lòng, hóa thành lệ quý.

Nghe được lời y nói, Ngao Quảng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, lắc đầu mắng.

“Đứa ngốc!”

Một người nghĩ mình sắp chết, thế nhưng còn ăn dấm chua, thật không đơn giản!

Nhẹ nhàng vuốt mặt Hoàng Phủ Thanh Cường, Ngao Quảng trên mặt tràn đầy ẩm áp, ẩm như ánh mặt trời màu xuân.

“Cho dù thiên thu vạn tuế, ta cũng chỉ biết yêu một mình ngươi.”

Ngao Quảng dùng thanh âm bình ổn trầm thấp nói ra lời thề muôn đời, Hoàng Phủ Thanh Cường không khỏi cảm động, trong nháy mắt, đau đớn trên người đều tan biến.

Nhân cơ hội, Ngao Quảng vung tay, niệm chú, năm ngón tay thon dài xâm nhập vào bụng Hoàng Phủ Thanh Cường.

Hoàng Phủ Thanh Cường trơ mắt nhìn tay hắn đi vào bụng mình, miệng mở lớn, nhưng chẳng thốt nổi lời nào.

Ngao Quảng giống như không biết mình đang làm chuyện kinh người gì. Chỉ dùng ánh mắt sáng như sao an ủi y.

“Không có việc gì.”

Ánh mắt đen nhánh gắt gao co lại cực kì sợ hãi, nhưng Hoàng Phủ Thanh Cường lại phát hiện, không hề có máu chảy đau đớn.

Khom người hôn khắp nơi lên mặt Hoàng Phủ Thanh Cường, Ngao Quảng chậm rãi rút tay ra.

Chịu đựng khớp hàm đang run lên e ngại, bạo gan nhìn lại, bụng mình nương theo cánh tay đang rút ra của Ngao Quảng như có sinh mệnh đang mấp máy, mà trên cổ tay Ngao Quảng dần dần được rút ra đang quấn lấy một tiểu Kim long ướt sũng.

Tiểu Kim long ước chừng ba tấc. Cả người phủ vẩy vàng óng ánh, lờ lờ sinh quang, mi mắt mấp máy, tu nhien dính vào thân thể ướt đầm, vừa ly khai cơ thể Hoàng Phủ Thanh Cường, liền oa oa khóc.

Thật cẩn thận đem tiểu Kim long đặt vào kim thủy bồn, nhìn nó đem cái miệng nhỏ nhắn khép mở kêu oa oa, đuôi dài óng ánh vẩy vẩy, mắt lấp lánh, diện mạo bên ngoài thật là đáng yêu, ngay cả Ngao Quảng từ trước đến nay quen lạnh lùng cũng nhịn không được câu môi nở nụ cười.

Ngược lại Hoàng Phủ Thanh Cường đã qua cơn kinh hãi nhìn thấy tiểu Kim long bên cạnh, lại nhẩn máy,

thì thảo tự nói.

“Rồng.....” Thanh âm thật là thất vọng.

Sinh đứa nhỏ mặc dù không phải y cam tâm tình nguyện, nhưng mà, mấy tháng qua, mỗi khi vuốt bụng, cũng không khỏi âm thầm chờ mong đứa trẻ mới sinh đáng yêu giống y đôi chút, chính là lúc này sinh ra một con tiểu long không có chút hình người, trong lòng khó tránh khỏi mất mát.

Khóe mắt đảo qua, Ngao Quảng đã biết trong lòng y suy nghĩ cái gì, trong mắt thần quang ngưng trọng, kim quang chợt hiện, tiểu Kim long lập tức hóa thành một đứa trẻ mới sinh mập mạp.

Ngồi ở bên giường, tự mình đắp chăn cho Hoàng Phủ Thanh Cuồng, lại dùng khăn ẩm lau đi mồ hôi lạnh cho y, Ngao Quảng một tay ôm lấy bờ vai của y, một tay ôm đứa trẻ đến, đặt bên người Hoàng Phủ Thanh Cuồng.

“Đến.”

Bị Ngao Quảng kéo tay, nhìn ánh mắt hẩn, lại nhìn vừa thấy đứa trẻ mới sinh khuôn mặt nhỏ nhắn như nắm tay, Hoàng Phủ Thanh Cuồng chần chờ một lát, rốt cục dùng đầu ngón tay run rẩy nhẹ nhàng chọt một cái lên khuôn mặt đáng yêu phần nộn của đứa nhỏ.

“Oa..... Oa oa.....” Tiếng khóc vang dội của đứa trẻ lập tức vang lên, Hoàng Phủ Thanh Cuồng sợ tới mức luống cuống thu tay về, giấu vào trong chăn.

Trẻ mới sinh gương mặt mềm mại như bông, chọc nhẹ một cái liền ửng hồng, Hoàng Phủ Thanh Cuồng sau một hồi bối rối, lại tò mò, chần chờ, ngón tay lại lén lút thò ra từ trong chăn, lại chọc lên khuôn mặt nhỏ kia một cái.

[techan: ta cứ nghĩ đứa nhỏ này không phải ảnh sinh ra.... làm gì có mẹ nào nựng con mà rụt rẻ như vậy chứ ~~~]

Tiểu bảo bối mở miệng thật lớn, tiếng khóc oa oa rung trời.

“Con của chúng ta, đáng yêu không?” Ngao Quảng hạ mi mắt, dùng ánh mắt cưng chiều chìm đắm nhìn y cùng đứa con.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cảm thấy rất hứng thú, dùng cả bàn tay nựng nịu gương mặt phần nộn của đứa bé.

Nghe vậy, hơi hơi gật đầu

Đứa trẻ mới sinh lộ ra gương mặt màu hồng nhẵn nhẵn bé bỏng, khiến lòng y mở ra vài phần yêu thương.

Cẩn thận ôm tiểu thân hình mềm mại, nhẹ nhàng hôn môi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng ngẩng đầu lên, hỏi.

“Nó tên là gì?”

Ngao Quảng khom người, ở trên mặt y nhẹ nhàng hôn một cái, dùng ngữ khí ôn nhu nói.

“Người muốn nó gọi là cái gì, thì gọi nó là thế ấy.”

Đoán một lát, Hoàng Phủ Thanh Cuồng mở miệng, khóe mắt lơ đãng lướt qua thủy kính trên đầu giường.

Trong gương phản chiếu thân ảnh bọn họ, y ôm con, Ngao Quảng ôm y.

Đây là bức họa mang tên “hạnh phúc”.

Nhìn nhìn, Hoàng Phủ Thanh Cuồng nghĩ: Cả đời cầu mong cái gì? Chính là sống nình và yêu thương, bất ly bất khí.

Trừ bỏ Ngao Quảng, còn có ai có thể làm được?

Hoàng Phủ Thanh Cuồng cười lớn, bất chấp thân thể đau đớn khó chịu, cố gắng chống đỡ nửa thân người trên, đem môi dán gần sát tai Ngao Quảng.

“Quảng, ta yêu ngươi.”

Câu nói này một khi nói ra thì không thể thu hồi, Hoàng Phủ Thanh Cuồng vẫn chần chờ, nhưng mà hiện tại tuyệt nhiên không hối hận.

Trong không khí nhiệt độ bỗng chốc tăng cao, một câu nói yêu đó, khiến Ngao Quảng gần như điên cuồng mà đè y xuống, hôn y.

Mắt phượng mở to chậm rãi nhắm lại, dung nhan Hoàng Phủ Thanh Cuồng dần dần sáng lạn.

Có thể bị ảnh hưởng bởi năm đó nhìn thấy cha mẹ chết ở dưới tàng cây hoa đào, y cảm thấy con người khi còn sống buồn vui đều như hoa.

Hoa nở thì vui; hoa tàn thì buồn.

Y nhìn có vẻ liễu lĩnh, kỳ thật rất nhát gan, rất sợ cô đơn một mình, rất sợ một ngày kia, cũng như đóa hoa rơi xuống, không người để ý tới.

Hiện tại, y rất cực có thể an tâm, bởi vì trong thiên hạ có Ngao Quảng thương y còn hơn bản thân y, y không hề sợ tan nát cõi lòng, bởi vì ở bên cạnh y, còn có trái tim đáng tin cậy nhất trong thiên hạ.

Được yêu là hạnh phúc nhất..... Ngao Quảng cho y, dù không phải lần đầu, dù không phải yêu nhất, nhưng nhất định là bền vững.

Tồn tại vĩnh hằng, yêu thương vĩnh hằng, hạnh phúc vĩnh hằng.

Ngao Quảng, ta yêu người..... Cho nên, người phải đối với ta thật tốt.

Cho đến một ngày ta thật sự bị lún sâu vào, cũng như người tâm không thể nào tự kiềm chế được nữa.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng nở nụ cười, đôi môi đỏ mọng bị cắn đến hơi sưng đỏ cong lên, có điểm giảo hoạt, có điểm ích kỷ, nhưng mà lại tràn ngập hạnh phúc.

Đứa trẻ trong lòng y cũng bị gây chú ý, cũng ngừng khóc mà cười rộ lên.

Nhìn hai người bọn họ, Ngao Quảng cũng nở nụ cười, giống như mùa xuân, ý cười ấm áp mà tràn ngập tự tin.

Hoàng Phủ Thanh Cuồng mãi mãi không biết được, đôi mắt phượng của y, trước một vị thần toàn năng cơ trí đáng yêu biết bao nhiêu.

“Ta yêu người, Vương phi của ta.” Hắn sẽ ở bên tai Hoàng Phủ Thanh Cuồng vĩnh viễn nói như vậy, cho đến khi Hoàng Phủ Thanh Cuồng chân chính hoàn toàn yêu hắn — có lẽ vĩnh viễn sẽ không, nhưng hắn cũng sẽ mãi mãi nói như thế.

Con người ích kỷ, con người tham lam, con người cuồng vọng, hết thấy điều này đều đáng yêu, hắn cũng rất yêu.

Bên trong khối băng thủy tinh, phản chiếu ánh sáng hạnh phúc hoà thuận vui vẻ, thủy tinh cung từ trước đến nay lạnh băng đã lộ lên một tia ấm áp, Ngao Quảng tin rằng, tình yêu này sẽ kéo dài đến thiên thu vạn tải, mãi cho đến trọn đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-long-ham-tinh>